

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**CONTENT
ADVISORY
SERIES**

LOOK AT HER AND DIE

WALL STREET JOURNAL AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

LANI LYNN VALE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

**CONTENT
ADVISORY
SERIES**

LOOK AT HER AND DIE

WALL STREET JOURNAL AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

LANNI LYNN VALE

L A N T L I N N V A L L

ONA BAK VE ÖL
İÇERİK DANIŞMA SERİSİ
KİTAP 2

LANI LYNN VALE

Bu, yapay zeka teknolojisi kullanılmadan oluşturulmuş bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm isimler, karakterler, yerler veya olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, yerlerle veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfi veya kurgusaldır.

ONA BAK VE ÖL
İçerik Danışmanlığı Serisi, 2. Kitap Telif
Hakkı © 2025 Lani Lynn Vale™.
Tüm hakları saklıdır.
www.lanilynnvale.com

E-kitap, basılı ve sesli olarak mevcuttur.

Kapak Tasarımı© 2024 [Cover Me Darling](#) tarafından yapılmıştır.
Fotoğrafçı: [FuriousFotog™](#)'dan Golden Czermak .

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. Yazarın ve yayıncının münhasır haklarını sınırlamaksızın, bu yayının üretken yapay zeka (AI) teknolojilerini eğitmek için izinsiz kullanımı açıkça yasaktır.

LANI LYNN VALE® ABD Patent ve Ticari Marka Ofisi'nde tescillidir.

İÇİNDEKİLER

[Ona Bak ve Öl Bölüm](#)

[1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Sonsöz](#)

[Sırada ne var?](#)

[Teşekkür](#)

[Lani Lynn Valein Diğer](#)

['Kitapları Yazar Hakkında](#)

ONA BAK VE ÖL

İÇERİK DANIŞMANLIĞI SERİSİ, KİTAP 2

POSY + SEARCY

Posy "Doktor" Hicks'in yüksek tansiyonu var. Tüm bunlar, kısa şortu ve kovboy çizmeleriyle onu çılgına çeviren ela gözlü bir sarışın sayesinde olur.

İlk başta, Searcy Hodges sadece geçici bir fantezidir. Bak ama dokunma türünden bir kız.

Kötü bir tavrı, daha da kötü bir hastaya yaklaşımı ve omzunda Teksas büyüklüğünde bir çip var.

Bu tavrı onun için gerçekten harika şeyler yapsa bile uzak durmak akıllıca olacaktır.

Ama bir erkek, kadının öfkesi bu kadar muhteşemken nasıl uzak durabilir ki?

Searcy'nin müşterilerinden birini ağlattığını ve bunu umursamadığını görmüştür.

Searcy, "işinizde kalmak istiyorsanız bunu yapmayın "ın poster çocuğu. Yine de herkes geri gelmeye devam ediyor.

O da bu tavrını sürdürüyor.

O yetişkin bir adam. Kadının mücadelesini izlemekten bu kadar zevk almamalı.

Kendi hayatını çözmeye çalışmalı, kadıninkini deşmek istememeli.

Ama kadın kollarına kapanıp ondan yardım istediğı, tavrını bir kenara bırakıp kırılganlığını ortaya koyduğu anda, hayır demesi imkânsızdır.

O bir Doğruyu Söyleyen. Kahraman kompleksi olan bir motorcu. Bir sağlık görevlisi ve eski bir SEAL.

Yardım etmek onun ruhuna işlemiştir ve Searcy'nin onun verebileceğı her şeye ihtiyacı olduğu acı verici bir şekilde ortadadır.

Ve onun sorunlarını çözerken, yol boyunca onu kendisinin yapacaktır.

Kız bunu asla göremeyecek.

Lanet Microsoft'a, yapay zeka saçmalığına olan tüm öfkemi bu kitapta yazdım. Seni ve ekranımın kenarından gitmeyen aptal sembolünü sikeyim.

BİR

Adaçayı yakıyorum ve erkek arkadaşım cildini tahriş ettiğini söyleyerek saçmalıyor. Muhtemelen bir şeytandır.

-Calliope'den Searcy'ye metin

SEARCY

"Allah kahretsin!" Ellerimi sertçe masaya vurdum.

Annem barın tezgahını temizlediği yerden başını kaldırıp baktı. "Sorun ne?" diye sordu, endişeli görünüyordu.

Annem benim bu tür patlamalarım alışık değildi. En azından sevdiğim işi yaptığım zamanlarda.

Şimdi, sevmediğim iş... Gezegendeki en iyi tutuma sahip olduğumu söyleyemezdim.

Ama insan faturalarını ödemek zorundaydı ve bunu yapmak için bazen yapmak istemediğiniz şeyleri yapmak zorundaydınız.

"Lanet olası bir müşteri daha," diye hırladım, dizüstü bilgisayarımı tavrımın istediğinden çok daha nazıkçe kapattım, "yapay zeka yoluna gitmeye karar verdikleri için ayrıldılar. Siktirsinler."

Yapay Zeka geçen yılki iyi ruh halimi tek başına mahvetmişti.

Kitap dünyasındaki müşterilerim birbiri ardına yapay zekâ tarafından üretilen kitap kapakları için beni terk ediyordu.

Üç yıl önce, bu fotoğrafçılık ve kapak tasarımı girişimine başladığımda, dünyanın zirvesindeydim. Bir kez olsun hayatımın tersine döneceğini ve sonunda kendimi hayatım olan derin, karanlık çukurdan ıkarabileceğimi düşünmüştüm.

Sonra, yavaş ama emin adımlarla, tanrılar bana Searcy Maddelyn Hodges'in başına hiç iyi bir şey gelmediğini göstermeye karar verdi.

"Ah, bebeğim. Özür dilerim," diye cevap verdi annem, yüzü asılmıştı.

Annemin ne kadar iki yüzlü olduğunu hatırlattığı için kaşlarını çatmasından nefret ettiğimden, konuyu değiştirmeyi tercih ettim.

Öfkem yüzeyin altında kaynıyordu ama değiştiremeyeceğim şeyler üzerinde durmayacaktım.

Şimdilik.

Bunu bu gece herkes yattıktan sonra kendi yatak odamın rahatlığında yapacaktım.

Herkes demişken, kardeşlerim tam o sırada sığağa lanet ederek kapıdan içeri girdiler.

"Geç kaldın," diye mırıldandım küçük kardeşime.

"Deniyorum amına koyayım," diye homurdandı Koda. "Onları bir zaman çizelgesine göre kaldırıp evden çıkarmaya alışık değilim."

Bu doğruydu.

Koda izinli olarak evdeydi.

Hava Kuvvetleri'ndeydi ve olağanüstü bir performans sergiliyordu. Biz farkına bile varmadan dünyayı yönetiyor olacaktı.

Ama şimdilik o sadece ağabeyimizdi, izindeydi ve artık evde olmadığı için onun yükünü çekiyordu.

"Anne!" En küçüğümüz, yedi yaşındaki Anders, kollarını iki yana açarak anneme doğru koştu.

Sabah telaşından hemen sonraydı - telaş dediysem, her sabah birkaç saatliğine yemek yemeye ve saçmalamaya gelen dört sıradan yaşlı adamdan bahsediyorum - ve annem çocukları dışıye götürmek için kısa bir süre sonra ayrılacaktı.

Benden altı yaş büyük olan Koda vardı. Ben de. Kent, on dört yaşındaydı. Son olarak, küçük bebeğimiz Anders vardı, yedi yaşındaydı.

Bir de şimdi on sekiz yaşında olan Calliope vardı. Benden nefret ederdi ve onu düşünmek beni sinirlendirirdi, bu yüzden bunu mümkün olduğunca az yapmaya çalışırdım.

Babam birkaç yıl önce öldüğünden beri annem artık yalnızdı ve hepimiz mücadele otobüsündeydik - gerçi, sadece söylüyorum, ama babamız ölmeden çok önce de mücadele otobüsündeydik.

Birbirinden çok farklı ama yine de devamsız iki ebeveynim vardı.

Babam "eğlenceli baba" idi. İşe giderdi -bölgedeki yetmiş beş yerel Meksika restoranına tortilla dağıtarak asgari ücretin biraz üstünde bir iş- ve eve gelirdi. Temizlik yapmazdı. Evdeki eşyaları tamir etmezdi. Ama her zaman spor oyunları yapar, arka bahçede top oynamaya vakit bulur ve yüzünüze bir gülümseme yerleştirmeyi ihmal etmezdi.

İki yıl önce, üniversitede bilgisayar dersleri alıyordum ve nihayet kendim için bir mola vermek üzere olduğumu düşünüyordum - Dallas'ın cehennem çukurundan çıkmak ve bir gün Ramen Noodle ve Great Value ekmeğinden daha fazlasını karşılayabilmek.

Şimdi annemle yaşamaya geri dönmüştüm, üniversiteyi bırakmışım ve geçimimi sağlamak için onunla birlikte mücadele ediyordum.

Asla sahip olmak istemediğim bir evin ipoteğini ödemek zorunda kalmak istememiştim.

Yine de burada, içimdeki her şeyle nefret ettiğim bir lokantada çalışıyor, sağda solda müşteri kaybediyor ve iki çocuğuma sözde annelik yapıyordum.

Küçük kardeşler ve yavaş yavaş dağılan bir anne.

"Anne," dedi Koda, annemin dikkatini çekerek. "Biz hallederiz. Neden erkenden oraya gitmiyorsun, belki sana erken ulaşırlar." Annem gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı.

Çok uzun zamandır da gülümsememişti.

"Öyle yaparım," diye cevap verdi, çocukları kapıya doğru kışkırtarak. "Hadi gidelim."

Koda yanından geçerken ona cipin anahtarlarını uzattı ve caddede cipi park ettiği yere doğru yürümelerini izledi.

Dizüstü bilgisayarımı aldım ve kardeşimin yanına geçmeden önce tezgahın altına ittim.

Birlikte boş arsaya o kadar uzun süre baktık ki, ağzından bir sonraki cümlenin çıkmasını beklemiyordum.

"Konuşlandırılıyorum."

Nefesim kesildi ve dönüp kardeşime baktım. "Öyle mi?"

"Evet." İnanılmaz derecede özür dilemiş görünüyordu. "Bir yıllığına gideceğim." Gözlerimi kapattım ve dünyanın beni yutması için dua ettim. "Lanet olsun." İçimi çektim.

"Özür dilerim Searcy," dedi ellerini omuzlarıma koyarak. "Bilseydim asla katılmazdım."

Yani, babamın bir pislik olduğunu, nalları dikip öleceğini, annemi bir yığın borçla, batmakta olan bir lokantayla ve artık hayata katılma arzusuyla baş başa bırakacağını bilseydi, orduya katılmazdı.

Omzunu okşadım ve içimi çektim, "Bu ailede birinin hayallerinin peşinden gitmesi gerekiyor. Bu sen de olabilirsin."

Koda nefesini dışarı verdi.

"Kendimi çok kötü hissediyorum," diye itiraf etti. "E-postamda o geç bildirimi her aldığımda çılgılık atmak istiyorum."

Uzun zaman önce, faturaların ödenmesini istiyorsak kendimizin dikkat etmesi gerektiğini öğrenmiştik.

Annemin organizasyon becerileri berbattı, ebeveynlik becerileri daha da kötüydü ve elektriğimizin o ay ödenmediğini çok geç olana kadar fark etmemek gibi kötü bir alışkanlığı vardı.

Babam kafası bulutların üzerinde yaşıyordu ve muhtemelen elektriğin bedava olduğunu düşünüyordu.

Bazen, bir ebeveyn olarak başarısız olduklarını kabul etmekten daha kolay olduğu için kafalarını bulutlara soktuklarını hissettim.

Tanrım, hayatımdan nefret ediyordum.

Bu dünyada anne olmaya ihtiyacı olmayan biri varsa, o da Onu.

Çok uçarı biriydi. Çok kayıp. Hayattaki zor şeyleri yapamayacak kadar. çünkü onu üzeceklerdi. Malzemeye o kadar odaklanmıştı ki, kanatlarda bekleyen ve dikkatini onlara vermesi için yalvaran şeyleri göremiyordu.

Dürüst olmak gerekirse, bugün çocukları dişçiye götürmeye gönüllü olmasına oldukça şaşırdım. Genelde bu iş bana düşer, çünkü annem bırakın çocuk doktorunun adını ya da altı ayda bir yapılan dişçi kontrolünde nereye gitmeleri gerektiğini, çocukların doğum günlerini bile hatırlayamaz.

Bu bilgileri Anders'e vermek zorunda kaldım.

Sonraki iki saat boyunca, iyi yağlanmış bir makine gibi hareket ettik.

Bunu daha önce o kadar çok yapmıştık ki, sormamıza gerek kalmadan diğerinin ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini biliyorduk.

O lokantanın sol tarafını aldı, ben de sağ tarafını.

Aşçımız Lenny, Koda ve benim sayemde meşhur olan ızgara peynirleri yarın olmayacakmış gibi pişiriyordu.

Menüde başka şeyler de vardı ama babamın bizi lokantada çalışmaya zorlayıp sonra da işi bize bıraktığı ilk günlerde bir aşçımız yoktu. Kendimizden başka kimsemiz yoktu. Ve ben ön tarafta sürekli kıcıımı yırttığım için Koda arkada ızgara peynir yapıyordu çünkü hamburger dışında yapmayı bildiği tek şey buydu.

Neyse ki donmuş kızartmaların nasıl kızartılacağını öğrenmek fazla zaman almadı. Aşçımız Lenny, Koda Hava Kuvvetleri'ne katıldığında gelmişti.

Gülünç derecede düşük bir ücretle kalıyordu ve bu işi yapmaktan oldukça memnun görünüyordu.

Minnettarım.

Minnettarlıktan bahsetmişken.

"Annemiz hangi cehennemde?" Koda'nın yanından geçerken homurdandım.

Koda kaşlarını çatı ve ona mezuniyet hediyesi olarak almak için para biriktirdiğim süslü saatine baktı ve "Haklısın. Şimdiye kadar burada olmalıydı."

Ona bir şeyler homurdandım ve bulaşıkları makineye koymak için arka tarafa yöneldim.

Döndüğümde müşteri sayımız üçe katlanmıştı. Fazladan gelenlerin hepsi deri giyiyordu.

Kimseye ya da hiçbir şeye dikkat etmemeye çalıştığım için Koda'nın kendi bölümünde çalışmasına izin verdim ve ben de kendi bölümümde kaldım.

"Affedersiniz," dedi bir kadın Koda'nın bölümüyle benimkinin arasındaki yan masadan. "Menüde ızgara peynirden başka bir şey var mı?"

"Bugün yok," dedim. "Bazen patty melts yapıyoruz ama her zaman değil. Biz ızgara peynir konusunda uzmanız."

Burnunu kırıştırdı. "Peki, laktoz intoleransı olanlar ne yemeli?"

Omuz silktim. "İstersen caddenin karşısında yiyebilirsin. Ama burada sadece ızgara peynirler var."

iki

*Hile yapmak kredi puanınızı etkilemeli. Susan sana güvenmiyorsa,
Nationwide neden güvensin?
-Cutter'dan Doc'a*

DOC

"Neden yine buradayız?" Cutter'a sordum.

"Çünkü üzgün bir çuval gibi davranıyorsun ve biraz yağlı yemek yiyebileceğini düşündüm," diye cevap verdi Cutter.

Vaiz, Cutter'ın yanındaki koltuğundan homurdandı.

"Ben üzgün bir çuval değilim," diye karşı çıktım. "İstenmeyen bir ayrılıkla baş etmek zorunda kalmış normal bir insanım."

"O hatun kendi kışına yapışmıştı. Elbette çok seksiydi ama senden faydalanan sıradan bir orospuydu," dedi Cutter menüye uzanırken.

O daha menüyü okumaya başlamadan, içeri girdiğim anda gördüğüm kadın bağırmaya başladı. "Izgara peynirden başka bir şey servis etmiyoruz! Izgara peynir istemiyorsanız, kendiniz çıkabilirsiniz!"

Cutter sırttı ve menüsünü yerine koydu.

"Oh, ve bu ızgara peynire jambon veya hindi ve tüm çeşnileri ekleyebiliriz. Ama başka bir şey istemeyin, çünkü pişirmeyeceğiz." Odaya sırtını döndü ve kapıya yakın oturan bir kadının elinden bir menü aldı. "Artık gidebilirsin."

"Şey, ben hiç..." Kışına inanılmaz şeyler yapan çivili topuklu ayakkabılar giymiş olan kadın hızla kapıdan çıktı.

"Çok seksi," diye duyurdu Preacher.

Öyleydi.

Aynı zamanda biraz da çılgındı.

Yine de ben deliliğe meyilli görünüyordum. Bu benim hakkımda ne söylüyordu?

"Hey," dedi iri yarı, tıraşlı adam gelirken. Kesinlikle bir tür askerdı. Kendim de asker olduğum için onları bir mil öteden tanıyabilirdim. "Size ne içireyim?"

"Dr Pepper," diye cevap verdim, gözlerim bir kez daha kadına kaydı.

Saçları o kadar gür ve kıvrıkcıktı ki başının tepesinde bir çift çatalla tutturulmuştu.

Çatallar.

Gerçekten çatallar.

Tişörtü daracıktı. Şortu kısaydı.

Ve hayatımda gördüğüm en çirkin koşu ayakkabısını giymişti.

Ayakkabının ucundaki delikten çorapla kaplı olmayan büyük ayak parmağını bile görebiliyordum.

Ama adamım, oh, adamım, harika bacakları vardı.

Hayatımda gördüğüm en güzel şeylerdi. Uzun. Bronz.

Tonlanmış.

"Hemen dönerim," dedi iri yarı adam, beni kadının muhteşem yüz hatlarını düşünmekten alıkoyarak.

"Şuranda biraz salya var." Cutter çenesini işaret ederken sırıttı.

Onu tersledim ve "Siktir git" diye homurdandım.

Elisha için o kadar üzülmemiştim ki, tam önümde duran güzelliği fark etmemiştim.

Elisha ve ben iki hafta önce ateşli bir ihtişamla ayrılmıştık. Onu siyah kravatlı bir davete götürmemi istemişti.

Ona sadece onu götürmeyeceğimi değil, aynı zamanda bu tür etkinliklerin yakınına bile gitmeyi reddettiğimi söyledim ve bana çok kızdı.

Bana bunun onun dünyası olduğunu, ailemi sevmediğim için gitmemezlik yapamayacağımı söyledi.

Onunla tartışmaya zahmet etmedim.

Bu onun dünyası değildi. Bu onun bir parçası olmak istediği dünyaydı.

Bu tam da benim haberim bile olmayacak kadar uzak olmak istediğim dünyaydı.

Hizaya gelmemi beklediğinde ve ben gelmediğimde, yere bir ültimatom fırlattı ve onu toplayıp kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırarak ona geri koşmamı bekledi.

Ben yapmadım.

Ve bu yüzden iki haftadır ayrıydık. Doğrusu, ondan aylar önce kurtulmalıydım.

Bana ailesinin kim olduğunu söylediği anda, benden Dallas'ın üst tabakasıyla birlikte sosyete etkinliklerine katılmamı bekleyeceğini anlamıştım.

Sanırım görmezden gelirsem bu konunun gündeme gelmeyeceğini umuyordum.

Uzun boylu, iri yapılı ve güzeldi. Bu bedenın sahibi bana çok iyi bakıyor, benimle ilgileniyor ve sert bir motorcu olmamı seviyorsa pek çok şeyi görmezden gelebilirdim.

Ama ne yazık ki, sosyete işleri gündeme gelmişti.

Ve onun dünyasında yaşayamayacağımı ona bildirmek zorunda kaldım.

Bu da onu kızdırmıştı ve şimdi her gün beni arayıp fikrimi değiştirip değiştirmedigimi ve onunla gidip gitmeyeceğimi soruyordu.

Gitmezdim.

Kimse için o dünyaya geri adım atmazdım, onun için bile.

Ailem kötü insanlar değildi.

Ama çocukluğundan beri ailemi nasıl manipüle edeceğini bilen kardeşim öyleydi.

Ve elimden gelse bir daha onun yanına bile yaklaşmazdım. "Vay be."

"Ne?" diye sordum. Vaiz'in şu anda baktığı yere bakarak sordum.

Odanın diğer tarafındaki garsonun, birden fazla kişinin oturması için bir araya getirilmiş olan masa ve sandalyeleri yerine yerleştirdiğini görünce ağzımın kuruduğunu hissettim.

Kalçalarındaki kasların bükülüp geri çekilmesini izledim ve lanet olsun ki Vaiz'in "oha "sını ruhumda hissetmedim.

Bu kadının harika bacakları vardı.

Carrie Underwood gibi. Aman

Tanrım.

Masanın üzerine eğilmiş, kalçalarının gücüyle büyük masayı itiyordu. Hafifçe eğildiğinde şortunun arkasını görebiliyordum ve gördüğüm şeyden gerçekten hoşlandığımı söyleyebilirim.

Cutter, "Eğer bu Elisha McClure'u unutmana yardımcı olmayacaksa, ne olur bilmiyorum," diye şaka yaptı.

Truth Tellers MC'deki kardeşlerimden biri olan arkadaşıma döndüm ve "Sence Milena başka bir kıza bakmandan hoşlanır mı?" diye sordum.

"Lütfen," diye homurdandı. "Biz kör değiliz. Daha bugün onu YouTube TV'de Riley Green'i tekrar izlerken yakaladım çünkü onun çok seksi olduğunu düşünüyor. Biz insanız ve insan formunu takdir edebiliriz. Hayatımın geri kalanında onu sevmekten başka bir şey yapmayacağım ama bir erkeğin gözleri vardır."

"Doğru," diye kabul etti Preacher.

Preacher aslında bir vaiz değildi.

Preacher bir klima tamircisiydi ve eğlence olsun diye insanlarla evlenen, internet üzerinden atanmış bir papazdı.

'Vaiz' adını kulüp başkanımız Webber'in nikâhını kıydığı için almıştı.

O zamandan beri de pek çok kişiyi evlendirdi.

Asker çocuk içeceklerimizle birlikte bize geri döndü ve "Sadece ızgara peynir yapıyoruz" dedi.

Sırıttım. "Duydum."

"Üzerine istediğin her şeyi koyabiliriz, hatta patty melt bile yapabiliriz ama burada sadece biz olduğumuzda sandviç yapmak daha kolay oluyor. Patates salatası ve makarna kalmamıştı ki zengin bir kaltak gelip bir iş toplantısı için hepsini satın aldı. Annem de bunu kabul etti çünkü 'oh, bu harika, tüm yiyeceklerden kurtulalım, böylece daha fazla para kazanabiliriz' diye düşünüyordu. Ama stokları yenilemek için zamanımız olmadığını ya da buraya ızgara peynir ve patates kızartmasından başka bir şey isteyen insanların geleceğini düşünmüyordu."

Başımı salladım ama Cutter şöyle dedi: "Zaten ızgara peynir sipariş ediyoruz.

En iyisi onlar."

Buraya pek sık gelmiyorduk.

Hodges lokantası, gittiğimiz ya da yaptığımız her şeyden ve her yerden oldukça uzaktı. Dallas'ın dış mahallelerinde, otoyolun hemen dışındaydı, bu yüzden de bu kadar kalabalıktı - ki kabul etmek gerekir ki çoğu zaman o kadar da kalabalık değildi. Ama bizim için kulüp binasına kırk beş dakikadan fazla, hatta kulüp üyelerinin çoğunun işine daha da uzaktı.

Bugün burada olmamızın tek nedeni, çocukları çiftliğe - sahibi olduğum ve işlettiğim yere - gelmeye davet etmiş olmamdı; birkaç ahır kapısını tamir etmeme yardım ederlerse bedava yemek ve bira alacaklardı.

Sadece Cutter ve Preacher katılmıştı.

Gerçi diğerkleri, hâlâ yardıma ihtiyacım varsa bu hafta sonu teklifimi kabul edeceklerini söylemişlerdi.

Sabahı benimle birlikte ahır kapılarını inşa ederek ve yamalanması gereken yerleri onararak geçirdiler, ben de onları biraya doyurdum ve sonra mola için öğle yemeğine götürmeyi teklif ettim.

Bu da bizi buraya ve şimdiye getirdi. Hodges gerçekten de harikaydı.

Bayılmışım ve neredeyse her gün yemek siparişi veriyordum. Gerçi çoğu zaman çiftlik çalışanımı gönderiyordum, on sekiz yaşında bir boğa binicisi olmak isteyen ama boğaya binmektense onu tımar etmekte daha şanslı olan bir gençti.

Hodges çiftliğe yaklaşık sekiz dakika uzaklıktaydı ve genellikle evde yapacak çok işim olduğu için dışarı çıkıp yemek alacak vaktim olmuyordu.

Sekiz yıl önce ordudaydım, Navy SEAL olarak çalışıyordum ve hayatımın geri kalanında bunu yapacağımı düşünüyordum.

Sonra üstümden gelen bir telefonla üvey annem ve babamın bir araba kazasında öldüğünü ve küçük kız kardeşim Scottie'nin velayetini bana bıraktıklarını öğrendim.

Bir sonraki adımı çok fazla düşünmemiştim.

Donanmadan ayrılmış ve doğruca eve dönmüştüm.

Eve geldiğimde çiftliğin ne kadar harap olduğunu görene kadar çiftliğin ne kadar harap olduğunu fark etmemiştim.

Bir zamanlar annem ve babam mutluydu. Çiftliği satın almışlar ve büyük bir sığır işletmesine dönüştürmüşlerdi.

Yıllar geçtikçe annem güzel şeylere oldukça alışmış ve eski halinin daha eleştirel ve beklentili bir şekline dönüşmüştü.

Sonra bir trajedi yaşandı ve sürümüzün neredeyse dörtte üçü, *Twister* filmindeki ineklerin havada uçtuğu sahneyi aratmayan korkunç bir hortum kazasında telef oldu.

Binden fazla sığırımız öldü ve aylarca onları toplamaya çalıştık.

O yıl çiftliğimiz gelişen, iyi ayarlanmış bir makineden eski halinin bir kabuğuna dönüştü.

Annem mutlu yaşamaktansa büyük yaşamayı tercih ettiğini fark etti, bu yüzden babamdan boşandı ve ona bu hayatı verebilecek yeni bir adam buldu.

Babam anlaşılabilir bir şekilde yıkılmış ve bundan sonra hayatını yalnız yaşamaktan memnun olmuştu.

Ta ki Rosemarie hayatına girene kadar. Hızlı bir şekilde evlendiler ve daha da hızlı bir şekilde çocuk sahibi oldular.

Ve günlerinin geri kalanını aşk içinde, çiftliği eski haline getirmeye çalışarak geçirdiler.

Babam ve üvey annem -ben ona "anne" derdim- öldüğünde Scottie dokuz yaşındaydı.

Şimdi on yedi yaşındaydı ve çok başarılı sayılmazdı ama başarıyordu.

Birkaç ay önce mezun olmuştu ve sonbaharda üniversiteye gitmeye hazırlanıyordu.

Amacı Texas A&M'e gidip Tarım Bilimleri diplomasını almak ve böylece buraya dönüp çiftlikte bana yardım edebilmektir.

Bu yardım için minnettar olurdum.

Diplomam olmasına rağmen, sadece üniversiteden mezun olduğumu söyleyebilmem için saçma sapan bir alandaydı.

Sanat diplomamda, kendimi içinde bulunduğum bu sözde hayatta yolumu bulmama yardımcı olacak hiçbir şey yoktu.

Bildiğim en iyi şekilde hareket ediyordum ve bazı günler gayet iyi çalışıyordu, bazı günler ise suyu kesecek kadar ödemeyi unuttuğum geç bir fatura ile karşılaşıyordum.

Neyse ki bu sorunu kendi kuyumu kazarak çözdüm.

Param vardı.

Kulüp, bir gün daha çalışmadan rahatça yaşayabileceğim bir miktar rastgele gelir elde etti.

Ancak içimde Hicks Çiftliği'nin eski ihtişamına kavuştuğunu görmek isteyen bir ışık vardı.

Bu yüzden ne halt ettiğimi bilmediğim halde bir şeyler yapmak için canla başla çalışıyordum.

Bir şeyi tamir ederken başka bir şeyi bozuyor gibiydim. Nihayetinde çiftliği işletmeye devam edebilirdim.

Sığırları satın alabilir, onlara bakabilir ve satabilirdim.

Çiftliği onarabilirdim.

Küçük kız kardeşime bile bakabilirdim.

Ama bozulan o kadar çok şey vardı ki, bazen bunaltıcı olduğunu hissediyordum.

Hortum vurduğunda, annem yanlışlıkla çiftliğin sigortasının geçmesine izin vermişti ve darbeyi hafifletecek hiçbir şey olmadan sert bir şekilde vurulduk.

Hortum sadece büyükbaş hayvanlarımızı değil, evimizi, iki ahır ve kilometrelerce uzunluktaki çitleri de yerle bir etti.

Babam, annem onu terk ettikten sonraki on iki yılı çitleri ve ahırları onarmakla geçirdi.

Ölümünden sonraki son sekiz yılı evi ve araziye elimden geldiğince onararak geçirdim.

Ve şimdi tünelin ucunda küçük bir ışık görüyordum.

Her şey yolunda giderse, büyük bir sorun çıkmazsa bu yıl siyahın sağ tarafına geçebilirdim.

"Ya siz, efendim?"

Hayatın nasıl sonuçlandığını düşünürken bir an için nerede olduğumu unutarak yüzümü buruşturdum.

"Sadece sade ızgara peynir. Ama mayonez ve domates ekleyin. Jalapeño soslu patates kızartması." İşe yaramayan menüyü ona uzattım.

Başını salladı, hiçbir şeyi not alma zahmetine katlanmadı ve başka bir şey söylemeden gitti.

Bakışlarım bir kez daha sarışın bombaya gitti. Onun içeri girdiğini de bu yüzden görmüştüm.

"Siktir," diye homurdandım, gözlerim kapandı ve başım öne eğildi.

"Ne...oh," dedi Cutter. "Siktir doğru."

ÜÇ

*Peynirini ızgara yapardım.
-Searcy'nin gizli düşünceleri*

SEARCY

"Searcy bir kız için nasıl bir isim?"

Her Çarşamba öğleden sonra saat gibi gelen yaşlı kadına baktım.

Ondan hoşlandım.

Ne istediğini söylerdi ve bu konuda özür dilemezdi.

Yemek siparişini yanlış verdiğimde de şikayet etmezdi. Ben kardeşim gibi değildim.

Herkesin siparişini yazmadan hatırlayamıyordum. Bazen yazmak zorunda kalırdım, sonra emin olmak için iki kez kontrol ederdim.

Yazdığım şeyi doğru okurdum.

Çoğu zaman doğru okurdum.

Bazen kendi el yazımı zar zor okuyabiliyordum.

"Seçilmesinde hiçbir payımın olmadığı türden bir isim," diye karşılık verdim yemeği önüne koyarken. "Kahveyi tazelemek ister misin?"

"Hayır," dedi. "Çok fazla içiyorum ve sıçmak zorunda kalıyorum."

Sözlerine gözümü bile kırpmadım.

Bunları yeterince sık duymuştum.

"Tamam," dedim. "Bir su getireyim."

"Dr Pepper," dedi. "Şu anda yaşamamın tek nedeni bu. Bu tapınağı suyla kirlletmem."

Homurdanarak uzaklaştım ve ona bir Dr Pepper alıp masasına geri götürdüm.

Mutfığa geri döndüğümde, Koda'nın üç üstlü yemeği geldi, ben de onu aldım ve götürmeye başladım.

Oraya vardığımda, dört kişilik masanın kenarında ayakta duran bir kadın vardı ve deri giymiş üç adam oturmuş, beklentiyle ona bakıyorlardı.

Kadını dirsekleyerek kenara çektim ve "İşte yemeğiniz" dedim.

Üç adam homurdanarak arkalarına yaslandılar ve yemeklerini koymam için bana yer açtılar.

"Jalapeño kimdeydi?" Ben sordum.

"Ben."

Derin, yankılanan ses göğsüme garip şeyler yaptı.

Bu duyguları öyle bir bastırdım ki bir daha asla duyulmasınlar.

Hayır.

Oraya
gitmiyorum.

Zamanım yok.

Muhtemelen hiç vaktim olmayacaktı.

"Beni duydun mu?" diye sordu kadın, itişimi atlattıktan sonra bana yaklaşıp.

"Seni duydum," dedi jalapeño aşığı. "Ama benim olduğumu sanmıyorum." Uzun bir duraklama oldu ve sonra, "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Sadece ketçap mı?" Ben sordum.

"Ben," dedi uzun saçları ve çarpıcı gözleriyle Elvis Presley'e benzeyen kişi. Elindekini yere bıraktım ve yiyeceği olmayan tek kişinin duble etin sahibi olduğunu düşündüm.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" Sabırsızlıkla sordum.

"Ona dışarı kadar eşlik edebilirsin," diye önerdi Elvis.

Kadına baktım ve "Sipariş mi veriyorsunuz?" diye homurdandım.

"Hayır." Dudağını bana doğru kıvırdı. "Sanki *burada* yemek yiyeceğim de."

Bunu söyleme şekli, sesindeki tiksinti, sırtımı dikleştirmişti. "O zaman neden buradasın?" diye sordum.

"Seni ilgilendirmez ama eski sevgilimle konuşuyorum. Bir bebeğimiz olacak," diye yalan söyledi.

Homurdandım.

Hayatım boyunca yalancılarla çok zaman geçirmişt看 -küçük kız kardeşim Calliope'a bana onları nasıl fark edeceğimi öğrettiği için teşekkür edebilirim- ve bir kadının yalan söylediğini çok iyi biliyordum.

"Ne zaman öğrendin?" diye sordum.

Gözlerini kırptırdı. "Geçen hafta."

Başımı salladım. "Ne zamandan beri adet görmüyorsun?"

Gözlerini kırptırdı. "İki hafta."

Başımı salladım. "Doğum kontrol hapı kullanıyor muydun?"

"Evet..." yine yalan söyledi, bakışlarını bana çevirmeden önce gözleri aşağıya ve yana bakıyordu. "Bir ya da iki hapı atlamıştım."

"Ne tür bir doğum kontrol hapı kullanıyordun?" Ben zorladım. İçini çekti. "Düşük hormonlu olanı."

"Plannon mu?" diye sordum.

"Evet," diye hızlıca cevap verdi.

"Bunu kafamdan uydurdum," dedim ona. "Hamile değilsin. Onu geri kazanmaya çalışıyorsun. Eminim harika bir adamdır, ama hiçbir erkek hamile olduğu konusunda yalan söylemeye değmez. Kadınlar bu konuda çok kötü bir şöhrete sahip.

öyle. Şimdi sizin gibi yalan söyleyerek ve aldatarak erkeklerin hayatına giren kadınlarımız var ve geri kalanımız oraya girebilmek için iki kat daha fazla çalışmak zorunda. Bana güvenin, eğer sizi istemiyorsa buna saygı duymalısınız. Kendini bu şekilde küçük düşürme."

Kadının gözleri parladı. "Ben hamileyim."

"Hamile olmayı dileyebilirsin ama değilsin. Yüzünü kurtarmaya ve onu geri kazanmaya çalışıyorsun. Muhtemelen her şeyi berbat ettin ve o da blöfünü gördü. Sürünerek geri geleceğini düşünmeye devam ettin ve gelmeyince de umutsuzluğa kapılmaya başladın. İnan bana, senin saçmalıklarına katlanacak birini bulacaksın. Gençsin, güzelsin ve belli ki çok zenginsin. Sana istediğin her şeyi ve daha fazlasını verecek masum bir adam bul, ama gerçekten bir şey sipariş etmeyeceksen artık lokantama gelme. Ve eğer Yelp ya da Google'da bana kötü bir yorum bırakırsan, hayatını mahvederim."

Arkamdaki masadan bir homurtu geldi. "Peki, bir kahve alacağım." Kollarını kavuşturdu.

"Artık kahve servisi yapmıyoruz. Öğlen oldu. Bayan Pearl artık istemediğini söyleyince son parti kahve de döküldü. Yarın sabaha kadar bir daha kahve yapmayacağım," dedim.

Kadın homurdandı.

"Izgara peynir sipariş edebilirsiniz," dedi kardeşim arkamdan erkeklerin masasına gelirken. "Harika oluyorlar."

"Onlardaki yağ iğrenç." Arkamdaki jalapeño'culara baktı. "Posy, lütfen benimle dışarıda konuşur musun?"

"Hayır, teşekkürler." Sandviçinden büyük bir ısırık aldı.

Çiğnerken çenesindeki kasların esnemesini izlememeye çalıştım ama başaramadım. Kahretsin, ama çok seksiydi.

Koyu renk saçları, daha da koyu renk gözleri ve tüylerimi diken diken eden yontulmuş bir çenesi vardı.

Keçi sakalı, birden fazla kırıktan söz eden çarpık bir burnu ve günlerce süren çene kasları vardı.

Kitap tanıtımlarında kare çeneler hakkında bir şeyler okuduğumda -çünkü gerçek bir kitap okuyacak vaktim olmadığından eminim- ne hayal ettiğim hakkında bir fikrim olduğunu düşünmüştüm.

Yanılmışım.

Bu adamın -Posy'nin- kare şeklinde kesilmiş bir çenesi vardı. Vay canına.

"Bana bunu borçlusun," diye tersledi kadın.

Tam o sırada annem olmadan kardeşlerim içeri girdi.

Yorgun görünüyorlardı ve Kent çok kızgındı.

Kadını şimdilik kovdum ve kardeşlerimin yanına gittim. "Sorun nedir?"

Kent çenesini sıktı ve sessizce, "Annem dışı ile öğle yemeğine çıkmaya karar verdi. Ve bizi orada bıraktı."

Ağzım açılıp kapandı ve en iyisinin ona kadar saymak olduğuna karar verdim.

Bu da işe yaramayınca, iki ucunda hâlâ gergin bir tel bulunan lokanta telefonuna gittim ve çevirmeden önce telefonu açtım.

Parmaklarım öfkeyle düğmeye basarken hayal kırıklığımı dizginlemeye çalıştım ama başaramadım.

Annem cevap vermedi ama ben yine de sesli mesaj bıraktım.

"Tek bir işin vardı anne," diye hırladım. "Saat ikiye kadar burada olman gerekiyordu, böylece ben de kendi dışı randevuma gidebilecektim."

Resepsiyon görevlisini kardeşlerimden sonra gelmeme izin vermesi için tatlı dille ikna etmek zorunda kalmıştım çünkü bunu yapmazsam, dış hekimliği okuyan yerel üniversite öğrencilerinin dışlarını temizlemesine izin veren ücretsiz listeye giremezdim.

Sağlam bir tuzaktı ama yarım saat içinde gitmezsem randevu saatimi kaçıracaktım.

Tabii ki annem bunu yapardı. Ne de olsa bu onun yöntemi idi.

"Şimdi buradayım," dedi Kent. "Sen dönene kadar seni idare edeceğim. Sonra hep birlikte akşam yemeği için çalışabiliriz. Anders bulaşıkları yıkayabilir."

İçimi çektim.

Ama randevu için zaten okuldan izinli olduklarından, neden olmasın diye düşündüm.

Resmi olarak iki gün daha okulları vardı ve okuldan kaçmalarına bir gün kalmasaydı onları kesinlikle geri göndermezdim.

Lafı açılmışken...

"Annem sizin için okul notunu aldı mı?" diye sordum.

"Anders sordu, ama annem gidip yapacağını söyledi, sonra da o tarihi kabul etmeye karar verdi." Kent yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim, sadece buraya nasıl döneceğimi düşünüyordum."

"Ben bakarım," dedim eşyalarımı toplamaya başlarken. "Ben çıkıyorum."

Kent çenesini bana doğru salladı ve ben de kapıdan çıktım, kadının henüz gitmemiş olduğunu görünce şaşırmadım.

Yine de dışarıda durmuş somurtuyordu.

Randevuma gitmek için ayrılırken ona hiçbir şey söylemedim.

Bir saat sonra okul notumu aldım ve solumdan hızla gelen bir bisikletin gürültüsünü duyduğumda geri dönüyordum.

Kim olduğunu görmek için omzumun üzerinden bakmadım. Çok yorulmuştum.

Bu sabah dörtte kalkmışım ve o zamandan beri hiç durmamıştım.

Dürüst olmak gerekirse, kaçırılsaydım hayat çok daha kolay olurdu.

Belki de beni hiç sesin olmadığı, aylarca çıplak bir şilte üzerinde uyuyabileceğim sessiz bir odaya koyarlardı.

Kulağa cennet gibi geliyordu.

DÖRT

Sen pastadan bir parça istiyorsun ama ben tarifi istiyorum. Biz aynı değiliz.

-Posy'nin gizli düşünceleri

POSY

"Doktor," diye bağırdı Cutter omzuma vururken. "Yemek ve eğlence için teşekkürler."

Elisha'nın gittiğini sanmıştık ama tam olarak gitmemiş, sadece yer değiştirmişti.

Öğle yemeğinden sonra oraya vardığımızda benim evime geri dönmüştü.

Ona gitmesini söyledim ve o da gideceğine söz verdi, yeter ki onunla buluşup 'bu işi çözmek' için konuşayım.

Kabul ettim, çünkü bu noktada, yaptığımız tüm mesajlaşmalar açıkça işe yaramıyordu.

Belki de okuyamadığını düşünmeden 'bitti' diye mesaj atabileceğim çok fazla zaman vardı. Bunu yüz yüze söylemek muhtemelen en iyi yoldu.

Zaten şehre inip köpeğimi veterinerden almam gerekiyordu.

Bugün onun aylık bakım günüydü.

Komiktir ki, aylık bakım randevusu gerektiren bir köpeğim olmasını hiç düşünmemiştim. Ama aynı zamanda bir köpek, küçük bir kız kardeş ve kulaklarımın dibine düşen bir çiftlik miras kalacağını da beklemiyordum.

Yine de, işte oradaydım.

Ve şehirde olduğum için akşam yemeği için tekrar lokantaya gitmeyi planlıyor, aklımdan çıkaramadığım kadına bir bakış atmayı umuyordum.

Ani gidişi beni çok kızdırmıştı. Ondan daha fazlasını istemişim.

Ayrıca, Elisha'yla lokantada tanışırsam, uzun süre kalmayacağından emin olabilirdim.

İçerideki yiyeceklerle yakından ve kişisel olarak ilgilendikten sonra muhtemelen tepeden tırnağa banyo yaptırdı.

"Sorun değil," dedim. "Yardım etmek için istediğin zaman gel, ben de seni her zaman beslerim."

Cutter'ın yüzü o anda ciddileşti ve beni göğsüne çekerken gözleri gözlerimi tuttu ve şöyle dedi: "Biliyorsun, burada yalnız değilsin. Neye ihtiyacın olursa olsun biz her zaman yardıma hazırız."

Gülümsedim ve o uzaklaşmadan önce sırtına sert bir tokat attım.

Hagrid yanımdan geçti, bana bir yumruk attı ve "Bugün o çılgın deliyi göremediğim için biraz üzgünüm" dedi.

"Boğayı mı yoksa kız kardeşimi mi?" Güldüm.

Hagrid'in gözleri parlayarak karşılık verdi: "Boğa. Ama şimdi düşündüm de, kız kardeşin de çılgın bir deli. Yine de bu hafta sonu mezuniyetinde görüşeceğiz."

Ona bir çene hareketi yaptım ve arkamı dönüp eski yeri incelemeden önce onların gidişini izledim.

Arkamdaki ve durduğum yerin sağındaki çit, tüm alanda sağlam görünen tek şeydi.

Evin sarkık ön verandası midemi sıkıştırıyordu - düzeltmem gereken bir başka tehlikeli şey daha. Ama en azından bugünden sonra ahırın kapıları, içinde kalmak istediğim hayvanları içeride tutacaktı.

Yanımdan gelen gürültülü bir möö sesiyle dönüp kız kardeşimin geçen yıl gösteri için yetiştirdiği biberonla beslenen ineğine baktım.

Eyalet gösterisinde birincilik kazanmış ve düveyi eğitimine harcanmak üzere binlerce dolara satmıştı. Sonra da orospu çocuğu onu geri vermişti. Gerçi bu çok da alışılmadık bir durum değildi. FFA hayvan müzayedelerinde satın alan pek çok kişi hayvanı geri veriyordu.

Scottie de onu eve geri götüreceği için çok heyecanlanmıştı.

Yaşlı Trixie geri kalan yıllarını burada, büyüdüğü çiftlikte geçirecek, bize sağlıklı, gösteriye layık yavrular verecek ve her fırsatta küp şeker için yalvaracaktı.

"Bugün hiç yok," dedim eski kamyonuma doğru giderken.

Yaz aylarında kamyoneti pek kullanmaz, bisiklete binmeyi tercih ederdim.

Ancak, Tanrı'nın yeşil dünyasında o canavarı bisikletimin üzerine koymamın hiçbir yolu yoktu.

Şehirden kovulurdum.

Telefonum çaldı ve kimliğini kontrol etmeden açtım. "Evet?" diye sordum. diye sordum.

"Siz Posy Hicks misiniz?" diye sordu kadın sesi - acı verecek kadar tanıdık bir ses.

"Evet," diye cevap verdim, neden bu kadar tanıdık geldiğini anlamaya çalıştım ve bir şey bulamadım.

"Li seye gitmen gerekiyor," dedi kadın. "Kız kardeşinizle ilgili bir olay olmuş."

Sonra bana daha fazla bilgi vermeden telefonu kapattı.

Tabii ki o kişiyi geri aramaya çalıştım ama cevapsız kaldı, bu da kalbimin daha da hızlı çarpmasına neden oldu.

Eski kamyonetimi olabildiğince hızlı sürdüm, küçük kasabanın içinden geçerken, genellikle sokaklarda Fort Knox'u korur gibi devriye gezen pislik polisleri görmeyi beklemiyordum.

Decatur şehri DFW bölgesine kıyasla küçüktü ve sadece yirmi beş bin kişi yaşıyordu. Ve dördü gönüllü olmak üzere sokaklarda görev yapan sekiz polisin hepsi de birer pislikti.

Kuş uçuşu, Decatur Dallas'tan sadece birkaç kilometre uzakta. Ancak, eğer arabayla gitmek zorunda kalırsanız, iyi bir günde elli dakikadan fazla sürüyordu.

Ben büyürken, büyük şehirde yapılacak şeylerin kolay sürüş mesafesinde olması fırsatıyla küçük kasaba hayatını seviyordum - Dallas'ta herhangi bir yere gitmek, nereye giderseniz gidin en az otuz dakikanızı alır. Kırk beş dakika ise parkta yürümek gibi bir şey.

Tek sorun, Decatur'un Dallas olmadığı halde Dallas'mış gibi davranmasıydı.

Şehir, kabul etmedikleri bir yasayı yürürlüğe koymaya çalıştığında kasabanın gösterdiği tepkiden her zaman keyif almışımdır.

Okulun garaj yoluna doğru son bir dönüş yaparak, park halindeki tek arabanın yanında durdum - doksanlı yıllarda üretilmiş eski bir Buick.

Arabadan indim ve kız kardeşimin kaldırımında oturmuş, Lokantacı Kız tarafından zapt edilmiş genç bir kıza sertçe baktığını görmek için arabanın etrafında döndüm.

Ahhh.

Telefonda sesinin bu kadar tanıdık gelmesinin nedeni buydu.

"Ne ler oluyor?" İyi olduğundan emin olmak için gözlerim Scottie'nin üzerinde gezinirken sordum.

Saının biraz yamuk olması dışında pek bir sorunu yoktu.

Şimdi de diğer kız kendini kaybetmek üzereymiş gibi görünüyordu.

Tutan kız kardeş, sanki bunu her gün yapıyormuş gibi sıkılmış görünüyordu.

"Bu ikisi arasındaki bir kavgayı ayırmak zorunda kaldım," dedi. "Lokantaya geri dönüyordum ve bu kızıl saçları gördüm." Kız kardeşini salladı. "Ve iyi bir şey yapmayacağını biliyordum. Buraya gelip onu bu kızla kavga ederken gördüm."

"Nasıl savaşıyorsun?" Ben sordum.

"Sözlü olarak, itişip kakışmayı kız kardeşim yapıyor," diye cevap verdi Searcy. "Gitmeyi teklif ederdim ama gitmesine izin verirsem yine birbirlerinin peşine düşerler."

Kız kardeşime döndüm ve onu kaldırımdan çektim.

Gözlerinde öfkeyle bana baktı ve "Sana yemin ederim, onunla kavga etmeyecektim. Sadece çok kızmıştım."

"Ne oldu?" Tekrarladım.

"Eve gidiyordum," dedi. "Bridge beni bırakacaktı ve bu kız okuldan çıkıp geldi, erkek arkadaşıyla konuştuğum için çok kızgındı."

Kaşlarımı çattım, sonra diğer kıza döndüm. "Scottie'yi eve bırakması için Bridge'e elli dolar ödüyorum."

Mücadele eden kız bana dişlerini gösterdi. "Umurumda bile değil."

"Umurunda olmalı," diye karşı çıktım. "Çünkü eğer gerçekten çıkıyorsanız, sizi dışarı çıkarması için gereken tek para bu."

Alay etti. "Başka yollardan da para kazanabilir."

"Notlarını yükseltmek için değil, ki bunu yapmak istiyor," diye belirttim. "Kardeşi çiftlikte benimle birlikte çalışıyor ve Bridge'in okul yükü hakkında her şeyi biliyorum. Bir yılı daha var ve sonra Decatur'dan defolup gidecek. Ama kız arkadaşı yüzünden berbat olduğunu söylediği notlarıyla bunu yapamaz." Ona bir bakış attım. "Onunla birlikte çalışabilir ve hayatını kolaylaştırabilirsin."

Gözlerini devirdi ama sonunda çabalamayı bırakmıştı.

"Sanki geçmişimle bir yere varabilirmişim gibi." Elini kız kardeşinin tuttuğu yerden çekti. "Hepimiz burada sıkışıp kaldık."

Onunla tartışmaya zahmet etmedim.

Onun yerine, "Bugünkü mezuniyet antrenmanından ve bu hafta sonundaki mezuniyetten sonra muhtemelen kız kardeşimi bir daha görmeyeceksin bile. Ama görürsen de mesafeni korursan memnun olurum. Kız kardeşim kocaman bir kalbi olan iyi bir kızdır. Muhtemelen bir arkadaş edinebilirdin ama sen bunu yapmamayı tercih ettin."

"Her neyse." Kızıl saçlı kadın çantasını yerden aldı ve yürümeye başladı.

"Kamyonete bin Scottie" demeden önce birkaç saniye gidişini izledim.

Scottie başka bir şey söylemeden gitti ve beni kadınla yalnız bıraktı.

"Teşekkür ederim," dedim. "Kız kardeşim bir savaşçı değil."

"Hayır," diye onayladı Searcy, muhtemelen daha önceki kavgayı hatırlıyordu. "Kesinlikle değil."

Tepemdeki gök gürültüsü onun üzerimdeki büyüsunü bozarak gümbürdedi ve başımı kaldırıp tepemde dönüp duran bir grup kararan bulutu gördüm.

"Seni lokantaya bırakabilir miyim?" diye sordum.

"Sadece yolunun üzerindeyse." Hipnotize edici ela gözlerini bana dikti. "Eğer değilse, sadece on dakikalık bir yürüyüş mesafesinde. Biraz çalışmadan böyle bacaklara sahip olamazsın."

Bacaklarına baktım.

Evet, şimdi de en az önceki kadar güzel görünüyorlardı. "Yolumun üzerinde," diye yalan söyledim.

Uzun bir süre beni inceledi, sonra bulutlara baktı.

"Keşke eve gitseydim," diye iç geçirdi, yolun karşısındaki kız kardeşinin yürümeye başladığı yere bakarken.

Okulun hemen karşısındaki bir eve doğru yürüyüp kapıyı tekmeleyerek açtığında ikimiz de kızıl saçlıya bakıyorduk.

Kapı arkasından çarparak kapandı ve ben de "O kadar uzağa yürüyemezsin" dedim.

"Hayır," diye onayladı. "Yürümezdim."

İlk yağmur damlasının burnuma çarptığını hissettiğimde başımı kamyonete doğru salladım. "Hadi gel."

Arka koltuğa bindi ve Scottie dönüp ona baktı. "Bugün yardım ettiğin için teşekkür ederim," dedi. "Özür dilerim."

"Kardeşimin iyi niyetli olduğunu söylemek isterdim ama değil." Searcy onun teşekkürünü kabul etti. "Bizler çok az şeye sahip olduğumuz için her şeyin kıymetini bilerek büyürken, küçük kız kardeşim her şeye içerleyerek büyüdü. Bütün dünya ona karşı ve sen de ondan olabildiğince uzak durmayı öğrenirsen iyi edersin. Muhtemelen, eğer ihtiyacın varsa başka bir araç da bulmalısın, çünkü kız kardeşim kindar bir kalıktır."

"Harika bir insana benziyor," diye yalan söyledim.

"Bir zamanlar öyleydi. Ama bazen dünya sana karşıymış gibi hissediyorsun. Bizim için çoğu kişiden daha fazla. İnsan tünelin ucunda bir ışık olduğunu düşünüyor ama ne zaman yaklaştığımızı düşünsek, diğer tarafa lanet olası bir tuğla katmanı ekliyorlar ve onu uzatıyorlar." Sesini çıkarmadı. "Getirdiğiniz için teşekkürler."

Teşekkür, alt tarafın üstümüzde açıldığı anda geldi. Ağır tabakalar o kadar kalındı ki saatte on mil yavaşlamak zorunda kaldım.

Kapanmadan önce beş dakika içinde olmam gereken Doggie Doos'u geçtim ve sırayla bloğun etrafındaki lokantaya doğru sürdüm.

Kaldırımında durup, "Tekrar teşekkürler." dedim.

Teşekkür etmeden kapıyı çarparak kapattı, bu da beni sırtıtmaktan başka bir şey yapmadı.

Searcy'nin telaşsız ve sırlıslıkla olduğunu umursamadan lokantanın içinde yürümesini izlerken Scottie, "Ondan hoşlandım," dedi.

Kadın bir yere mi koşturuyordu?

"Ben de öyle," diye itiraf ettim.

İçeri girip kirli çamaşırlarımı ortaya dökmek yerine park yerinde bisikletimin üzerinde bekledim ve lokantanın ön camından onu izledim.

Searcy bir kez daha yemek servisi yapıyordu ama bu kez akşam yemeği kalabalığına.

Daha önce çocuklarla giden yaşlı kadın hâlâ dönmemişti ve şimdi Searcy'nin tüm kardeşleri, hatta en küçük kızı olduğunu tahmin ettiğim kişi çalışıyordu. İyi yağlanmış bir makine gibi görünüyorlardı, sanki bunu daha önce o kadar çok yapmışlardı ki birbirleriyle iletişim kurmak için tek kelime etmelerine gerek yoktu.

İzlemesi çok ilginç ve biraz da üzücüydü.

Çocukların çalışması konusunda ne hissedeceğimi bilemiyordum.

Yine de küçükken benim de aynı şeyi yaptığımı tahmin ediyordum.

O gün okulum olsa bile çalışmadığım bir zamanı hatırlayamıyordum.

Buzağılama mevsiminde, okuldan sonra ahıra gidip bütün gece buzağılardan doğumuna yardım ettiğimi, sonra da hemen dönüp neredeyse hiç uyumadan okula gittiğimi özellikle hatırlıyorum.

Okula bir gün önce giydiğim kıyafetlerle gittiğim zamanlar da oldu.

Evet... söylemeye gerek yok, bir çocuğun nasıl çalıştığını anlayabiliyordum.

Kendi aileniz size iş yaptırdığında buna çocuk işçiliği mi deniyordu?

Elektrikli bir aracın yumuşak sesi bisikletimi sürdüğüm yerin yanına yanaştı, ama dönüp bakmadım.

Kim olduğunu biliyordum.

Bir kadın muhtemelen bir şey sormak için Searcy'yi durdurmaya çalıştığında dudaklarım kıpırdadı, ama Searcy elini kaldırarak yanımdan hızla geçti.

Özrü olmayan bir

kabalık. Bunu

gerçekten sevdim.

Yanımdaki kadın asla...

"Bana bakacak mısın yoksa bunu göz teması kurmadan mı yapacağız?"

Gözlerimi devirdim ve koltuğa yaslandığım yerden kalktım.

Bacağımı motorun üzerinde sallayarak, onu çok yakınımda istemediğimi belli etmek için motosikleti aramızda bırakmaya dikkat ettim.

"Hadi yapalım şunu," diye homurdandım.

Elisha kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, benim umursamazlığıma duyduğu öfke aşikârdı.

Hoşnutsuzluğunu göstermek için her zaman mükemmel bir yolu

vardı. Gözlerinin kenarını kısıtı ve ince dudaklı bir gülümseme.

Bir zamanlar onun güzel olduğunu düşünürdüm. Şimdi ise yüzüne her baktığımda sadece hayal kırıklığının izlerini görüyordum.

Bir zamanların güzel mavi gözleri şimdi çok keskin görünüyordu. Çok umursamaz.

Hayatımın bir yılını onunla geçirmiştım ve bir zamanlar güzellik gördüğüm yerde, şimdi onda ne gördüğümü sorguluyordum.

Belki de katarakt kontrolü yaptırmamın zamanı gelmişti.

Otuz altı yaşında katarakt olur mu?

"Neden bu kadar angarya bir işmiş gibi davranmak zorundasın?" Gözlerini devirdi ve gözlerinin etrafındaki kaslar hareket etmedi.

Botoks

.

İç

çekti.

O kadar çok yaptırmıştı ki bazen herhangi bir duygu gösterebildiğini bile düşünmüyordum.

"Çünkü öyle," diye belirttim. "İlk konuşmayı kabul edebilecekken buraya gelip seninle konuşmak için günümün zaman ayırmak zorunda kaldım. Ya da yedinci mesajı. Ya da dördüncü telefon görüşmesini."

İçini çekti, uzun ve yüksek sesle, sanki tavrımdan inanılmaz derecede etkilenmiş gibiydi.

Muhtemelen öyleydi de.

Ama sabrım tükenmeden önce "*Seninle gerçekten tekrar bir araya gelmeyeceğim*" diyebileceğim çok fazla yol vardı.

"Posy, dinle," diye yalvardı. "Biz birlikte iyiyiz. O davete benimle gelmeni istediğim için özür dilerim ama başka kiminle gidecektim ki?"

Sabırlı olması için dua ettim.

"Ayrılmamızın tek nedeni bu değildi," diye karşılık verdim. "Ve biliyorsun ki

"

"Ailen seni seviyor," diye başladı.

"*Annem* beni seviyor, elbette," diye kabul ettim. "Üvey babam daha az umursayamazdı

benim hakkımda. Yeryüzünden silinip gitmemi tercih ederdi."

"Posy..." diye mırıldandı. "O iyi bir adam."

Pisliğin tekiydi.

Ama bir şey söylemeye zahmet etmedim. Ne anlamı olabilirdi ki?

Sanki sonsuza kadar konuşacakmışım gibi geliyordu ama ne zaman bir açıklama yapsam bana dönüyordu.

"Bunun onunla hiçbir ilgisi yok. Ya da seninle gitmemi istediğin o aptal baloyla. Ya da sana istediğin hayatı verme arzusuyla. Mesele artık seninle olmak istememem. Seni sevmiyorum. Senden hoşlanmıyorum bile. Beni yoruyorsun. Adını her duyduğumda tüylerim diken diken oluyor. Bulunduğum odaya girdiğinde diğer tarafa yürüyebilmek için geçen yılı geri sarmak istememe neden oluyorsun. Bunu istemiyorum." İkimizin arasını işaret ettim.

İç çekti. "Başarılı bir evlilik için birbirimizden hoşlanmak zorunda değiliz."

Bunun üzerine güldüm. "Git kendini becer, Elisha."

Hırladı, bu zırhındaki çatlağın ilk işaretiydi.

"Bunu neden yapıyorsun, Posy?" Ellerini havaya kaldırdı. "Aman Tanrım." Bisikletimin anahtarlarını cebime soktum ve "Beni aramayı kes.

Evime gelme. Annemi arayıp beni sorma." "Sen..."

Lokantanın kapısı çarparak açıldı ve öfkeli bir kadın sesi, "Madem paran yoktu, neden yemek yedin? Lanet olsun, sizce normal insanlar paraları olmadığını bile bile bir yere gider, yemek yer, sonra da garsona 'hesabı öde' derken onu kaydeder mi?"

Ellerimi ceplerime soktum ve kargaşaya doğru yürümeye devam ettim.

"Buraya çok fazla gelir getireceğimden emin olabilirsin," dedi adam. "Bunu kaydettiğim için minnettar olmalısın. Bunu yayınlayabilirim ve sana çok fazla izlenme getirebilirim."

"Keith Lee olman umurumda değil!" Searcy ellerini havaya kaldırdı. "Buraya gelip yemek yemeyeceksin ve en azından bir şey ödemeyeceksin. Görüşlerini ve takipçilerini sikeyim. Şimdi ya bana yemeğini karşılayacağını düşündüğün bir şey verirsin ya da boğazına yumruğu yersin."

"Klas," dediğini duydum Elisha'nın.

Yürümeye devam ettim, Hodges Diner'a giden kaldırımın kenarına gelene kadar durmadım.

"Seni haritaya koyacağım!" diye ilan etti. "Videoyu yayınladığımda neye uğradığını şaşıracaksın!"

"Kıç, ot ya da benzin. Kimse bedavaya yemek yemez." Searcy ona doğru tehditkâr bir adım attı.

Çocuk döndü ve koşmaya başladı ama ne yazık ki göğsümden sekerek yere düşmesine engel oldum.

Çocuk yere çarptı ve telefonu betonun üzerinde kayarak Searcy'nin ayaklarının yanına düştü.

Searcy telefonu eline aldı ve kaydırmaya başladı.

Parmakları durdu ve kaydirdi ve telefonu yere atıp ona doğru tekmeledi. Telefon betonun üzerinde kayarak çocuğun kafasının yan tarafına çarptı. Eğildim ve çocuğun arka cebinden cüzdanını çıkardım, içindeki bir tomar parayı görünce gözlerimi devirdim.

Yeterince parası vardı. Salak herif.

Cüzdandan bir yüzlük çektim, sonra cüzdanı çocuğun yüzüne fırlattım.

Burnunu kapatarak bağırdı.

Üzerinden geçerek hesabı Searcy'ye uzattım ve "Sadece ızgara peynire mi döndük? Çünkü öğle yemeğinde onu yedim ve kız kardeşim sizin hindili sandviçlerinizi çok seviyor."

Yüzlüğü cebine sokarken "Hayır," diye iç geçirdi. "Bunu sadece bazen öğle yemeği için yapıyorum çünkü tüm siparişleri hatırlamak zorunda kalmaktan nefret ediyorum ve insanlar yanlış yaptığımda şikayet ediyorlar."

Dudaklarım seğirdi. "Garsonluk yapmayı sevmiyor musun?" "Hayır," dedi. "Biraz bile değil."

Kapıyı çekip açmadan ve arkasından çarpmasına izin vermeden önce kapıyı tutmamı beklemedi.

Buna içten içe gülmek zorunda kaldım çünkü Elisha'nın bir kapıya gelip de benim açmamı beklememesi mümkün değildi.

Elisha'dan bahsetmişken, elektrikli arabasının vınlayarak uzaklaştığını, onarıma çok ihtiyacı olan otoparktan çakıl ve toprak saçtığını duydum.

Searcy işinin başına dönerken bana ikinci bir bakış bile atmadı.

Lokantanın merkezine yakınlığım sayesinde benimle konuşmak zorunda kalacağını umarak bardaki koltuğu seçtim.

Bu kadar ilgimi çeken şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama onda beni kendine çeken bir şeyler vardı.

"Size içecek ne ikram edebilirim?"

Bu genç kızdı.

"Um," Bir an için bunu düşündüm.

Son birkaç saat içinde o kadar çok Dr. Pepper içmiştim ki - sıcakken soğutucudan çıkan buz gibi bir Dr. Pepper'dan daha iyi bir şey yoktu - muhtemelen biraz su tüketmeliydim.

Ama...

"Dr Pepper," diye cevap verdim.

Genç kız bana içeceğimi getirdi ve "Ne sipariş etmek istediğinizi biliyor musunuz?" diye sordu.

Başımı salladım ve bir hamburger seçerek siparişimi verdim ve menümü tuzluk ve biberliklerin arasındaki tutucuya yerleştirdim.

Sonra izledim.

Ve Elisha için hissettiklerimin hiçbir şey olmadığını fark ettim.

Kimseyi, hatta kendi ailesini bile memnun etmek istemeyen Searcy adında bir kadına kafayı takmışken olmaz.

BEŞ

Birlikte olduğu en seksi piliç olmak için endişelenmeyi bırak ve en korkutucu olmaya başla.

-Searcy'den Kent'e

SEARCY

Ertesi sabah yaptığım ilk şey koşuya çıkmak oldu.

Spor salonu üyeliğine param yetmiyordu.

Ağırlık aletlerine de param yetmiyordu.

Üzerimdeki kıyafetleri bile zar zor alabiliyordum.

Ayakkabılarımın geçen yıl değiştirilmesi gerekiyordu ve sahip olduğum her bir çift çorapta delikler vardı.

Yine de koşmak bedavaydı ve hayatımdaki bu bok fırtınasını hafifletmek için bir şeyler yapmalıydım.

Eve döndüğümde terden sıırıslıklam olmuşum.

Ben daha merhaba diyemeden çocuklar kapıdan çıkmış, günü geçirecekleri eğlence merkezine doğru gidiyorlardı.

Benimki gibi düşük gelirli ailelere hitap eden bir yaz programı vardı.

Orada ücretsiz kahvaltı, öğle yemeği ve atıştırmalıklar alabiliyorlardı. Güvenli bir ortamda yüzebilir, oynayabilir ve yazın tadını çıkarabilirlerdi.

Çocuklar küçüklüklerinden beri gidiyorlardı; ben ise beş yaşımdan beri çalıştığım için bu ayrıcalığa hiç sahip olamamıştım.

Ev sessizleşir sessizleşmez bilgisayarımı çıkardım ve yeni bir müşteri için bir kitap kapağı üzerinde çalışmaya başladım.

İlk taslağı gönderdikten sonra temizlik yapmaya başladım.

Kuşluk vakti geldiğinde, lokantaya gitmek için hazırlandım. Bencil annelerden bahsetmişken, bizimki dün gece eve gelmemiştir. Ben nereden biliyordum?

Çünkü Koda şehirde olduğu ve kendi odasına ihtiyacı olduğu için şimdilik onunla aynı odayı paylaşıyordum.

Koda taşınmadan önce Kent'le aynı odayı paylaşıyordu. Ancak Kent ilk fırsatta Koda'nın eski odasını ele geçirmiş ve kendi odası haline getirmişti.

Onu suçladığımdan değil.

Ergen bir çocukla aynı odayı paylaşmak en iyi zamanlarda bile zordu. Bir erkek ve bir kızla aynı odayı paylaşmak ise felakete davetiye çıkarmak demektir.

Kıyafetlerimi değiştirmek için odama giderken eskisinden daha öfkeliydim -oda hala uyuyordu ve onu uyandırırsam lanet olsun- en güzel kıyafetlerimi giydim ve çıktım.

En iyi giysilerim, içinde sütyen olan siyah bir atlet, yaşlı adamlar geldiğinde bahşiş toplamama yardımcı olan kısa bir şort ve Converses'lerimden oluşuyordu.

Onları geçen yıl bir kitap kapağı için büyük bir ödeme yapıldığında almıştım.

En sevdiğim ayakkabılarımdı ve mahvolmalarını istemediğim için çok sık giymiyordum.

Ama bir gün önce kız kardeşimin okuldan eve bunları giyerek geldiğini görünce, eğer o bunları giyip mahvedecekse, benim de bunları giymem gerektiğine karar verdim.

Onları kendim giyip yok edebilirdim.

Evimizle lokanta arası on beş dakikalık bir yürüyüş mesafesiydi - bir milden biraz az.

Lokantaya varmak için Dollar Store'u, Dairy Queen'i ve yem dükkanını geçmem gerekiyordu.

İlk ikisini geçmiştim ve yem dükkanının park alanının tam ortasıdaydım ki bir hareket gözüme çarptı.

Dünkü adamı izlerken ağzım kurudu -Bay Jalapeño. Jalapeño-bir lise öğrencisinin kamyonunun arkasına yem yüklemesine yardım ediyordu.

Ona o kadar odaklanmışım ki, bir korna sesi kafamı garaj yoluna girmeyi bekleyen arabaya doğru çevirene kadar yürümeyi bıraktığımı fark etmemiştim.

Durduğum yerde arabaya binmeleri için yeterince yer olduğunu düşündüğümünden, onları tersledim.

Tekrar yürümeye başlarken, "Önümden geçebilirsiniz," diye homurdandım.

Seksi kovboya dönüp bakmamaya çalıştım, gerçekten de baktım ama otoparktan çıkar çıkmaz dönüp tekrar baktım.

Dün giydiğinden daha da solmuş mavi bir kot pantolon, terden sıırılsıklam olmuş beyaz bir tişört ve motosiklet botları giymişti.

Şimdiye kadar gördüğüm en seksi kıyafetti.

Telefonum çaldı ve öğle yemeği için lokantayı açmama beş dakika kaldığını hatırlattı, ben de isteksizce yürüyüşümü bitirdim.

Annemi çoktan orada bulmayı bekliyordum ama geldiğimde her yer kapalı ve sessizdi. Annem ne lokantayı açıyordu ne de aşçı ızgaraları hazırlıyordu.

Her şeyi berbat ettiğim için eski bir paketleme fişinin arkasına Sharpie ile bir şeyler yazdım: Bütün gün sadece ızgara peynir.

Eğer tek başıma olacaksam, bunu olması gerekenden daha zor hale getirmeyeceğime emin olabilirsiniz.

Doğrusu, burayı yerle bir edip sigorta ödemesini alabilseydim, alırdım.
Ama çok küçüktü. Birkaç bin dolar.

Evde ödemeniz gereken kiranız, beslemeniz gereken üç çocuğunuz ve bu kadar bencil bir anneniz varken bu gerçekten de çok fazla bir şey değildi.

Öfkeyle kapının kilidini açtım, tüm ışıkları yaktım ve ızgaraları çalıştırdım.

Dışarı çıkıp bir fincan kahve hazırlamak üzereydim ki ilk müşteri geldi.

Anında tiksintiyle dudağımı
büktüm. Taryn Durant.

Varlığımın her zerresiyle ondan nefret ediyordum ve yapmak istediğim son şey onun kışını beklemektir.

Ancak sürekli müşterim olduğu ve babasını sevdiğim için -Bay Durant gerçekten iyi bahşiş veren müdavimlerimden biriydi- Taryn'in saçmalıklarıyla uğraşmayı seçtim.

Tony olarak bilinen Bay Durant'tan bahsetmişken, o da Taryn'in peşinden geldi.

Ben dükkânı açarken sohbet ettiler ve Taryn oflayıp puflarken Tony sabırla kahveyi bitirmemi bekledi.

"Size ne ikram edebilirim Bay Durant?" Taryn'e değil Tony'ye hitap ederek sordum.

Kapı tekrar açıldı ve halsiz görünen genç bir kadın, içinde çılgılık atan bir bebek olan bir araba koltuğu taşıyarak içeri girdi.

Taryn gözlerini kısarak, "Harika, tam da öğle yemeği yerken duymak istediğim şey," diye mırıldandı.

Ben yorum yapmadım ama Tony oğluna 'kendini kontrol et' diye çıkıştı. Göt herif.

Kapıdan giren üçüncü kişi aşçımdı ve yanımdan geçip lokantanın arka tarafına doğru koşarken bana özür dileyen bir bakış attı.

O köşeyi dönerken kapı kapandı.

Tony'ye kahve getirdim, sonra genç kadına gülümseyerek, "İstediğiniz yere oturun," dedim.

Başını salladı ve odanın köşesindeki kabine gitti - daha sonra Taryn'in oturmayı sevdiği yer orasıydı.

Önce ona hitap etmediğim için kızgın olduğunu bildiğim için sonra ona gülümsedim ve "İstediğin yere oturabilirsin, Taryn" dedim.

Nefesinin altından benim bir 'kaltak' olduğumu mırıldandı ve çığlık atan bebekten uzakta, odanın tam karşısındaki bir koltuğa geçti.

Tony bir arkadaşıyla hasret giderebilmek için kahvesini dışarı çıkardı, ben de kadının ve Taryn'in siparişlerini aldım - ızgara peynirler.

Siparişleri aşçıya geri verdim ve içecekleri hazırlattım. Bu arada bebek ağlamaya devam ediyordu.

Dr Pepper bardağını yere bıraktım ve "Onunla biraz dolaşabilir miyim?" dedim.

Çocukları severdim.

Sadece kendime ait bir çocuğum olacağını hiç düşünmemiştim.

Kardeşlerime bile bakamazken bu dünyaya bir çocuk getiremezdim.

Yine de önce bir erkek bulmak için zaman bulmalıydım.

Erkeklerden bahsetmişken, kovboy motorcunun seksi yüzü aklıma geldi ve içten içe kendimi yelpazelemek zorunda kaldım.

"Oh," dedi kadın yumuşak bir ses tonuyla. "Elbette. Eğer onu tutmanızda bir sakınca yoksa?"

Ellerimi uzattım ve "Dört kardeşim var, hepsini ben büyüttüm. Bırakın onu ben alayım."

Üç ya da dört aylık gibi görünen tıknaz küçük çocuğu bana uzattı.

Bebek ağlamaya devam etti ama ben onu omzumda döndürdüm ve "Ben hemen şurada siparişlerini alacağım" dedim.

Konuşmamız sırasında başka bir grup insan içeri girmişti.

Kadın bana baktı ve başını salladı, yüzünde bir rahatlama maskesi vardı.

Bir başka müdavim grubun yanına gidip siparişlerini alırken bebeğin poposunu okşadım.

Kucağımda kıpırdayan bebek nedeniyle siparişlerini biraz zorlukla yazarken, kapının üzerindeki zil tekrar çaldı.

Kafamı kaldırdığımda dünkü genç kızı gördüm.

Scottie, Posy ona Scottie demişti.

"Selam." Gülümsedim. "Herhangi bir yere oturun, siparişi verir vermez yanınıza geleceğim."

Scottie bir gece önce kardeşinin oturduğu tabureye gitti ve bana gülümseyerek oturdu. "Bebeğiniz mi var?"

"Hayır," dedim içkileri doldururken. "Şu arkandaki kadının var. Ama ruhsal bir çöküntü geçirecekmiş gibi görünüyordu, ben de ona biraz bakmayı teklif ettim."

Başını salladı ve dönüp baktı.

Yeterince emindi, kadın muhtemelen artık ruhsal bir çöküntü yaşamak üzere değildi. Şu anda o ruhsal çöküntüyü tam anlamıyla yaşıyordu.

Yüzünü ellerine gömmüştü ve kambur duruyordu, omuzları titriyordu.

Kucağımdaki bebek küçük bir hıçkırık attı, sonra ağlamayı kesti.

Genç kızın görebileceği şekilde döndüm ve "Bebek uyuyor mu?" diye sordum. "Evet," diye cevap verdi.

"Güzel." İçimi çektim. "Şu içecekleri getireyim, siparişleri vereyim, sonra dönerim. Tabii gelip kendi içkini almak istersen başka."

Beni şaşırtarak tam da bunu yaptı, kendi içkisini aldı ve Lenny'ye geri vermeden önce bir kâğıda kendi siparişini yazdı.

Lenny göz kırparak aldı ve ben de kucağında uyuyan bir bebekle işe koyuldum.

Patates kızartmasını önüne koyduğumda Taryn, "Biraz ketçap lazım," dedi. Onunkinden sadece birkaç adım ötedeki masaya uzandım ve şişeyi ona verdim, o da gözlerini devirerek aldı.

Göt.

Bebek artık tamamen uyuduğu için araba koltuğuna geri döndüm ve onu içine yerleştirdim.

Uyanmadı.

Ama kadın sonunda ellerini düşünmekten başını kaldırıp baktı.

Gözleri şiş ve kızarıktı, kendimi tutamadım. "Neler oluyor?" diye sordum. "İyi misin?"

Bende ne var bilmiyorum ama ben istesem de istemesem de insanlar benimle hep konuşur.

Ama bu sefer, onun konuşmak için kapıları açması benim için sorun değildi.

Ben.

"Sadece bunaldım." Burnunu çekti, gözleri bebeğine kaydı. "Ben ve bugün doktorumdan bir randevu aldım çünkü doğum sonrası depresyonu geçirdiğimi düşünüyorum. Gittim ve gerçekten de PPD yaşadığımı söyledi. Eve döndüğümde kocama söylemeye gittim ama bebeğimi yanında oturmuş hüngür hüngür ağlarken, kakaya bulanmış bir şekilde ve kocam da kulaklıklarını takmış video oyunlarını oynarken buldum. Ondan defalarca yardım istedim ama o 'doğum izninde olduğumu, hala çalışması gerektiğini ve bunun benim sorumluluğum olduğunu' söyledi. Yine de ne olduğunu bilmiyorum. Bebeğimiz olmadan önce harikaydı. Ama Holt doğduktan sonra kocam sanki şalteri indirdi. Bütün gün evden çalışıyor. Saat beşte indiğinde hemen o aptal kulaklıkları takıyor ve video oyunlarını oynamaya başlıyor. Ve bana da

Her şeyi. Sonunda bugün çıldırdım ve o aptal bilgisayarını yerle bir etmemek için ayrılmak zorunda kaldım."

İçimde öfke yükseliyordu ve daha yeni tanıdığım bir kadın için yanıp tutuşuyordum. Ne pislikti ama!

"Ve ona seks yapmadığımı, gecenin bir yarısı yardımını istiyorsam ihtiyaçlarını karşılamam gerektiğini söyleyip duruyor." Biraz daha burnunu çekti. "Artık ne yapacağımı bilmiyorum."

"Ailen var mı?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Ama onlara Joey'nin nasıl davrandığını söylersem çıldırırlar."

"Bu çok içten ama şu lanet çeki alabilir miyim?" Taryn.

Göt herif.

Tam arkamda duruyordu ve yüksek sesi az önce yatırdığım bebeği ürküttüğünde neredeyse boğazını yumruklayacaktım.

Ağlamaya başladığında dişlerimi sıktım.

Zavallı küçük adam.

Döndüm ve dedim ki, "Her hafta gelip aynı şeyi sipariş ediyorsun. Sen buraya gelmeye başladığından beri saat on bir yetmiş beş oldu."

Taryn gözlerini kıstı, tam o sırada kapının zili yeniden çalmaya başladı.

Kafamı kaldırdığımda Tony'nin kendi fincanını doldurmak için cezveye doğru yürüdüğünü gördüm.

Arkamı döndüm ve "Eğer gerçekten el yazısıyla yazılmış bir bilete ihtiyacınız varsa, size bir tane yazarım" dedim.

Dudağını bana doğru kıvrıdı. "İstiyorum."

Bebeği tekrar kucağıma aldım ve el yazısıyla bir çek yazmaya giderken onu yatıştırmaya çalıştım.

Tabii ki Taryn'in nakit parası hazırды.

Tam olarak on bir yetmiş beş.

"Teşekkürler." Gözlerimi devirerek ona aldığım tüm o aptal yedekleri düşündüm.

Sadece yemeğini getirmeliydim, başka bir şey yapmamalıydim. Nasıl olsa bana bahşış verecek değildi. "Bahşışe ihtiyacı var."

Scottie'nin Taryn'e ters ters baktığını görmek için başımı kaldırdım. "Hesap on bir yetmiş beş dolar. Standart bahşış genellikle yüzde on beş ile yirmidir. Sen yüzde sıfır bırakmışsın."

"Ne?" Tony yanıma gelirken sordu.

"Baba..." Taryn dedi ki.

"Ben sana bundan daha iyisini öğrettim," dedi. "Ne zamandır bahşış bırakmıyorsun?"

Taryn sessiz kaldı ama o gün benim şanslı günümdü.

Tek başıma olsam bu konuyu asla açmazdım ama kendimi her zaman savunurdum.

"Asla bahşış bırakmaz," diye cıvıldadım kalabalık gruba yeniden doldurma seti getirirken. Siparişleri vitrinde belirlediğinde gülümsediler.

Tony'nin oğlunu azarlamasını boş boş dinlerken siparişlerini teker teker aldım.

Tam son tabak için geri döndüğümde, Taryn öfkeyle bir piyango biletini tokatladı ve "Al. Belki piyangoyu kazanırsın."

Sonra da hışım ile dışarı çıktı.

Piyango biletini alıp önlüğümün içine koydum ve yanından geçerken Tony'nin omzunu okşadım.

"Üzgünüm, Searcy," diye özür diledi. "Sanırım annesi onu mahvetti. Keşke oğlumuzla işler bu kadar kötüye gitmeden önce onu boşasaydım."

Gülümsedim ve son yemek tabağını uzattım, sonra da bitkin görünen anneye konuşmak için geri döndüm.

"Ee," dedim gelişigüzel. "Kocanla aranda ne var? Ve neden ailen için endişeleniyorsun?"

Sonraki yirmi dakikayı aile geçmişı hakkında bilinmesi gereken her şeyi açıklayarak geçirdi, tek bir şeyi bile atlamadı. Sonra kocasına ve bebeklerinin doğumundan bu yana geçen üç ay içinde kocasının nasıl değiştiiğine geçti.

"Doktor belki onun da doğum sonrası depresyondan muzdarip olabileceğini söyledi. Ama ben öyle olduğunu sanmıyorum. Holt'un gelişinden bir hafta kadar önce, onunla aynı odada bulunmam konusunda gerçekten tuhaflaşmaya başladı. Gerçi, dürüst olmam gerekirse, bundan daha da uzun zaman oldu ama kalpler ve çiçekler dışında bir şey görmeyi reddettim." İç çekti.

Kalabalık grup ayağa kalktı ve ben de lokantanın geri kalanını ihmal etmiş olabileceğimi fark ettim -gerçekten umurumda değildi, birkaç kötü eleştiri daha neydi ki?

Bebegi tekrar yere bıraktım ve "Gidip onları kontrol ettireyim ve birkaç tur atayım. Geri geleceğim."

Kalabalık grup -muhtemelen pislik Taryn yüzünden- son derece iyi bahşış verdi ve dışarı çıktı.

Daha fazla insan geldi ve onları yerleştirdim, sonra Tony'ye el salladım ve Scottie'ye geri döndüm.

Boş boş telefonuyla oynuyor, arada bir kızartma atıştırıyordu.

O da yemeğini pencereden alıyor olmalıydı. Param olsaydı ona bir iş teklif ederdim.

"İyi misin?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Hangi üniversiteye gitmek istediğime karar vermeye çalışıyorum."

"Ağabeyinle konuşmalısın," dedim. "O muhtemelen bu konuda oldukça bilgilidir ve sana neresi olduğu konusunda yardımcı olabilir."

"Sorun da bu zaten," diye iç geçirdi. "Aslında ona ziraat okumak için A&M'e gideceğimi söyledim ama okuldaki kabadayılarımdan birinin oraya gideceğini öğrendim ve şimdi gitmek istediğimden o kadar da emin değilim."

"Kim?" diye sordum. diye sordum. "Ve bana kız kardeşim de dahil olmak üzere birden fazla zorbanın olduğunu mu söylüyorsun?"

İçini çekti. "Ne yazık ki. Fakirsen ve kitap kurduysan, dışlanmaya meyilli oluyorsun."

"Hepiniz fakir misiniz?" diye sordum.

Yani, Posy fakir görünmüyordu.

Yine de bazı insanlar fakirliği diğerlerinden farklı giyerdi.

"Artık değil," diye itiraf etti. "Annem ve babam ölmeden önce Posy'ye durumun ne kadar kötü olduğunu söylememişler. Çiftliğin evraklarına bakmaya başladığında, çiftliğin sonuna kadar kaldıraçlı olduğunu fark etti - benim bile bu kadarını bilmediğim bir şey. Neyse, uzun lafın kısası, geldi ve hayat sigortası poliçeleriyle tüm borcu ödedi. Ve Truth Tellers'ın bazı iş havuzları sayesinde para kazanmaya başladı - bunu bana sormayın. MC çapında bir havuz olduğu ve hepsinin bu havuzdan para çektiği dışında bir şey bilmiyorum. Yasal olarak, eminim."

Ben o kadar emin değildim.

Buna içten içe gülmek zorunda kaldım.

"Her neyse, şimdi başka bir yere gidip A&M'i atlamak isteyip istemediğime karar vermeye çalışıyorum." İç çekti.

Dirseğimi tezgâha yasladım ve "Dinle. Eninde sonunda bu noktaya geleceksin ama insanlar söz konusu olduğunda yeni bir tutum edinmelisin. Siktir et onları. Bu kadar. Hayatınla ilgili kararlar alamazlar. Sizi farklı bir okula gitmeye zorlayamazlar. Eğer onunla sorun yaşayacak olursan, beni ara. Oraya gider ve kışına tekme basarım. Bir kadının kışını tekmelemesi bir erkeğin yapmasından çok daha kabul edilebilir."

Gülümsemesi ışıltı ışıltı ve ağabeyininkine çok benzeyen gözleri mutlulukla parlıyordu.

"Bunu yapar mıydın?" diye sordu.

"Gözümü kırpmadan," dedim telefonumu çıkarırken. "Numaranız nedir?"

Numaramı verdikten, yeni gelenler için yemek siparişi verdikten ve birkaç masayı yerleştirdikten sonra, şimdi biraz daha iyi görünen anneye geri döndüm.

Çocuğu hâlâ uyuyordu ama benim geldiğimi görünce gözleri umutlandı.

"Her zaman onunla uğraşmaya başlayabilirsin," dedim karşısındaki koltuğa otururken. "Eğer onu terk etmeye ya da ailene anlatmaya hazır değilsen. Az önce mikro saldırganlık hakkında bir video izledim. Onu kızdırmak için çok zararlı olmayan küçük şeyler yapın ama bunu sizin yaptığınızı anlamayacağı bir şekilde yapın."

ALTI

*Bir felakette neden ilk önce kadınlar tahliye edilir? Erkekler sessizlik içinde
bir çözüm düşünebilsinler diye.
-Kaos'tan Posy'ye Metin*

POSY

"Özür dilerim ama ne?"

Kız kardeşim gülümsedi. "Ama lokantacı kadın anlamama yardımcı oldu. Ayrıca tam bir baş belası. Bugün lokantada bir adamla kavga ettiler çünkü adam ona bahşiş vermek istemedi. Belki de daha çok ben araya girdim. Bahşiş vermeyeceğini duydum ve bir şey söylemek zorunda kaldım. Savunmaya geçti ve sonra babası geldi. Adamın babası bu konuda kendini bok gibi hissetmesine neden oldu, o da bahşiş olarak ona bir piyango bileti bıraktı."

"Ha," diye karşılık verdim, "peki o lokantada başka ne oldu?"

Bana okuldaki kabadayısı Melody Flores'ten bahsetmeden önce yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

Bu aptal kızdan ilk duyduğum andan beri nefret ediyordum ve onu kurtaran tek şey reşit olmamasıydı.

Yine de on sekiz yaşına girdiği anda, ellerimi kendime saklamak konusunda aynı şekilde hissetmeyecektim.

Küçük kız kardeşimin saçını kestirmesini ya da kıyafetlerine boya dökülmesini ancak bu kadar çok duyabilirdim.

"Oh, bir de şunu dinle." Scottie sanki bana bir sır veriyormuş gibi öne doğru eğildi. "Asla tahmin edemezsin ama okuldaki kabadayı, bugün bahşış vermek istemeyen adamın kız kardeşi."

Kafamda bir ampul yandı.

Tony Durant, karısı Telly ile evliydi. Boşanmadan önce Taryn Durant adında bir oğulları olmuştu. Telly kalpsiz bir insandı ve çocuklarını da kendisi gibi kalpsiz olmaları için yetiştirmişti. Ve sanki evren bu iki insanla daha da kötü değilmiş gibi, Telly Bob Flores ile evlendi ve başka bir pislik olan Melody Flores'i ürettiler.

Tüm hayat hikayelerini biliyordum çünkü Doğruyu Söyleyenler MC'nin bilgisayar dehası Apollo'dan benim için onları araştırmasını istemiştim.

Onları araştırmış ve uğraştıkları yasadışı organizasyonlara kadar eksiksiz bir biyografilerini çıkarmıştı.

İstediğim gibi onları mahvetmek yerine, okul yılının bitmesini bekleyip olayların yatışıp yatışmadığını görmek istedim.

Ancak Melody'nin artık A&M'e gittiğini ve Scottie'nin oraya gitmeyi yeniden düşündüğünü duyunca, işe karışmak zorunda kalabilirdim.

"Ben hallederim," diye cevap verdim.

O kız kardeşimin gittiği yere gitmeyecekti. Bunun olmasına izin vermeyi reddettim.

Scottie yaşadığı hayattan sonra dünyayı hak ediyordu.

Onun mutlu olmasını sağladım, bunu yapmak için o pisliği ve ailesini iflas ettirmem gerekse bile.

YEDİ

2025'te döktüğünüz tek gözyaşı horoza öğürmekten gelsin.

-İlham verici cesaretlendirici sözler

SEARCY

Kapımın önünde çatırdayan muşambanın üzerinde botların çıkardığı ses kalbimi güm güm attırdı.

Daha yeni doğrulup bacaklarımı yere koymak için şiltenin üzerinden geçiriyordum ki kapım pat diye açıldı ve Koda paldır küldür içeri girdi.

"Hey," dedi çekingeni bir sesle. "Ben de çıkmak üzereydim." Kaşlarımı çattım. "Biraz geç oldu, değil mi?"

Omuz silkti. "Pek sayılmaz, hayır."

Kalbimin göğsümün içinde sıkıştığını hissettim. "Seni özleyeceğim." Yanımdaki yatağa uzandı ve "Hâlâ annem yok mu?" dedi.

Gözlerimi devirdim. "Bunu çok yapar."

"Biliyorum," diye iç geçirdi. "Senin için daha iyi olmasını diliyorum, C." Ben de aynısını diledim.

Ama tüm kardeşlerim büyüyene kadar bu benim için mümkün olmayacaktı.

Kalçasını okşadım ve "Git buradan. Oraya sağ salım vardığında bana haber ver."

Bir kolunu boynuma doladı ve beni kendine çekti, kirli çenesini yüzümün yan tarafına sürttü, tüm sakalların beni kaşındırdığını çok iyi biliyordu.

"Seni seviyorum, C." Ayağa kalktı ve yerden kocaman asker yeşili çantasını aldı. "Diğerlerine çoktan veda ettim."

"Oraya nasıl gideceksin?" diye sordum.

"Bir araç çağırdım," diye cevap verdi. "Kendine iyi bak. Annemin senden faydalanmasına izin verme."

Evet, doğru.

Yürümeye başladığımızdan beri annemin bizden faydalanmasına izin veriyorduk.

Onun gidişini izledim ve gerçeğe dönmeden önce kalbimin on dakika boyunca acıdığını hissettim.

İş kimseyi beklemezdi. Beni ve duygularımı bile.

Müşteriyle telefon görüşmesine atladıktan sonra kendimi işe verdim. "Bu kitap kapağında nasıl bir görünüm istiyorsunuz?" Ben sordum. "I Ayrıca bazı fotoğrafçılara ulaşip özel bir fotoğraf da çektirebilirsiniz, böylece herkesin kitaplarının kapağında kullanabileceği stok bir fotoğrafa mahkum olmazsınız."

USA Today Bestseller yazarı olan yazar biraz güldü. "Aslında ben de size bunu soracaktım. Kullandığım son stok fotoğraf harikaydı... en azından ben öyle sanıyordum. Görünüşe göre canavar romanları yazan başka bir yazar da aynı şeyi düşünmüş. Tek sorun, yazarın kitabımda aynı kapak fotoğrafını kullanmamdan pek memnun olmaması ve bu yüzden beni mahkemeye vermesiydi. İşin komik yanı, yargıç davayı daha görüşülmeden reddetti. Ama canavar mafya hayranlarını üzerime saldı ve şimdi yayınladığım her kitap daha çıkmadan tek yıldızlı eleştiriler alıyor."

"Harika bir insana benziyor," diye takıldım.

"Gittikçe daha iyi oluyor," dedi. "Geçen yıl kitapları için 'alfa' kelimesinin telif hakkını almaya çalıştı. Telif hakları ofisine gitti ve başvuruda bulundu. Sonra gidip adında 'alfa' kelimesi geçen her kitabı en büyük perakendecimize bildirmeye başladı. O perakendeci de hiçbir uyarıda bulunmadan ya da kadının telif hakkı 'ihlalini' araştırmadan kitapları sağdan soldan indirmeye başlıyor. Böylece düzinelerce yazar bu hatun yüzünden neredeyse iki haftalık satışlarını kaçırdı. Özellikle bir yazar kitabını yeni çıkarmıştı ve ilk hafta satışlarının tamamını kaçırdı. Tüm ön siparişlerini ve her şeyini iptal ettiler. Çılgıncaydı. Sonra Yazarlar Birliği müvekkilleriyle birlikte devreye girdi ve o perakendeciye dava etmekle tehdit etti. Perakendeci sonunda kitapları geri koydu. Sonra Yazarlar Birliği o yazara dava açtı ve yazar da davayı durdurmak zorunda kaldı."

"Kulağa karmaşık geliyor," dedim.

Otuz dakikalık telefon görüşmemizin sonraki on dakikası ne tür bir tema aradığımız, yapılmasını istediği seri için zaman çizelgesinin nasıl görüldüğü ve birkaç başka şeyden oluşuyordu.

Sonunda zil çaldığında saate baktım ve bir an önce yatmam gerektiğini yoksa sabah o aptal lokantayı açamayacak kadar yorgun olacağımı fark ettim.

Sabah koşuşturması en sevmediğim şeydi ve genellikle annem yapardı çünkü sabahları açmak zorunda kalırsam gelmeyeceğimi biliyordu.

Ama annem hala evde olmadığı için -zaman zaman yaptığı bir şeydi, bu yüzden henüz çok endişelenmiyordum- faturaları ödemek zorundaydım. Faturaları ödemek için de kıcımlı kaldırıp işe gitmem gerekiyordu.

Kent'in şanssızlığı, ne kadar yorgun olduğumu görmüş ve bu yaz benimle çalışmayı teklif etmişti. Bu da Anders'in de orada olması gerektiği anlamına geliyordu.

Bu konuda çok kötü hissettiğimden değil.

Tüm çocukluğumu o dört kirli duvar arasında geçirmiştim ve bundan sağ salim kurtulmuştum.

Anders de hoşuna gitmese bile yazını orada geçirerek hayatta kalabilirdi.

Pencerelerin üstündeki televizyonu kontrol etmesine izin vermek yardımcı oldu.

Çocukluğuma dair düşünceler beni uykuya sürükledi ve ölü bir uykudan uyanmadan önce tam dört saat boyunca burada kaldım.

Saate baktığımda saatin sabahın ikisini çoktan geçtiğini ve Calliope'un gece için geri geldiğini duymadığımı fark ettim.

Küçük kız kardeşimi düşündükçe midem düğümleniyordu, yatakta doğruldum ve dizüstü bilgisayarına uzandım, eğer uyanık ve endişeli olacaksam zamanımı akıllıca harcayabileceğimi düşündüm.

Onu aramaya ya da yerini kontrol etmeye zahmet etmedim.

Uzun zaman önce nerede olduğunu araştırırken beni yakaladığında konum belirleme özelliğini devre dışı bırakmıştı.

Onu aramak da işe yaramazdı çünkü aradığımda telefona cevap vermeyeceğinden emindim.

Bu, on beş yaşına geldiğinde ve benim gezegendeki en kötü insan olduğuma karar verdiğiinde yapmayı bıraktığı bir şeydi.

Gençler çok eğleneliydi.

Yatağımın başucundaki telefonum çaldığında ilk katmanın yarısına gelmiş, yazı tipi ve başlık için boyutlandırma üzerinde çalışıyordum.

Arayanın o olduğunu bildiğim için kimliğe bakmaya zahmet etmedim.

"Calliope," dedim sessizce, konuşmamın Kent ve Anders'i uyandırmayacağını umarak.

Benim odam onlarınkini ikiye bölüyordu ve duvarlar

kâğıt inceliğindeydi. "Beni almaya gelebilir misin?"

Calliope'un sesi kızgın geliyordu.

Beni bırakması için mi yoksa başka bir şey için mi aradığını muhtemelen asla bilemeyecektim.

Calliope'tan öğrenebileceğim çok şey vardı. Mahremiyeti konusunda aşırı korumacıydı ve bana verdiği az şey de cevaptan çok soru işareti bırakıyordu.

Normal genç kızların böyle olup olmadığından emin değildim.

O yaşlarda ben de dünyaya kızgın olduğumu hatırlıyordum. Ama benim onun gibi içime kapanma lüksüm yoktu. Yetiştirmem gereken üç çocuğum vardı.

"Nerede?" Sorunun ne olduğunu sormamak için kendimi zor tutarak sordum.

Bunu yaparsam susardı. Muhtemelen bana siktir olup gitmemi ve zaten arabaya ihtiyacı olmadığını söyleyecekti.

"Sana yerimi göndereceğim," diye mırıldandı.

Hemen gönderdi ama tecrübelerime dayanarak bunun sadece bir saat süreceğini biliyordum.

"Yirmi dakika içinde orada olurum," dedim bulunduğu yere iyice bakarken.

Şehrin daha önce hiç gitmediğim bir bölgesiydi. Hatta muhtemelen Decatur'da bile değildi ama uygulama bana sadece yol tarifini gösteriyordu, belli bir adresi değil.

İçimi çekerek kalktım ve önceki geceden kalma kıyafetlerimi giydim - beyaz eş dövücü atlet, en sevdiğim kot pantolonumun iç kısımlarını aşındırdığım kesik şort ve Walgreens'in indirim reyonundan bir dolara aldığım bir çift parmak arası terlik - ve dışarı çıktım.

Onu almak için ne kadar uzağa gitmek zorunda kalırsam öfkem o kadar artıyordu.

Evler göz açıp kapayıncaya kadar boktan -bizimkilerden- boktan olmayanlara dönüşüyordu.

Dallas'ı çevreleyen banliyölere yaklaştıkça evler daha da güzelleşiyordu, ta ki muhtemelen bir milyon dolara mal olan bir alt siteye girene kadar.

Sokak lambaları yanmaya başladığında arabamı yavaşlattım ve kenara çektim.

Önünde durduğum kapılardan biri gerçekten açıldığında, arabayı geri döndürdüm ve alt bölümün girişine park ettim.

Sonra karar verdim... siktir et.

Bu adamların ve güzel evlerinin canı cehenneme.

Ciddi bir susturucuya ihtiyacı olan boktan arabamı bu evin önüne çekecektim ve onlar da kıcıımı öpeceklerdi.

Bir kaltak daha çektim ve az önce uyandığım evlerin yanından geçerek, kız kardeşimin şimdi önünde gururla durduğu eve gittim.

Kapıyı çekiştirerek açıp arabanın içine düştüğünde, kollarını göğsünün üzerinde savunmacı bir şekilde kavuşturduğunda kapımın kilidini zar zor açmışım.

Onu her zaman sevsem de sevmesem de kız kardeşim benim kız kardeşimdi.

Bu yüzden gecenin bir yarısı beni arayıp arabaya ihtiyacı olduğunu söylediğinde, yaptığım her şeyi bir kenara bırakıp onu almaya gittim.

Kent'in artık neredeyse yetişkin sayılabilecek kadar büyümüş olması, Anders'i onunla bırakabilmemi mümkün kıldığı için mutluydum.

Geçmişte böyle bir durumda Anders ve Kent'i yataktan kaldırıp yanımda götürmek zorunda kalırdım.

Ve inanın bana, bu sık sık olurdu.

Calliope Joe Hodges tam bir cehennem gibiydi ve onu durduracak hiçbir şey yoktu. Ne polis. Ne de parasızlık. Ve kesinlikle ona kolay olduğunu söyleyen bir adam da değildi.

Calliope ile ilgili olan şey, onun kolay olmasıydı.

Kendine verdiği değer o kadar düşüktü ki, yaptığı işten daha fazlası için yaratıldığını düşünmüyordu.

Hayatta hiçbir beklentisi yoktu.

Üniversiteye gitmeye, hatta iyi olduğu bir mesleği keşfetmeye bile niyeti yoktu.

Bir keresinde bana denemesinin bir anlamı olmadığını, çünkü büyük olasılıkla benim gibi lokantada çalışmak zorunda kalacağını söylemişti ve 'ne anlamı vardı ki?

"Boktan bir hayatın içine çekilmeye devam edeceksen denemenin ne anlamı var ki?

Her neyse, kız kardeşimin sorunları vardı ve bazen bu sorunları beslemesine yardımcı olduğumun çok farkındaydım.

Ama gecenin bir yarısı, ailesinin yanındayken ona yardım etmeye nasıl hayır diyebilirdim ki?

Yapamazdım.

O kadar uzun zamandır korumak ve kollamak için benim olmuştu ki bu içgüdüyü kapatmak neredeyse imkânsızdı.

"Hey," dedim dikkatlice.

Çenesi çalışıyordu ve bana kızgın olduğunu belli ediyordu. "Sorun nedir?" Bir U dönüşü daha yaparken sordum.

"Yok bir şey," diye yalan söyledi, yüzünü başka tarafa çevirerek camdan dışarı, süslü mahalleden çıkarken önünden geçtiğimiz güzel evlere bakıyordu.

Sınırlarını ne zaman test edeceğimi bilerek onu bekledim, ta ki eve giden yolun çeyreğine geldiğimizde omuzları gevşeyene kadar.

Omuzları daha da çöktü ve "Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?" dedim.

Dudağını ısırды, ifadesi dalgalandı ve işte o zaman bu gece her ne olduysa kötü olduğunu anladım.

Öyle olmasaydı bana anlatmayı düşünmezdi. İşte o zaman benim de midem düğümlenmeye başladı.

Bir 7-Eleven buldum, güzel, iyi aydınlatılmış park yerine çektim ve arabayı kapattım.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki bir kez daha sormayı düşündüm, sonra konuşmaya başladı.

"Bryan onunla eve gitmemi istedi ve ben de gittim. Onunla seks yapmayı kabul etmedim, bu da hoşuna gitmedi. Ona hayır dediğimde beni zorlamaya çalıştı. Taşaklarına tekme bastım ve seni aradım," diye mırıldandı.

İçimde öfke fırtınası koptu ve arabayı geri çevirip doğruca ön kapılarına doğru sürmemek için her şeyimi verdim.

Planın bir değeri vardı.

Harika bir arabam yoktu.

Muhtemelen iyi bir şekilde hayatta kalabilirdi.

Ve bunu bir kaza gibi gösterebilirdim.

Bununla birlikte, sigortamın olması gerekenden daha fazla yükseleceğı düşüncesi biraz yıkıcıydı.

Ama arabamı onun kapısının önünden geçiremeyecek olmam başka şeyler yapamayacağım anlamına gelmiyordu.

Arabayı çalıştırdım ve tekrar sürmeye başladım.

Eve giden yolu kaçırana kadar Calliope hiçbir şey söylemedi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, kafası karışmış görünüyordu.

"Lokantada, mutfaktaki her yere döküldüğü için atacağım birkaç kutu hazır patates püresi vardı. Yine de onları saklayıp evde yemeyi düşünüyordum. Ama sonra bunun açlıktan ölmek üzere olan benliğimin bile düşünemeyeceğı kadar iğrenç olduğuna karar verdim," diye açıkladım.

"Peki bir kutu hazır patates püresi ne işe yarayacak?" Tipik bir ergen gibi gözlerini devirdi.

"Ah, Kemo Sabe," diye takıldım. "Kendini çok akıllı sanıyorsun. Ama her şeyi bilemezsiniz."

SEKİZ

Sen bir aptalsın.

-Günlük olarak söyleyeceğimi düşünmediğim şeyler

POSY

Son çağrı aldığımız bardan Gunner'ın evine gidişimiz kısa sürdü.

Ben fazla içmemiştim, sadece birkaç bira içmiştim ama aynı şey Gunner ve Jasper için söylenemezdi.

Bütün gece viski içmişlerdi ve bardan Gunner'ın yaşadığı mahalleye dönüş bir arka sokakta olmasaydı, anahtarlarını bana vermeleri için onları zorlardım.

Bu haliyle o kadar yavaş ilerliyorduk ki, lanet olası bisikletleri yürüyor da olabilirdik.

Bisikleti dik tutabilmek için ayaklarımı yere basmak zorunda kalıyordum, o kadar yavaş gidiyorduk.

Bir inşaat alanından Gunner'ın sokağına giden son dönemeç göründü ve Gunner arka sokaktan, karşı komşusunun çimenliğine doğru sürdü ve bir sonraki anda garaj yoluna girdi.

İlk başta, Gunner'ın evinin yanındaki yan bahçeden gelen hareket, Gunner'ın kickstand'i indirmeden önce bir saniye boyunca bir yandan diğer yana sallanma şekli nedeniyle benim için fark etmedi.

Ancak dengesini sağladığında bacağını salladı ve ayağa kalktı.

Sabit durduğunu anladığımda kendi motorumdan indim ve başımı hafifçe yana çevirdiğimde gölgelerde bir hareket gördüm.

Bu hareket karşısında gözlerimi kıstım ve o anda tanıdık bir çift bacak, muhteşem bir kalçaya doğru uzanıyordu.

Yanımdaki bahçede oturan iki bayan ne yapıyorlarsa durmadılar.

-Gunner'ın yan komşusunun bahçesine beyaz toza benzeyen endüstriyel boyutta bir kutu serpiyordu.

"Ne oluyor lan?" diye sordu Gunner, dikkati şu ana kadar bahçenin karşı tarafında bulunan iki kadına odaklanmıştı.

Belli ki iyi bir niyetleri yoktu, iki kadın durdu ve bakakaldı.

Bizi duymuş olmalıydılar, üç motosikletin yan bahçeye yanaşması hiç de sessiz değildi, ama ikisi de gelişimizi umursamış gibi görünmüyordu.

"Ne yapıyorsunuz lan siz?" Gunner seslendi. Cevap veren, sürekli kızgın olan kız kardeşiydi.

"Sen de kimsin?" diye sordu kız kardeşi, Calliope sanırım, sertçe.

"Bence bana kim olduğumu sormak yerine hayattaki tercihlerini gözden geçirmelisin," diye karşılık verdi Gunner kadınların el işlerine bakarken. "Her tarafına döktüğün çantanın içindeki ne?"

"Burası senin evin mi?" Calliope ona sordu. "Hayır," diye yanıtladı Gunner.

"Şurası."

Sonunda patates püresi olduğunu anladıkları şeyle tozunu aldıkları bahçenin yanındaki yeri işaret etti.

"Süslü," diye takıldım. "Çatallar hakkında ne düşünüyorsun?"

Adamın gözleri bana geldi ve öylece kaldı. "Onlar hakkında pek iyi şeyler hissetmiyorum, o yüzden avlunun benim tarafımdan uzak durduklarından emin olun."

"Sınırlar net bir şekilde belirlenmiştir efendim." Homurdandım. "Eğer bunu da beceremezsek, gözlerimizi kontrol ettirmemiz gerekecek."

Gunner'ın çimleri ile komşunun çimleri arasındaki fark şaşırtıcıydı.

Sert bir Teksas yazının ortasında olmamıza rağmen komşunun çimleri yemyeşil ve gürdü.

Gunner'ın çimleri düzensizdi, kelleşmiş gibi görünen noktalar vardı ve o kadar çok yabani ot vardı ki, sol taşığım üzerine bahse girerim çıkartmaları vardı.

"Bahçemin bok gibi göründüğünü mü söylüyorsun?" diye sordu.

Calliope omzunu silkti. "Eğer ayakkabı uyuyorsa. Belli ki ayıracak paran var," diye alay etti Calliope, arka cebinden bir çatal çıkarıp eğildi ve çatalı derine sokup dibinden kırdı.

"O adamın her yerde video kameraları olduğunu biliyorsun, değil mi?" Gunner sordu.

"Evet," diye yanıtladı Calliope. "Ama gitmeden önce Wi-Fi bağlantısını keserek onları devre dışı bıraktım."

Çaylak hareketi.

Her zaman kameraların kendi hücresel sinyalleriyle çalıştığından emin olurdunuz. Gunner, "Gelip benimkini sorarlar," diye belirtti.

Jasper, Gunner'ın evinin ön kapısına doğru ilerlerken, "Sende hiç yok," diye mırıldandı. "İşemem lazım."

Jasper dördümüzü geride bırakarak Gunner'ın evinde kayboldu. "Peki şimdi ne olacak?" Ben sordum. "Bütün püreyi döktüğünde ne olacak? patatesler bir bahçeye mi dönüştü?"

"Ben de bunu öğrenmek için bekliyorum," dedi Calliope. "Searcy bana sadece izlememi ve öğrenmemi söyledi. Gerçi çatallar benim fikrimdi."

"Çocuk bunu hak etmek için ne yaptı?" Gunner sordu.

"Beni kendisiyle seks yapmaya zorlamaya çalıştı. Reddettiğimde, bana tecavüz etmeye çalıştı. İçkileri değiştirdim ve sonra kız kardeşimi aradım," dedi.

"Bunu bana söylememiştin!" Searcy hırladı. "Saldırı suçlamasından kesinlikle kurtulabilirdim."

"Kefalet parasına ihtiyaç duymayı engellemeye çalışıyordum," dedi. "Seni orada bırakmak zorunda kalırdım çünkü işeyecek bir kabımız bile yok. O zaman hapishane arkadaşları edinmen gerekirdi ve sen arkadaş edinme konusunda oldukça kötüsün. Bu arada ben de o aptal lokantada çalışıp ayakta kalmamızı sağlamak zorunda kalırdım ve sonuçta benim için pek de iyi olmazdı diyelim. Ben iyiyim. Hale ve doyurucu. Şimdi, sırada ne var? Son çatalımı da kullandım."

"Su hortumunu kullanmam umurunda mı?" Searcy, Gunner'a bana bakmaya tenezzül etmeden sordu.

Aletim anında sertleşti, ama aklım bana başımda bir sürü iş olduğunu ve seksi, küçük, öfkeli kediciğin peşinden gitmenin şu anda iyi gitmeyeceğini hatırlattı.

Gerçekten, şu anda o kadar yorgundum ki bir hafta boyunca uyuyabilirdim ve hala geceyi bitirmemiştim.

"Elbette," dedi Gunner. "Şurada."

İşaret ettiği yere baktım ve yeterince eminim ki, ortasından yabancı otlar çıkan eve doğru yuvarlanmıştı.

Bahçeyi ilaçlamaya başladı ve bahçenin her yerinde gördüğüm beyazın büyümeye başlamasını hayretle izledim.

Ve

büyümeye.

Büyüyordu

.

"Vay canına." Güldüm. "Bu eğlenceli

olacak." Bana ters ters baktı.

Lanet olsun, beni fena halde ateşlendirmişti.

Hortumu bulduğu yere geri koyarken, "Güneş doğar doğmaz kuşlar muhtemelen üzerine üşüşecek ama şimdilik güzel bir görüntü oluşturuyor," dedi. "Su için teşekkürler."

Gunner tekrar ayaklarının üzerinde sallanırken "Sorun değil," dedi.

İki kadın arkalarına bakma zahmetine girmeden uzaklaştı.

Gunner kadınların arabalarına binip uzaklaşmalarını izlerken "Ondan hoşlandım," dedi.

Arabanın egzozunun desibelinden irkildim.

"Kız kardeşiyle geçinemediğini söylediğini sanıyordum?" Jasper sanki birdenbire ortaya çıkmış gibi sordu.

"Geçinemiyor," diye itiraf ettim. "Nasıl kavga ettiklerini gördün."

"Ama bu normal," dedi Jasper, nam-ı diğer Hush. "Ben de kendi kız kardeşimle böyle kavga ediyorum."

"Bence bu herkes için normal," diye itiraf etti Gunner, nam-ı diğer Jinx. "Amcamın çocuklarının nasıl kavga ettiğini görmelisin. Çok çılgınlar."

Gunner bundan sonra sessizleşti ve kendi hayatını düşünüp düşünmediğini ve oğlunun da kuzenleriyle birlikte biraz çılgın olup olmayacağını merak ettim.

Gunner'ın oğlu Jett, on yıldan uzun bir süre önce bir okul saldırısında ölmüştü. Ondan sonra, Gunner MLB'ye -büyükler ligi beyzbolu- girmişti. ve bırakmaya karar vermeden önce birkaç yüksek profilli takımda oynadı.

Daha yüksek bir görev bulmuştu - bölgedeki okulların bir okul saldırısı durumunda hazırlanmasına yardımcı olmak - ve işinde gerçekten iyi olmuştu.

Şirketi Angel Security, isteyen ve istemeyen tüm okullara gidiyor ve o okulların içindeki değerli ruhlar için olabildiğince güvenli hale getiriyordu.

Kendisi de eski bir polis memuru olan Jasper, Gunner'ın şirketini açmasından yaklaşık altı ay sonra onunla çalışmaya başlamıştı.

Gunner, Jasper'a kısmi sahip olmak isteyip istemediğini sormuştu ama Jasper reddetmişti.

Onu suçladığımdan değil.

Jasper biraz dağınık biriydi ama aynı zamanda içine kapanık biriydi ve bırakın bizi, kimseyle konuşmazdı bile.

Angel Security'nin kısmi sahibi olmak Jasper'ın konfor alanından çıkmasını gerektirecekti ve bunu kız kardeşi dışında kimse için yapmazdı.

Searcy'nin arabasının arka lambaları, o iğrenç sesinden önce kayboldu ve tekrar konuşmaya başlamadan önce alt bölgeden çıkmasını sağlayacak dur işaretine çarpması için birkaç vuruş daha bekledik.

"Bu onları gerçekten kızdıracak." Gunner sırttı ama bu sırtış gözlerine ulaşmadı. "Onlar..." Searcy'nin arabasının geri teptiğini gösteren işaret, sözlerinin yarısında durmasına neden oldu, sonra "Hadi içeri girelim" diyerek tekrar toparlandı.

Onu takip ettim ve Gunner'ın seyrek döşenmiş oturma odasına girmeden önce Calliope ve Searcy'nin geride bıraktığı bahçe şaheserine son bir kez baktım.

Yıpranmış kanepeye oturdum ve ayaklarımı önüme uzattım.
Ben.

Başımın kanepeye düşmesine izin verdim ve kendimi sorguladım.
Bu gece Hush ve Jinx'le gitmeye gönüllü oldum.

Resmi kulüp işi olsun ya da olmasın, yarın çiftlikle ilgilenmek için çok erken kalkmam gerekiyordu ve atlar kahvaltılarını bekleme konusunda pek de uyumlu değillerdi.

Ve resmi kulüp işinden kastım, şu anda birlikte olduğum iki salağın ölene kadar içmediğinden emin olmaktı.

Bugün Gunner için kötü bir gündü.

Yarın daha da kötü olacaktı.

Yarın çocuğunun ölüm yıldönümüydü.

Bugünden itibaren iki gün boyunca Gunner zil zurna sarhoş olacak ve böylece her şeyi unutabilecekti.

Öte yandan Jasper, bu günle ilgili aynı sorunu yaşama nedenini bize söylemedi.

Sadece Gunner'la birlikte onun da düşüşe geçtiğine şahit olmuştuk ve bu durumdan sıyrılmayı öğrenmiştik.

çok fazla sorun çıkardı.

Diğerleri de gönüllü olacaktı elbette ama onlar başka bir motosiklet kulübünün bazı sorunlarına yardımcı olmak üzere planlanmış bir koşuya çıkmışlardı.

Çoğu ertesi hafta Pazartesi gününden önce dönmeyecekti, yani Tweedle Dee ve Tweedle Dumb'a göz kulak olacak sadece birkaçımız vardı.

Dışarıdan gelen tanıdık motor sesi bana rahat bir nefes aldırdı.

Destek gelmişti.

Kalktım ve dışarı çıktım, bisikletinden inen Cakes'e çenemi kaldırarak baktım.

"Nasıllar?" diye sordu.

"Sarhoşlar," diye itiraf ettim.

Cakes'in gözleri sağa kaydı ve dudakları yukarı kalktı. "Orada ne oldu?"

"Orada yaşayan genç bir çocuk bir kızla yatmaya çalıştı ve kız onu yakaladı. Kız da ona çatlağı verdi, sonra da kız kardeşiyle birlikte endüstriyel boyutta olması gereken bir kutudan hazır patates püresiyle bahçeyi doldurdular ve iyi bir önlem olarak bahçeyi çatalladılar," diye cevap verdim.

Cakes'in gözleri kısıldı ve başının üzerindeki sokak lambası yüzünü yeterince aydınlattığı için haberin onu kızdırdığını görebiliyordum.

Beni de kızdırmıştı.

Oraya gidip aletini kesmekten başka uygun bir seçenek düşünemeyecek kadar beyin yorgunuydum.

"Huh," dedi. "Ben hallederim."

Sırıttım. "Bunu duymak için sabırsızlanıyorum."

Vardiyalarımızı değiştirmeden önce Cakes elimi sıktı ve eve doğru yola çıktım, eve daha hızlı gidebilmek için hız sınırını aştım.

Tanıdık kahverengi Honda'ya yetiştiğimde Decatur şehir sınırlarına henüz girmiştim.

Kahverengi Honda dönüp onun evine giden sakin sokakta gözden kayboldu ve ben de sağa dönüp çiftliğe doğru ilerledim.

Tüm bu süre boyunca, düşüncelerimin çok büyük bir kısmını tüketen ve büyük harflerle **SORUN** yazan bir kadın hakkında ne yapmam gerektiğini merak ettim.

DOKUZ

*Birine rüyanıza girdiklerini söylediğinizde otomatik olarak şöyle düşünürler
şehvetli. Bayan, bir dinozora dönüştünüz ve beni Kmart'a kadar kovaladınız.*

-Searcy'nin gizli düşünceleri

SEARCY

Hayat basitti.

En azından herkes böyle düşünmenizi isterdi.

Sonraki sekiz hafta boyunca Anders, Kent ve ben yazımızı her zamanki gibi geçirdik.

Calliope hakkında hiçbir şey bilmiyordum, çünkü beni hiç tanımıyordu.

En azından Kent ve Anders benimle vakit geçirmek istiyorlardı.

O iki aylık yaz boyunca Kent on dört yaşından on beş yaşına, Anders ise yedi yaşından sekiz yaşına geçmişti.

Annem hâlâ gelmemişti.

Ama ihtiyacı olduğunda hesabımızdan para çekmeye devam ediyordu, yani en azından hayatta olduğunu biliyordum.

Sırt üstü döndüm ve atletim bir tarafa göğüslerim başka bir tarafa gitti.

Atletle uyumaktan nefret ederdim. Bazen sabah uyandığımda sol memem mutfakta kahvaltı hazırlarken sağ memem çarşafı dolanıyordu.

Aslında o kadar da büyük değillerdi ama yırtık pırtık bir atletle uyuduğum için bazen kendi başlarına hareket edebiliyorlardı.

Kalktım, atletimi düzelttim ve banyoya yöneldim, önce üzerime bir şeyler giymem gerektiğinin farkındaydım.

Ancak kıyafetlerim şu anda kurutucuda olduğundan ve muhtemelen kurutucumuz boktan olduğu için hala biraz nemli olduğundan, yorganımı yanıma almak istemediğim sürece fazla seçeneğim yoktu.

Neyse ki Kent henüz uyanmamıştı da onu uyandırmadan önce banyoya girip çamaşır odasına gitmek için hazırlanabildim.

Anders, tatlı kalbi sağ olsun, ben çamaşır odasından çıktığımda çoktan kalkmış ve mısır gevreği yiyordu.

"Günaydın," dedim. "Okul için heyecanlı mısın?" İç çekti.

"Bütün arkadaşlarımla aynı sınıfta değilim." Sırıttım.

"Biliyorum. Olmadığından emin oldum."

Nefesinin altında bir şeyler homurdandı ve devam etti, "Evet, evet. Çok konuştuğumu düşündüğünü biliyorum ama aslında konuşmuyorum. Muhtemelen herkes kadar konuşuyorum."

"Doğru," dedim. "Ama diğer herkesin Calliope diye bir kız kardeşi yok.

Ortaokuldaki tüm öğretmenler üzerinde kalıcı bir etki bıraktı ve bana güven,

Calliope'un yaptığı hiçbir şeyi senden çıkarmalarını istemezsin. Sadece burnunuzu temiz tutun, saygılı olun ve her zaman dinleyin. Calliope'nin kendi

cinsi olduğunu anlamalarını ve seni sevmelerini sağla." "Gelecek haftaya

kadar onları avucumun içine alacağım," diye ilan etti. "Öyle mi?

Kent yukarıda mı? Otobüs az önce köşeyi döndü."

"Uyandım," dedi Kent giyinmiş olarak oturma odasına girerken.

Üzerinde kapüşon vardı ve hava şimdiden 90 dereceydi.

Çocuk delirmişti.

Üç ay sonra şort ve tişört giyecekti ve hava buz gibi olacaktı.

"Güzel," dedim çekmeceye doğru yürürken. "Hepinize okul için çek yazdım."

"Onlara ihtiyacım yok," dedi Kent. "Yırtıp atın onları. Bu yıl nedense herkes bedava öğle yemeği yiyecek."

Durakladım. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," dedi. "Zengin bir çocuğun babası bu yıl herkesin masraflarını karşıladı." Bu inanılmazdı ve gerçekten yardımcı olacak bir şeydi.

Yardımdan bahsetmişken, cidden gitmem gerekiyordu.

Okulun açılmasıyla birlikte, lokanta işini kendi başıma halletmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Annemin yakın zamanda geri dönmek gibi bir planı olmadığı açıktı.

Bu yüzden on beş dakika içinde potansiyel bir çalışanın görüşmeye gelecekti.

Bu da bana oraya yürümek için yeterli zamanı veriyordu.

Çocuklarla birlikte evden çıkarak yola koyuldum ve onlar da ters yöne doğru gittiler.

Oturduğumuz yolun köşesini henüz dönmüştüm ki, görmeyi beklemediğim bir manzara beni karşıladı.

Gözlerimi kıstım ve gördüğüm manzara karşısında içimi açıklanamayan bir öfke kapladı. Posy.

Bisikletinin üzerinde.

Ama bisikletinde yanında inanılmaz saçları, harika göğüsleri ve ateşli bir vücudu olan siyah saçlı bir güzel vardı.

Baktığımı görmesin diye başımı öne eğdim ve lokantaya doğru daha hızlı yürümeye başladım.

Attığım her adımda öfke vardı ve sırf öfkem yüzünden yürüyüşümü on dakikadan yedi dakikaya indirdim.

Bisiklet lokantanın ötesinde bir yerde durdu ve ben lokantanın ön kapısına doğru ilerlerken başımı kaldırıp bakmayı reddettim.

Lenny mekânı çoktan açmıştı ve potansiyel yeni çalışanım elinde bir fincan kahveyle barda oturuyordu.

Zil sesi hem Lenny'nin hem de kadının başını kaldırmasına neden oldu.

Muhtemelen patron değil de bir müşteri gibi görüldüğüm için gülümsedi ve Lenny'ye döndü.

"En iyi nasıl öğrendiğinizi söylersiniz?" Lenny'nin ona sorduğunu duydum.

Kimi işe aldığımı önemsiyormuş gibi görünme çabası karşısında gözlerimi devirdim.

"Lanet olası zor yoldan," diye mırıldandım yanından geçerken, elimdekileri tezgâhın altına aşırı sert bir şekilde ittim ve kahve cezvesine doğru yürüdüm.

Tony ve adamlarının birazdan geleceğini bildiğim için yeni bir parti başlattım, sonra tezgâha doğru yürüdüm ve "Boktan saatlerde çalışmak ve bir saat için asgari ücretin biraz üzerinde kazanmak senin için sorun olur mu?" dedim.

Ani sorum karşısında irkilerek bana göz kırptı.

Kaşlarını çattı, benden Lenny'ye baktı ve sonra "Evet mi?" dedi.

Muhtemelen bunu kabul etmiyordu ama el altından paraya ihtiyacı olduğunu ve ben kabul etmezsem mülakata girmeyeceğini söylediğinde, sadece bir işe ihtiyacı olduğunu anladım.

"Tüm bahşişler sende kalacak, burada bahşiş paylaşımı yapmıyoruz," dedim. "Açılıştan da sen sorumlu olacaksın. Ben geldiğimde açarım."

Başını salladı, gözleri kocaman açılmıştı.

"Adın neydi senin?" diye sordum.

"Fiona," diye cevapladı. "Fiona Bradshaw."

Başımı salladım. "Fiona, işe alındın."

Gözlerini kırıştırdı. "Öylece mi?"

"Erken geldin, muhafazakâr giyindin ve asgari ücretin biraz üstünde bir ücret alacaksın. Benden çalmadığın sürece iyi bir çift oluruz," dedim ona dürüstçe, kapı şingirdarken.

Kafamı kaldırdığımda Tony'nin orada olduğunu gördüm ve gülümsedim. "Hey, Tony." Kapı tekrar çaldı ve gülümsemem kayboldu.

Posy, daha önce hiç görmediğim bir adam ve kız lokantaya girdiler.

Yemek salonunun arka tarafındaki bir masaya doğru yürüdüler ve ben de ağzımdan birkaç küfür çıkmaması için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım.

Bahşişler.

Bahşişleri düşün, Searcy.

"Ne zaman başlamamı istiyorsun?" diye sordu.

"Şimdi," diye cevapladım. "Tony'yi hazırlayabilir misin? Ekibi genellikle kolay kahvaltı ve kahve sipariş eder. Yine de iyi bahşiş veriyorlar."

Ona Tony'yi verdim çünkü ona iyi davranacağını biliyordum.

Ve Fiona'nın ne kadar kırılgan görüldüğüne bakılırsa, bugün nazik ve kibar olmaya ihtiyacı olabilirdi.

Harekete duyarlı baykuşlardan birine benziyordu. Başı dönüyor, sanki her an birinin çıkıp "yuh!" demesini bekliyormuş gibi sürekli etrafına bakınıyordu.

Ayrıca gözlerinin altında morluklardan mı yoksa uykusuzluktan mı kaynaklandığını anlayamadığım koyu halkalar vardı.

Porselen beyazı teni de neredeyse kırılabilir görünüyordu.

Uzun kolları ve taytları boynu, yüzü ve elleri dışında her şeyi gizliyordu.

Katmanların altını görebilseydim, muhtemelen morarmış olacağını hissediyordum.

Yoksa neden bu kadar çok derisini örtsün ki?

Onu bu kadar çabuk işe almamın bir başka nedeni de buydu.

Şanssızlığın neye benzediğini biliyordum ve Fiona'da kesinlikle o görünüm vardı.

İsteksizce, iki motorcunun bulunduğu masaya doğru yürüdüm - her ikisinin de sopa kesikleri nedense sırtları yerine sandalyelerinin arkalarında duruyordu - ve kadına.

Kadın muhteşemdi. Siyah saçlı,
mavi gözlü.

Bronzlaşmış ama aşırı
bronzlaşmamıştı. Benim olmadığım
her şeye sahipti.

Bir araya getirildiğinde güzel kıyafetleri vardı ve Posy'nin bisikletinin arkasında olmasına rağmen tek bir saç teli bile yerinde değildi.

"Size ne getirebilirim?" Selamlaşma zahmetine girmeden aniden sordum.

Gözlerimi beni büyüleyen ve aynı zamanda tükürebileceğim kadar sinirlendiren adamdan başka bir yere dikmedim.

Asıl soru şuydu: Onu başka bir kadınla görmek beni neden bu kadar sinirlendiriyordu?

Bugün Posy'nin yanında oturan adam şık
görünüyordu. Aslında pek de "şık" sayılmazdı.

Kot pantolonu tam oturuyordu ve Posy'ninki gibi doğru yerlerinden yıpranmamıştı. Önünde NO BULL yazan ve kaslarını açıkça gösteren bir tişört giymişti. Ancak bu tişört yepyeni görünüyordu, sanki bir kez bile giymemiş gibiydi. Bu arada, Posy'nin üzerinde kahverengi bir şey bulaşmış bir gömlek vardı, içtenlikle bunun bok değil de kir olmasını umuyordum.

Ama çiftlik sahibi olduğu için, yaklaşıp koklamak istemediğim sürece bir şey söylemek mümkün değildi.

"Size ne getireyim?" Kimse bir şey söylemeyince tekrarladım.

"Bugün ızgara peynirden başka bir şey mi yapıyorsun?" Posy sordu, sesi neşe doluydu.

Henüz kötü bir ruh halinde değildim, en azından olmamalıydım, ama gün daha yeni başlamıştı.

"Hayır, eğer ilgileniyorsanız normal menüden sipariş verebilirsiniz," diye teklif ettim, hâlâ gözlerinin içine bakmadan. "Gerçi saat sabahın sekizi. İnsanlar genellikle kahvaltı menüsünden sipariş vermek ister."

O istemiyordu.

Sırtarak her zamankinden siparişini verdi, bana bu soruyu sorarak ve ardından sorunun ima ettiği şeyin tam tersini yaparak beni sinirlendirdiğinin farkında olduğunu belli etti.

Zihnimin bana bağırdığı gibi başımı kaldırıp ona bakmak yerine gözlerimi not defterinden ayırmadığım için hiçbir şey söylemedim.

Diğer motorcu, "Ben örnek alacağım," dedi ve başımı kaldırıp bakmama neden oldu. "Açlıktan ölüyorum. Çok yemek var mı?"

"Evet," dedim. "Dört yumurta, iki pastırma, iki sosıs, iki bisküvi, bir kalın dilim Fransız tostı ve iki krep."

"Kahretsin," dedi. "Biraz da tost ekleyebilir misin?"

"Fazladan bir dolar alırım," diye cevap verdim.

"Sorun değil." Karnını sıvazladı. "Bunu başarabilirmişim gibi hissediyorum."

"Sen bir anestezi uzmanısın," diye cıvıldadı kadın. "Tabii ki bunu karşılayabilirsin."

"Silver, beni tanıyorsun," dedi diğer motorcu.

"Sanırım kız kardeşimle evli olduğun için," dedi kadın, Silver, "seni oldukça iyi tanıyorum."

Yürüdüm, kesinlikle onların şakalaşma havasında değildim. "Oh, beni unuttun!" diye seslendi kadın.

"Hemen döneceğim," diye yalan söyledim.

Dönmezdim.

Belki Fiona'yı geri gönderirdim.

Kadının neşesiyle başa çıkabileceğimi sanmıyordum. Ve geri dönmedim.

Tam yirmi dakika boyunca.

Yine de Fiona tüm siparişleri aldı.

Ve daha önce **o r a d a** olmayan başka bir kadın şimdi oradaydı.
Sarışın. Kıvrıkcık saçlı.
Masadaki diğer kadın gibi çok şirin. Kesinlikle
birbirlerine çok yaklaşıyorlardı.
Siparişleri vitrinde belirdiğinde dişlerimi sıktım.
Fiona başka bir müşteriyle birlikteydi, yani onlara kendim götürmekten
başka seçeneğim yoktu.
Hay sikeyim.

ON

Hiç buhar çıkarmaya başlayan bir çaydanlık gördünüz mü? Kadınlar da böyledir.

*Buharı gördüğünüzde, kesinlikle onları daha fazla zorlamalısınız.
-Yeni bir müşteri adayına*

POSY

Kızgındı.

Kızgın olduğu belliydi.

Gözleri odanın diğer ucunda benimkilerle kısa bir an için buluştuğunda neredeyse erimişti.

Bana sırtını döndü ve pencereden yiyecekleri alıp bir kolunun üzerine ustalıkla istifledi.

"Çok tatlı," diye gözlemledi Silver.

Silver'ın kız kardeşi ve ikizi Aella da "Gerçekten çok tatlı," diye onayladı. "Ondan hoşlanıyorum. Alıngan biri." Aella durakladı. "Bu bahsettiğimiz korkmuş Pamuk Prenses görünümlü kadın mı, yoksa Posy buraya her baktığında ona ölüm bakışları gönderen kızgın kadın mı?"

"Ölüm bakışı." Gümüş kıs kıs güldü. "Onu bu kadar kızdıracak ne yaptın, Posy?"

Hiçbir fikrim yoktu.

Ama görebildiğim öfkenin bana yönelik olduğunu biliyordum. Sadece nedenini bilmiyordum.

Yorum yapmadım.

Çünkü ondan ben de
hoşlanıyordum. Ondan çok fazla
hoşlanıyordum.

Ve benim zaman ayıramayacağım bir sürü sorunla gelmişti.

Sığırları damgalama, birkaç taşak kesme ve aşılama zamanı gelmişti.

Herkes iş başına.

Aella, Silver, Chevy, Cutter ve karısı Milena bugün bana yardım etmek için gönüllü olmuşlardı.

Cutter ve Milena'nın gelmesini bekliyorduk, sonra çiftliğe dönüp hazırlanacaktık.

Sabahı hazırlanmakla geçirdim, keşke Scottie de yardım etmek için orada olsaydı.

Ama o geçen hafta sonu üniversiteye gitmişti, benim küçük yardımcım daha büyük ve parlak şeylere doğru yol alıyordu.

Geçtiğimiz Cumartesi günü onu yurda bıraktım, bu dönem oda arkadaşı olmadığı için şükrettim.

Umarım gelecek dönem onun için yine imkansızı başarabilirim.

Mahremiyeti hak ediyordu.

Ayrıca oda arkadaşı olması gerçekten berbat bir şeydi.

Öfkeli, tepinen ayak sesleri -ki bu ayaklar parmak arası terlik giyerken imkânsız görünüyordu- bize doğru gelmeye başlayınca aklım şimdiki zamana döndü.

"Kimin neyi vardı?" diye sordu, elinde örnekleyiciyi tutarken.

"O benim," dedi Chevy eğlenmiş bir sesle. "Teşekkürler."

Bütün yiyecekleri dağıttı, benimkini en sona bıraktı.

Önümdeki masaya fırlattı ve hışımla çekip gitti. "Vay canına," diye

kıs kıs güldü Aella. "Kardeşim, özür dilemelisin."

"Ne için?" diye sordum.

"Onu kızdıracak her ne yaptıysan onun için," diye kıkırdadı Chevy.
"Tanrım."

Onu kızdıracak ne yaptığımı bilmiyordum, bu da ne için özür dileyeceğime dair hiçbir fikrim olmadığı anlamına geliyordu.

Zaten ne için özür dilemem gerekiyordu ki? Onu bu kadar kızdıracak bir şey yapmadığımı biliyorum.

Bugün burada sadece varlığımı sürdürüyordum.

Kapılar açıldı ve Milena ile Cutter geldiler, etrafa hızlıca göz attıktan sonra masamıza yöneldiler.

Cutter Milena'ya bir sandalye çekti, sonra da onun yanına oturdu ve şöyle dedi: "Burası Dallas'a bu kadar yakinken cennetten bir parça gibi. Burada zerre kadar trafik yok."

"Belki de taşınmalıyız," diye alay etti Milena. "Benim için yaptırdığı milyon dolarlık evden taşınısak Shasha'nın umurunda olur mu sence?"

Cutter homurdandı ve "Gece Yarısı Kurabiyeleri ve Cinnaholic'e bu kadar yakın olmayı özlersin" dedi.

Milena başını salladı, sonra Chevy'nin tabağına baktı. "Vay canına, bu da ne?"

"Örnekleyici," diye yanıtladı Aella. "Ama yemek istiyorsan, muhtemelen yukarı çıkıp doğrudan sipariş vermek gerekecek, çünkü tahmin etmem gerekirse, garsonumuz geri gelmeyecek. Doktor onu kızdıracak bir şey yaptı."

Gözlerimi devirdim. "Ben hiçbir şey yapmadım."

Aella ve Silver aynı anda, "Bir şey yapmadığını düşünüyorsun," dediler.
"Kesinlikle bir şey yaptın."

Aella ve Silver'a baktığınızda ikiz olduklarını düşünmezsiniz ama öyleydiler.

Bir nevi, belki.

İkisinin de annesi aynıydı ama babaları farklıydı.

Aella'nın babası Cakes, kızın kendisinden olduğunu yeni öğrenmiş. "Gidip yemek siparişi vermem gerektiğini hissediyorum." Milena ayağa kalktı ve

"Sen

Bir şey ister misin, şekerparem?"

Cutter karısına bir bakış fırlattı. "Bana öyle deme."

"Snookums?" Kadın kirpiklerini kırıştırdı.

"Hayır."

"Toots?" diye itti.

"Milena Clayborne..." diye
homurdandı. Milena kıkırdarak
uzaklaştı.

"Siparişini almadı," dedim hayatımda yediğim en güzel sandviçten bir
lokma yerken.

Buraya gelene kadar ızgara peynirlere karşı bir ilgim olduğundan
haberim yoktu. Artık bir gün bile sandviç yemeden durabileceğimi
düşünemiyordum.

"Muhtemelen ben yapmışım gibi hissediyorum," dedi Silver. "Sanırım
yolda onu geçtik."

Kaşlarımı çattım. "Öyle mi yaptık?"

"Evet." Silver başını salladı. "At sürerken. Bıraktığın için teşekkürler bu
arada. Webber'a şehre döndüğünde arabama bakıp bakamayacağını
sormalıyım."

Bunu uzun bir süre düşündüm ve motorumun arkasında olmasının
kızmasının nedeni olamayacağına karar verdim. Beni bir erkek olarak görüp
görmediğini bile merak ettiğim zamanlar oldu.

Kafamı kaldırdım ve Milena'yı Searcy ile birlikte tezgâhta gördüm.

Searcy bir eliyle not defterine bir şeyler yazıyor, diğer eliyle de göğsünü,
göğüslerinin arasını karıştırıyordu.

Kaşlarımı çattım ve daha dikkatli izledim.

Searcy tişörtünü hafifçe kaldırdı ve ön kolu tişörtünün içine girip tekrar
göğsüyle oynamaya başlamadan hemen önce göbeğinde bir parıltı gördüm.

Yuvarlak bir telle geri geldi. "O da
neydi öyle?" diye sordum.

"Ne?" diye herkes aynı anda sordu.

"Gömleğinin altından bir çeşit metal mekanizma çıkardı," dedim. "Elindeydi."

"O bir balen, aptal." Silver kıs kıs güldü. "Çoğu sütyenin baleni vardır. Bazen sütyeni çok giyersen, teller kumaştan dışarı çıkar ve cildine batmaya başlar. Muhtemelen onu oyduğu için çıkarmıştır."

"Ah." Kendimi aptal gibi hissettim.

Mantıken sütyenlerde bir çeşit destek olduğunu biliyordum ama metal olduklarını fark etmemiştim.

Tanrım.

Tezgâhta bir kahkaha koptu ve kafamı kaldırdığımda Milena telefonunu çıkarıp Searcy'ye bir şey gösteriyordu.

Searcy bir ona baktı, bir bana, sonra tekrar telefona. İçimde endişeli bir his belirdi.

"Karın ona ne gösteriyor?" Temkinli bir şekilde sordum.

Cutter, Chevy'nin tabağındaki yemeği düşünürken başını kaldırdı, muhtemelen bir parça sosise uzanırsa elini kaybedip kaybetmeyeceğine karar vermeye çalışıyordu ve "Muhtemelen düğünümüzde seninle çektiğimiz fotoğraftır" dedi.

İnledim.

Donanmadan eve döndüğümünden beri ilk ve tek kez gerçekten sarhoş olmuştum.

Sadece bir gün izin istemiştım. Çok şey mi istemiştım?

Ama hayır, bu pislikler kanepede üstümü ve yüzümü Sharpie ile süsledikleri fotoğraflarımı çekmek zorundaydılar.

Hepsinin iyi niyetli olduğunu biliyordum ama lanet olsun. Sadece bir gün izin istemek çok mu zordu?

O şerefsizlerin hiçbiri, her gün çalışıp çabalayıp da başını suyun üstünde zor tuttuğunu fark etmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu.

Neden bu kadar çok mücadele ettiğimi bile bilmiyordum.

Babam bunu yapmıştı ve neyi başarmıştı? Altmış yaşından önce ölmeyi.

Ve hayattan zevk alamamıştı.

Hep bahsettiği o tatillere gidememişti. Çok şey kaybetmişti ve ben de aynı yöne doğru gidiyordum.

Yüzümü ovaladım. "Diğer her şeyi hazırlamak için çiftliğe dönüyorum.

Cutter, onlara çıkış yolunu gösterebilir misin?"

"Elbette," dedi. "Patates kızartmalarını bitirecek misin?"

"Hayır." Tabağı ona doğru ittim.

Ayağa kalktım ve lokantaları binanın arka tarafından ayıran bara doğru yöneldim.

Milena Searcy'nin kolunu okşadı ve yüzünde bir gülümsemeye bana doğru yürüdü.

Bu gülümsemeye karşılık vermedim ve cüzdanıma uzanırken yanından geçip gittim.

Yüz elli dolar çıkardım ve uzattım. "Masadaki herkesin hesabını ben ödeyeceğim. Ne kadar olduğunu bilmiyorum ama bu karşılayacaktır."

Searcy parayı aldı ve "Yemekler kötü müydü?" diye sordu.

"Yemekler iyiydi," dedim. "Teşekkürler."

Bana kaşlarını çattı ama konuşmak için

kalmadım. Kapıdan çıkıp bisikletime

yöneldim.

de Yola çıkararak çiftliğe geri döndüm ve yapacağımı söylediğim şeyi yaptım di.

Uzun bir gün için hazırlandım.

Saatler sonra, gece elimi yüzümün önünde göremeyeceğim kadar karanlık olduğunda, hayatımla ilgili kararlarımı bir kez daha sorguladım.

Cutter, Chevy ve ben bütün gün ineklerin işini bitirmek için çalışmıştık.

Kadınlar aşılama ve dağlama işlerine yardım etmişlerdi ama testisleri kesmek istememişlerdi.

Telefonum bipleli ve onu alıp ekrana baktım.

SCOTTIE:

Bugün nasıl geçti?

BEN:

Hayat tercihlerimi sorguluyorum. Bu çiftliği istediğine emin misin?

Bu bir şaka da değildi.

O da fark etmiş olmalı, çünkü ciddi bir şekilde cevap verdi.

SCOTTIE:

Ölene kadar çalışacaksan olmaz.

Buna nasıl cevap vereceğimi düşünerek iç çektim.

Belki de bugünkü mesele daha fazla kişinin görevde olmasıydı.

Yates de oradaydı, Yates'in kardeşi Bridge de.

Ama ellerimin çoğu üniversiteye gitmiş ya da liseye geri dönmüştü, bu da beni çok eksik bırakıyordu.

Param vardı.

Tonlarca işe ihtiyaç duymak dışında çiftlik iyi gidiyordu. Belki de buradaki seçim dışarıdan yardım almaktı.

SCOTTIE:

Zaten çok şey başardın. İnekleri sat, sonra da burayı satışa çıkar.

Kulağa çok kolaymış gibi geliyor.

BANA:

Burayı satabileceğimi hiç sanmıyorum. Babamı hayal kırıklığına uğratmış gibi hissederim.

SCOTTIE:

Babam da aynı şekilde hissediyordu. Peki bu onu nereye getirdi?

Beni orada tutuyordu.

BEN:

Yatağına git. Sabah sekizde dersin yok mu senin?

SCOTTIE:

Evet, ne düşünüyordum?

Sırtıtarak ona bir iyi geceler mesajı gönderdim, sonra da yardımcım eve gittiği anda çöktüğüm samanlıktan doğruldum.

Saatlerdir orada yatıp uyukluyordum.

Ama midem bana cidden kendimi toparlamam ve bir şeyler yemem gerektiğini, yoksa sabah pişman olacağımı hatırlattı.

Ama buzdolabıma bakmak için mutfığa girdiğimde başka bir sorun olduğunu fark ettim.

Scottie artık market alışverişi yapmak için burada değildi, yani ekşimiş bir sürahi süt dışında tüm buzdolabım boştu.

Hay sikeyim.

ON BİR

Ehhh, yeterince iyi.

-Mediocrates

SEARCY

Bütün gün onu düşünmüştüm ve hayatı sorguluyordum.

Bugün yemeğini bile bitirmeden aniden gitmişti.

Yemeğe başlarken göz ucuyla onu izlemiş, burada yemekten bu kadar keyif almasını çok sevmiştim.

Ancak, en son gelen kızgın görünümlü motorcuya ait sevimli kadın yemek siparişi vermek için geldiğinde, tüm tavrı değişmişti.

Benimle paylaştığı, Doc ve kadının -adını bir türlü hatırlayamıyordum- kucığındaki bebeğin fotoğrafına bayılmışım.

İkisi de bir partinin ortasına benzeyen kanepede uyuyorlardı.

Etraflarındaki kaosa rağmen ikisi de uyukluyordu.

O anda içimde bir şeyler değişmişti.

Onu göğsünde bir bebekle görmek bunu o kadar çok istememe neden olmuştu ki birkaç saniye nefes alamamıştım.

Ayrıca bisikletine binen kadınla arasına koyduğu mesafenin ilişki değil platonik bir ilişki olduğunu fark ettim ve onları bisikletinin arkasında birlikte gördüğümünden beri daha rahat nefes alıyordum.

Ama adama herhangi bir şey söyleyemeden yüz elli dolar sıkıştırdı ve çıkıp gitti.

Onunla birlikte masada oturan adamlar yemeklerini bitirip cömert bir bahşış bırakacak kadar uzun süre kalmışlar ve benim şu anda bulunduğum yerde olmamı mümkün kılmışlardı.

Walmart'ın koridorlarında bir aşağı bir yukarı ilerlerken market kasasının *bip bip* sesi kafamın içinde sürekli uğulduyordu.

Her şeyi alıp çıkmak için bir saatten az zamanım vardı çünkü kırk dokuz dakika içinde kapanacaklardı.

Daha erken gelebilirdim ama yağcılar bir saat geç geldiler ve eski yağı boşaltmazsak yarın çalışamazdık.

Onlar gelip gittikten sonra banyoları temizlerken su borusunda bir sızıntı olduğunu fark ettim. Bu da beni Lowe's'a gitmeye itti.

YouTube'da babası olmayan çocuklara hayatı nasıl yönlendireceklerini öğreten yaşlı bir baba tarafından tamir ettirdim - YouTube videolarını çok kullandım.

Eve döndüğümde çocuklara yarınki okul için öğle yemeği hazırlamak üzere buzdolabına gittim -okulda ücretsiz öğle yemeği veriliyordu ama yarın balık köftesi günüydü ve balık köftesinden nefret ediyorlardı- ve sadece onlara öğle yemeği hazırlayacak bir şeyimiz olmadığını değil, son kullanma tarihi geçmiş çeşniler ve birkaç başıboş bebek havuç dışında hiçbir şeyimiz olmadığını gördüm.

Elimde kupon klasörümle Walmart'a doğru yola çıktım, şu anda bulunduğum yerde iki boy çamaşır deterjanını karşılaştırıyor ve Tide kutularına altı ons daha az ekleyebileceklerini ve fark etmeyeceğimizi nasıl düşündüklerini merak ediyordum.

Raftaki eski ons miktarına sahip en eski kartonu aldığıma emin olduktan sonra, tam bir paket kurutma kağıdı almayı düşünüyordum ki bir araba benimkine çarptı.

Gözlerimi kırıştıırıp kafamı kaldırdığımda çok kirli görünen bir Posy'nin az önce kendi arabasına çarpan benim arabama baktığını görünce şaşırdım.

"Biliyor musun," dedim. "Bir koridora iki araba sığdırabilirsin. Zaten burada olana çarpmak zorunda değilsin."

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Dikkat etmedim."

Yüzünü incelerken "Bunu görebiliyorum," diye gözlemledim. Sol gözünün hemen altında kir vardı. Ve gömleğinin yakasında kana benzeyen bir şey vardı. "Tişörtünün yakasında kan var."

Şaşırtıcı derecede sevimli olan burnunu kırıştırdı. "Yüzüme bir dana tarafından kafa atıldı."

"En azından yetişkin bir inek değil de bir buzağı olduğu için şanslısın," dedim gözlerim onun geri kalanında gezinirken. Bu sabah giydiğı şeyin aynısını giyyordu, sadece çok daha kirliydi. Ve saçında bir parça saman vardı. "Saçında saman var."

Onu çıkarmak için uzanmaya zahmet etmedi.

"Eminim başka yerlerimde de saman vardır." Bulunduğum koridora doğru baktı. "Bu markayı seviyor musun?"

Sepetimdeki Tide'ı işaret etti.

"Genelde almam ama bu hafta indirimde ve çok iyi bir kuponum var" diye cevap verdim. "Genelde kendim yaparım ama buna sadece altı dolar ödüyorum."

"Kendininkini nasıl yaptığını sorardım ama zaten bir şeyler yapmak için neredeyse hiç zamanım yokken bu bana işkence gibi geliyor," diye mırıldandı yeni Tide şişelerinden birine uzanırken.

"O değil," diye işaret ettim o şişeyi alamadan rafa geri iterken. "Bu."

Ona daha büyük olanını verdim.

"Aradaki fark ne?" diye sordu.

"Aradaki fark,"- onsları gösterdim-"şişelerin boyutunu aynı tutmuşlar ama size daha az ürün vermişler. Bunda daha fazla var."

Homurdandı ve arabasına koydu.

Kitabımdan bir kupon çıkardım ve ona uzattım. "Her müşteri için bir tane. Bu size benim aldığım ile aynı fiyatı verecek."

Kupona baktı. "Sadece iki işlem yap. Sonra daha fazlasını alabilirsin."

Ona daha fazlasını alamayacağımı söylemedim. Daha fazla Tide alırsam, çocukların bir sonraki hafta karınlarını doyurmak için ihtiyaç duyacakları öğle yemeği etini alamazdım.

Bunun yerine kuponu ona daha ısrarlı bir şekilde

salladım. Kuponu aldı, sonra bir şişe daha Tide aldı.

Kuponu cebine soktu, sonra ben bir sonraki reyona geçerken yanıma geldi.

"Neden bu kadar geç geldin?" diye sordum.

"Uzun bir gündü," dedi. "İşim bitti, bir şeyler almak için içeri girdim ve buzdolabımın boş olduğunu gördüm."

"Aynen," diye itiraf ettim. "Çocuklar bana her şeyi yediklerini söylemediler. Yarınki okul yemeğini de beğenmedikleri için gelip yiyecek bir şeyler almak zorunda kaldım."

Bana verdiğin cömert bahşişle!

Önceden bahsetmişken, Bay Huysuz Pantolon gittikten sonra, bu sabah Posy'nin bisikletinin arkasındaki kızın Posy için hiçbir şey olmadığını öğrendim. O sadece arabası bozulan ve Posy'den kendisini almasını isteyen bir kadındı.

Her şey masumdu ve bugün aşırı tepki vermiş olabilirdim.

Nasıl olduğundan tam olarak emin olmasam da adama büyük bir aşk besliyordum.

Bende kesinlikle yanlış giden bir şeyler vardı.

Posy, benim ona karşı hissettiklerimi hissetmek şöyle dursun, benden hoşlandığına dair bile hiçbir belirti vermemişti.

Kesinlikle kendimi kontrol etmeliyim.

Posy gibi bir adam asla böyle bir kadınla birlikte olmak istemezdi.

Be

n. Bir sürü bagajla geldiğimi söylememe gerek bile yok.

Bagajdan bahsetmişken, koridorun ortasında kekeleyerek durdum.

koridorun sonunda tanıdık bir yüz belirdi.

Annem.

"Anne!" diye bağırdım.

Kafasını çevirdi ve gözleri büyüdü.

"Burada ne yapıyorsun tatlım?" diye sordu annem, bir kaçış yolu arıyordu.

Aramalıydı.

Onun kışını tekmeleyecektim.

"Senin işyerini işleterek kazandığım parayla çocukların için yiyecek alışverişi yapıyorum. Hem de tek başıma, hiçbir karşılık almadan ayakta tutarken," diye çıktım. "Neredeydin sen?"

Annemin yüzü buruştu ve yetersizliklerine işaret ettiğim için kızgın olduğunu belli etti.

"Meşguldüm," dedi arabasına doğru geri adım atarken.

Tamamen dolu arabasına.

Gözlerimi kısmıştım. "Bunları alacak parayı nereden buluyorsun?"

Annemin yüzü suçlu bir ifadeye büründü.

"Lokantanın hesabından çekmiyor olsan iyi edersin, çünkü yarın faturaları ödemem gerekiyor ve eğer o para orada olmazsa, ışıkları açık tutacak kadar param yok!" Tersledim.

Annem sürekli olarak kafasına göre para çekip, vergilerimizden bile düşemeyeceğimiz şeylere harcarken olmazdı.

Annemin yüzü kızardı ve en azından ev taksitimizi ödemek için kullandığım paraya erişimi olmadığı için şükrettim.

Bu dersi zor yoldan öğrenmiştim.

Ayrıca, kendi evimizde suyumuz olmadığı için çocuklar birkaç hafta boyunca Y'de duş almak zorunda kalmıştı.

Ben de lokantada tükürük banyosu yapmak zorunda kalmıştım.

Son derece utanç vericiydi ve umurunda bile değildi.

Onunla neden uğraştığımı bilmiyordum.

Çocuklar için olmasaydı, yıllar önce çekip gitmiştim.

Hal böyleyken, kardeşlerimi giydirip doyururken bu berbat hayattan nasıl sürünerek çıkacağımı bulamıyordum.

Annem iç çekti. "Fazla bir şey almıyorum."

"İhtiyacın olandan fazlasını alıyorsun," diye arabasını işaret ettim. "O kadar yüz kremi ne yapacaksın? Bu çok pahalı!"

O sırada bir adam geldi ve arabaya birkaç şey daha bıraktı. İşte o zaman kendimi kaybedebilirdim.

Ona doğru yürüdüm ve çantamı omzundan çektim.

Çantamı karıştırıp cüzdanını ve muhtemelen buraya gelmeden önce bankadan çektiği bir ton banknotu çıkardım.

Cüzdanını ona geri vermeden önce parayı ve kartlarını aldım, çantamı sakladım.

"Siktir git," dedim arabama geri dönüp onu çevirirken. Bu sırada yanımdaki sessiz adam tek kelime etmedi.

Cheez-Its'in yanından hızla geçerken, kuponum olan ve indirimde olan krakerleri gördüm.

Oradan, WIC kartımı kullanarak bu ay alabileceğim her şeyi aldığımdan emin olduktan sonra indirimde olmayan yiyeceklere başladım.

Şeker reyonunda onlar için birkaç küçük şey alabileceğime karar verdim.

Belki bir dolara beş tane şeker...

Posy, her zaman favorim olan Reese'in futbol toplarından bir paket kaptı.

Onu ve aptal Reese'lerini görmezden geldim ve dikkatlice beş tane çikolata seçtim.

Herkese bir tane verebilir ve Calliope'un regl olduğu ve tüm dünyayı ateşe vermenin daha iyi olacağına karar verdiği yağmurlu bir gün için fazladan bir tane alabilirdim.

"Sence en iyisi ne olurdu?" Kalay folyonun yanında durduğumuzda Posy sordu. "Mağaza markası mı yoksa gerçek olan mı?"

Dosyamın sayfalarını çevirip folyo sayfasına geldim ve ona birkaç seçenek sundum.

Kuponlarıma gözlerini devirdi ve "Kuponlarını çalmıyorum" dedi.

"Ben kalay folyo almam," dedim. "Para israfı. Ancak, eğer alacaksan, kullanabileceğin kuponlarım var."

Kuponlardan birini aldı ve en pahalı olanına uzandı.

'Keşke ben de bunu yapabilsem' diye kısa bir an düşündüm ve alışverişe geri döndüm.

Alışverişin sonunda sepetimin altı tamamen dolmuştu ve annem ortalıkta görünmüyordu.

Neyse ki.

Yeni bir kart alması birkaç gün sürerdi ve o zamana kadar yeni bir hesap açıp parayı oraya aktarabilirdim.

Annem buna itiraz edebilirdi elbette ama sık sık kalkıp gittiği için beni hesaba imza yetkilisi olarak ekleyen oydu.

"Annen konusunda ne yapacaksın?" Kasada sıraya girdiğimizde Posy sordu.

Sürekli bip bip sesleri beni tedirgin ediyordu.

Çünkü para harcamaktan nefret ediyordum ve bu beni endişelendiriyordu. Ödeme yaparken ona planlarımı anlattım.

"Eğer lokantanın sahibi oysa parasını alabilir misin?" diye sordu.

"Beni yarı mal sahibi yaptı," dedim. "Ve bununla mücadele edebilir, elbette. Ama bunun için bir avukat tutması gerekecek ve o kadar da yatırım yapmış biri değil. Muhtemelen para bitince geri dönecektir. Bir süre çalışır, sonra altı ay içinde her şeyi yeniden yaparız."

WIC ürünlerini ödemek için WIC kartımı çıkardığımda, bunu saklamaya çalışmadım.

Ailemi ayakta tutmak için yapmak zorunda olduğum şeylerden utanmıyordum.

Lafı açılmışken...

"Kardeşlerimin velayeti de bende çünkü bu onun için çok olağan bir şey," dedim. "Gezintiye çıkmayı seviyor ve ben de herkesle ilgilenmek zorunda kalıyorum. Ben on sekiz yaşındayken bunu ilk kez yaptığında Kent çok hastalandı ve apandisitinin alınması gerekti, o burada yokken yapmam gereken şeyleri yapabilecek güce sahip olduğumdan emin olduk."

"Kulağa harika geliyor." Kendi eşyalarını kontrol etmeye başladı.

Ödemeye giderken "Kuponları unutma," diye seslendim.

Kuponları cebinden çıkardı ve ona sekiz dolar kazandırdığını görmek beni mutlu etti.

Ödemeyi yaparken kaşları şaşkınlıkla kalktı.

"Bu büyük plan içinde çok fazla para," diye belirtti.

"Biliyorum," diye iç geçirdim kapıdan çıkarken. "Bir gün amacım bir daha asla kupon kullanmamak olacak."

Benimle birlikte arabama kadar yürüdü ve sonra alışverişimi yapmama yardım etti.

O son poşetleri de aldıktan sonra ben arabamı iade alanına götürdüm, o da son poşetlerimi bagaja yerleştirdi.

Geri geri gitmeye başladığında ona el salladım. "Bana eşlik ettiğin için teşekkürler."

"Yarın ızgara peynirde görüşürüz" derken gözleri neşe doluydu.

"Orada olacağım," diye homurdandım.

Çünkü başka nerede olabilirdim ki?

Eve gittiğimden çok daha iyi bir ruh haliyle döndüm.

Mutfaktaki poşetleri boşaltırken eve beklediğimden biraz daha fazlasıyla geldiğimi fark ettim.

Şeker torbasına geldiğimde, kalbim göğsümün içinde tam anlamıyla sarsıldı.

Gözlerim sulandı. Ama

taşmadılar.

En azından ikinci Tide şişesine gelene kadar.

ON İKİ

Posy'nin bana baktığını gördüğümde, bazen bana hayran mı olduğunu yoksa seçimlerini mi sorguladığını anlayamıyorum.

-Searcy'nin gizli düşünceleri

SEARCY

Gece koşmak günün o saatinde fiziksel aktivite için ilk tercih değildi, ancak geçiminizi sağlamak için kışınızı yırtarak çalıştığınızda, mümkün olan her yerde koşmaya çalışıyordunuz.

Bugün canım koşmak istedi.

Annem geri dönmüş, eve dolmuş ve hiç gitmemiş gibi davranıyordu.

Hiç ayrılmamış gibi lokantadaki vardiyalarına geri dönmeye başlamıştı ve aylar içinde yaptığım değişiklikleri görünce sinirlenmişti.

Artık fazladan bir kişiye daha ödeme yapmak zorunda olduğumuz için kızgındı ve ben de sabahın köründe lokantanın ortasında onun gittiğini söylediğimde kendimi kaybetmiştim. Lokantayı ayakta tutmak için ne yaptığımı seçme şansı yoktu.

Binlerce güneşin etkisiyle, 'siktir et' demeye ve o gün için ayrılmaya karar verdim.

Bir süredir -en azından Koda askere gitmeden önce- lokantadan aldığım ilk izin günüydü ve bunu mükemmel bir izin günü haline getirmeye niyetliydim.

Harcayacak paranız olmadığında ne kadar mükemmel olabilirse o kadar mükemmel.

Eve gittim ve en yeni kitap kapaklarım üzerinde çalıştım, onları bitirdim, sonra onları sıfır revizyonla onaylayan müşteriye gönderdim. Sonra da faturayı gönderdikten sonra on dakika içinde ödememi yaptı.

Bu bana biraz harcayacak kadar para bıraktı, ben de mağazaya gidip tüm çocuklara -Calliope'a bile- birkaç yeni kıyafet aldım.

Eve döndüğümde hepsini yataklarına yatırdım, göğsüm kabardı ve evi temizlemeye başladım.

Instagram'da evini temiz tutma konusunda uzman bir kadını takip etmeye başladım ve bunu yapmak için bir program izledim, böylece ev olabileceği kadar iyi olana kadar günümü onun emirlerini video video takip ederek geçirdim.

En azından benim için.

Yedinci çamaşır yükümü bitirdikten sonra -ekstra deterjan şişesi sayesinde ne kadar deterjan kullandığımı umursamadan- akşam yemeğine başladım.

Taco için eti kızartmanın yarısına gelmiştim ki kapı pat diye açıldı ve Kent ile Anders kapıdan içeri girdiler.

Arkamı döndüm, yüzümde selamlama gülümsemesi vardı ama bu gülümseme hemen kayboldu. "Ne oluyor lan?"

Kent'in tişörtünde kan vardı ve dudağı patlamıştı.

"Kent beni on yaşındaki bir çocuktan kurtarmak zorunda kaldı," diye cevap verdi Anders. "Yeni su şişemi alabileceğini düşündü, ben de ona aksini söyledim. Yine de almaya gittiğinde Kent onu durdurdu. Sadece o

Kent'in üç katı büyüklüğünde tam bir dangalak olan bir ağabeyi var."

"Dangalak deme," diye emrettim. "Kent, kim bu adam?"

"On sekiz yaşında," diye homurdandı Kent. "Ve köşedeki sarı perdeli ev de onun."

Kendi dudağımı bir hırıltıyla

kıvırdım. O evi biliyordum.

Söz konusu dangalağın, ne zaman yürüsem ya da koşsam küfür etmeyi seven yaşlı bir dangalak babası vardı.

"O adamdan nefret ediyorum," diye homurdandım. "Çocuklarının da onun gibi pislik olması beni şaşırtmıyor."

Sözcükler ağzımdan çıkmayı bitirdiği anda ön kapım yumruklandı.

Kent açıklama olarak, "Beni eve kadar takip etti,"

dedi. Ve işte o anda çok sinirlenmişim.

Anneme.

Hayatımdaki şaka.

Dünyaya karşı duyduğum mutlak tiksinti.

Her şey tek bir parlak ana dökülmüştü.

Her adımında öfkeyle Koda'nın eski beyzbol sopasını aldım ve parmaklarımdan gevşek bir tutuşla sarkarak yürümeye devam ettim.

Dört yıl softbol oynayarak bir topa en iyi nasıl vurulacağını iyi ve sağlam bir şekilde kavramıştım.

Aynı şey lanet olası bir kafa için de söylenmek üzereydi.

Kapımda olduğunu düşündüğüm kişinin gerçekten kapımda olduğundan emin olmak için oturma odasındaki panjurları yana kaydurdım ve kapımın eşiğinde duran on sekiz yaşındaki çok iri bir çocuğu tam olarak görebildim.

Bacaklarımdan daha büyük pazuları, benimkinin iki katı büyüklüğünde bir kafası ve muhtemelen tek bir sıkışta beni ezebilecek elleri vardı.

Kapıyı çekip açtım ve oğlanın vücudunun etine nişan alarak sallanarak dışarı çıktım.

Kafasını korumak için ellerini havaya kaldırdı ama bu bir hataydı.

Yoksa kolunu kıramazdım.

Sopa sert bir gümbürtüyle yere indi ve ardından bir çıtırtı geldi.

Çocuk sert bir şekilde yere düştü, ön verandamıza çıkan üç çürük basamaktan aşağı yuvarlandı ve bağlantılardaki delikler nedeniyle işe yaramayan zincir bağlantı çitinin yanında durdu.

Çocuk şaşkınlıkla bağırdı ve ben de "Mülkümden defol!" demeden önce etli kalçasına bir kez daha vurdum.

"Ne oluyor lan, seni deli orospu?!" Bağırdığını duydum. "Sadece konuşmak için buradaydım!"

"Konuşmak için mi buradaydın?" Alaycı bir şekilde güldüm. "Kardeşime yumruğunla vurduğun için özür dilemeye mi geldin? Ya da kız kardeşinin kendisine ait olmayan şeyleri çalmak gibi iğrenç bir alışkanlığı olduğu için mi?"

Onu omzundan yakaladığımda haykırdı. "Şimdi seni daha fazla becermeden mülkümden siktir olup git."

Önce dizlerinin, sonra ellerinin üzerine çöktü ve sallanarak yukarı çıktı.

El-göz koordinasyonum mükemmel olduğu için eline bir beyzbol topuymuş gibi vurdum.

Yumruk yaptığı eline çarpan sopanın çıkardığı ses alacakaranlıkta muhteşemdi.

Öfke çığlığı koşmam için yeterli olmalıydı ama olduğum yerde kaldım ve tekrar vurmaya hazırlandım.

Çocuk yavaşça ayağa kalkmaya başladı ve ben de çiğnemek için fazla mı ısırıldım diye düşündüm.

Ama bana doğru tehditkâr tek bir adım bile atamadan, sıkılmış bir erkek sesi, "Ben olsam bunu denemezdim, dostum," dedi.

Gözlerimi önümdeki çocuktan ayırmadım ama Posy Hicks'in yakınlarda olduğunu bildiğim için biraz rahatladım.

"Sen de kimsin lan?" diye sordu acı acı gülerek. "Onun adamı mısın? Belki de ben kontrol altına almadan önce sen onun kıcını kontrol altına almalısın."

Posy nefesinin altından bir mırıldanma sesi çıkardı ve bu ses benim dönüp onu incelememe neden oldu.

Gömleksizdi, koşu ayakkabıları, orta uzunlukta bir koşu şortu ve arkaya dönük bir beyzbol şapkası vardı.

Şahsen, ortalıkta dolaşan 'erkeklerde kısa şort' modasını hiç anlamamıştım. Ama açıkçası, mükemmel kalçalara, düzgün baldırlara ve karın kaslarına sahip bir adamın bu kısa şortları giydiğini hiç görmemiştim.

Yani, kabul ediyorum, çok kısa değillerdi. Daha çok 5 inç uzunluğundaydı.

Ama kutsal Tanrım, adamın bacaklarına harika şeyler yapmışlardı.

Şimdi erkeklerin neden kadınların üzerindeki kısa şortlardan hoşlandıklarını anlıyordum.

Oh, ve adamın vücudundan aşağıya doğru akan ter? O da bir şeydi.

Bir ayağımdan diğerine geçtim, kalçalarımın aralarındaki hassas bölgelere sürtündüğünü hissettim.

Bu hareket Posy'nin dikkatini çekti ve hafifçe dönerek beni süzdükten sonra bakışlarını önümdeki çocuk adama çevirdi.

"Git ve bir daha asla geri gelme," dedi Posy.

"Yoksa ne olur?"

İşte o zaman Posy'nin göğsünü derin derin soluduğunu gördüm.

Mükemmel gövdesini kapladığını görebildiğim göğüs kılları benim ve libidom için gerçekten harika şeyler yapıyordu.

Posy arkasını döndü ve şüphelendiğim gibi dövmesiz olmadığını gördüm. Dövmeleri vardı.

Sadece hepsi sırtındaydı.

Ve özellikle bir tanesi beni esir almıştı.

Büyük, blok harflerle yazılmış 'TRUTH TELLERS MC' yazısı karnımda küçük bir heyecan kıvılcımını yarattı.

Adamın sırtındaki, genellikle tüm erkeklerin sırtında bulunan, sadece deri kaplı amblem parlak ve cesurdu ve bronz teninde müstehcen bir şekilde canlı görünüyordu.

"Oh, lanet olsun."

Çocuk adamın sözleri beni sırttırdı.

"Özür dilerim, efendim."

En azından ucubenin biraz sağduyusu vardı. "Özür dilerim, efendim."

Tekrarladığı sözler kulaklarımda meleklerin şarkı söylemesi gibiydi.

Koşarak uzaklaştı ve Posy'ye, yürüyüş yolumun sonundaki çürük kapıdan çıkmaya devam ederken ona verebileceği en geniş mesafeyi verdi.

O gittikten ve biz onu artık göremez olduktan sonra Posy bana döndü ve "Neden bu kadar çok sorun çıkarıyorsun?" dedi.

Kaşlarım kalktı. "Sanırım beni hep kötü zamanlarda yakalıyorsun."

Nefesinin altından bir şeyler homurdandı ve "O çocuğa dikkat et" dedi.

Homurdandım. "Her neyse."

Koşmaya başladı ve ben de onunla gitmek için delice bir istek duydum.

Ama hala bitirmem gereken bir akşam yemeği olduğu için, en az bir saat sonra çocuklar doyana ve annem eve gelene kadar bekledim.

Ama bu çok daha büyük bir öfkeyle oldu çünkü annem eve geldiğinde hâlâ az önceki 'tavrım' hakkında söyleniyordu.

Kilometrelerce yürüdüğüm için hiç çekmeyen yırtık pırtık ayakkabılarımla kapıdan çıktım ve bedenimin sadece koşmasına izin verdim.

Koştum, koştum, koştum ve Decatur'un sessiz sokaklarında dolandım.

Barların bulunduğu yoldan uzak durdum ve bunun yerine göle giden bir yola saptım.

Yolun yarısına gelmiştim ki arkamdan gelen ayak seslerini duydum.

Bir şey görmeyi umarak arkama baktım ama sadece karanlığı gördüm.

Koşarken yolu aydınlatan tek şey aydı, bu da tam üzerime gelene kadar kimseyi göremeyeceğim anlamına geliyor du .

Sonunda gördüğümde ise artık çok geçti.

ON ÜÇ

Ben ona penis sinek tuzağım diyorum.

-Searcy vajinasını kastederek

POSY

Çok kızgındım.

O kadar öfkeliydim ki muhtemelen on bir mil koşmuştum ve hâlâ öfkem yatışmamıştı.

Elisha birkaç saat önce beni arayıp yolda olduğunu söylemişti ama ben yine o sik kafalı boğayla uğraştığım için aramayı kaçırmıştım.

Elisha, annem ve üvey babam ayrı ayrı araçlarla garaj yolundan aşağı indiklerinde Ray sonunda yine kafesine girmişti - o gün işe aldığım deneyimsiz bir el yanlışlıkla onu dışarı çıkarmıştı.

İşte o zaman annem ve üvey babam sorgulamaya başladı, Elisha ise yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtişla sadece dinliyordu.

Sonunda hepsine kendimi kaybettim ve Elisha'yla bir daha çıkmaktansa Sweet Baby Ray tarafından boynuzlanmayı tercih edeceğimi söyledim. Bu da hepsini o kadar kızdırmıştı ki annem

Eğer mantıklı düşünmemi sağlayacaksa 'çiftliği elimden almak için ne gerekiyorsa yapmakla' tehdit etti.

Bu beni daha da kızdırmıştı çünkü bu çiftlikten ve temsil ettiği her şeyden nefret ediyordu ve sırf inadına onu benden almaya mı çalışacaktı?

Annemi hiç sevmemiştim.

O, haftalık olarak uğraştığım ve her aradığında sesini duymaktan korktuğum gerekli bir kötüydü.

Genellikle yedi seferden birinde cevap verirdim, o zaman da ortaya çıkar ve benden ilgi isterdi.

Bugünkü gibi.

Ama bugün çok ileri gitmişti.

Beni ve geçim kaynağımı tehdit ederek mantıklı düşünmemi sağlayabileceğini düşünmüştü.

Tek yaptığı beni iki katına çıkarmak oldu.

Gittiklerinde ilk aradığım kişi Apollo'ydu.

Ondan üçü hakkında ve her ihtimale karşı Elisha'nın ailesi hakkında bulabildiği her şeyi bulmasını istedim.

Hepsini istiyordum.

Beni tehdit etmeyi ya da bir daha bana yüzlerini göstermeyi düşünmeyecekleri kadar bilgi istiyordum.

Apollo bu işle ilgileneceğine söz vermişti ve ben de ayaklarımı koşu ayakkabılarıma -genellikle sadece Pazar günleri uzun, Çarşamba günleri kısa koşularım için kullandığım ayakkabılarıma- geçirip koşmaya başladım.

Searcy'nin kendisinden üç kat büyük bir adam tarafından saldırıya uğradığını görmek öfkemi dindirmeye yardımcı olmamıştı.

Güvenliğini tamamen hiçe sayması da öyle.

Evden elinde sopa ve tavırlarla çıkarken aklından ne geçiyordu?

Kendini yenilmez mi sanıyordu?

Aptal çocuğu kovaladıktan sonra eve kadar takip ettim ve çocuklarını kontrol altına alacağına söz veren babasına birkaç şey anlattım ve koşmaya devam ettim.

Hala koşuyordum -ama bu sefer çok daha yavaş ve eve doğru gidiyordum- o sırada bir çift seksi bacak ve kalçayı saran beyaz bir üst ve kısa bir şort dikkatimi çekti.

Ve birden tüm öfkem geri geldi.

Gecenin bu geç saatinde çıkmaz bir yolda bu şekilde koşarken aklımdan ne geçiyordu?

Çok seksi olduğunu bilmiyor muydu?

Kıçının ve kalçalarının savaş başlatabileceğini bilmiyor muydu?

Onu bir sonraki nefesimden daha çok istediğini bilmiyor muydu? Bana ne yaptığını bilmeliydi.

Onun yakınlığından nasıl etkilendiğini görmemesi tamamen imkânsızdı.

Ve aniden kendimi kaybettim.

Ona doğru koştum, omuzlarından yakaladım ve yolun ortasında durdum.

Terli vücutlarımız birbirine sürtünürken dudaklarımı kulağına bastırdım ve "Bazen çok aptal oluyorsun" dedim.

Bu kadın dünyanın ne kadar boktan olduğunu farkında değil miydi? Bazı erkeklerin -ve hatta kadınların- ne kadar berbat olduğunu? Kendini yenilmez mi sanıyordu?

Ürperdi. "Posy, bırak gideyim."

Muhtemelen gitmesine izin vermeliydim.

Ama yapamadım.

Kelimenin tam anlamıyla ellerim bırakmıyordu.

"Hayır," diye hırladım. "Çünkü genç bir çocuğun egosunu kelimenin tam anlamıyla yaraladıktan sonra burada olmak için ne kadar aptal olabilirsin? Bu aşığılanmayı unutacağını mı sanıyorsun? Çocuğun elini ve kolunu kırdın."

Onu çalışırken izlemek günümün en önemli anıydı.

Mantıklı düşünemediği için kanımda dolaşan öfkeye rağmen, o sopayı o orospu çocuğuna indiriliini izlemekten büyük keyif almıştım.

ocuk 1.80 boylarında olmalıydı ve kas üstüne kas yapmıştı.

ocuk için çok kötü, ve gerçekten 'ocuk' terimini gevşekçe söylüyorum çünkü onu karanlık bir sokakta bir çocukla karıştırmanın hiçbir yolu yoktu, kaslarını destekleyecek beceriye ya da bilgiye sahip değildi.

ocuk koluna bir sopa yemişti ve durduğum mesafeden bile kemiğin kırılma sesini duymuştım.

Sopanın sert bir şeye çarparak çıkardığı çınlama sesi de bir başka önemli olaydı.

Ama gecenin en güzel kısmı, o çocuğun sağlam elini yumruk yapıp ona doğrulttuğu andı.

Yumruğu kendisine doğru gelen bir beyzbol topu gibi savurmuş ve sağlam bir temas sağlamıştı.

Çocuğun elinin hemen çözüldüğünü ve kolunun kızın vuruşunun ivmesiyle sallanmaya başladığını izledim.

Sopayla temas eden elinin çıkardığı sert gümbürtü sonsuza dek hafızamda yer edecekti.

Bir de Apollo'nun komşunun güvenlik kamerasına girmesini sağlamam gerekecekti, çünkü böyle bir şeyin yıllarca hafızada kalması ve yeniden yaşanması gerekiyordu.

Searcy sertleşti. "Aptal oyunlar oyna, aptal ödüller kazan."

Zor nefes alıyordum, ama bu noktada onun yakınlığından mı, vücudumda hissettirdiklerinden mi, yoksa o kadar uzağa koşmanın verdiği yorgunluktan mı kaynaklandığını anlayamıyordum.

Sebe ne olursa olsun, ikimiz de nefes nefese kalmıştık ve vücudum onun yakınlığına tepki vermeye başlamıştı.

Kimi kandırıyordum ki? Vücudum onu gördüğüm anda tepki vermişti, yakınlığa gerek yoktu.

"Tüm bunların bir tür şaka olduğunu mu düşünüyorsun?" Ellerim onun etrafından kayarken sordum.

Biri karnına doğru inerken diğeri daha yukarıya, boğazına doğru gitti.

"Tüm hayatım bir şaka" derken kalbinin parmaklarımın arasında hızla attığını hissedebiliyordum.

Bu beni daha da kızdırdı.

Hayatı zor olabilirdi ama kendini gereksiz yere riske atması için hiçbir neden yoktu.

Kabul etmek istemese bile daha da kötüleşebilirdi.

"Üzerine gelirse kaçabileceğini mi düşünüyorsun?" Tutuşumu tekrar sıkılaştırarak sordum. "Durma, dene. Seni hareketsiz tutmanın benim için ne kadar kolay olacağını gör. Ne istersem alırdım. Tüm bunlar olurken bana izin vermekten başka seçeneğin yoktu."

Kıpırdandı, tutuşumu küçük bir teste tabi tuttu.

Boğazını hafifçe sıktım ve nefesinin kesilmesine neden oldum. Başını yana çevirdi ve omzumu ısırdı. İrkilmedim bile.

Elimi yukarı kaldırdım ve çenesini sıktım, yine de onu Git.

Şaşkınlıkla haykırdı ve ben de bu açıklığı kullanarak başparmağımı açık ağzını kapatıp kulağına fısıldadım. "Keşke o benim sikim olsaydı."

Başparmağımı ısırdı ve ben de gülerek geri çektim.

Onu bıraktığım anda bana döndü, muhtemelen gözlerinde öfke parlıyordu ama göremeyecek kadar karanlıktı.

"Deli gibi dövüşürdüm. Ama seni incitmek istemiyorum," diye hırladı. "Bu doğru mu?" diye sordum. "Denemek ister misin?"

Bu, çevrilmesi gereken düğme olmalıydı, çünkü birdenbire sahip olduğu her şeyle üzerime gelmeye başladı.

Yumrukladı, tekmeledi ve elinden geldiğince mücadele etti ama sonunda onu kalın çimlerin üzerinde yere yatırdım, tekmeleyen bacaklarının arasına kendimi sıkıştırdım ve çok sert olan sikimi göbeğine bastırdım.

Sakinleşti ve yenilgiyi kabul etmek üzere olduğunu hissettim.

Ama oynadığımız oyun hoşuma gittiği için daha da içine girdim ve fısıldadım, "Hepsi bu kadar mı? Savaşmadan bana öylece verecek misin?" Geri çekildim ve dudağını ısırdım, nefesinin kesilmesine neden oldum. "Bana oldukça zayıf göründü."

Haykırdı ve dövüşmeye, yumruklamaya, tekmelemeye ve ısırmaya başladı.

Dişlerinin pazumun etine battığını hissettiğimde ona daha fazla bastırmaya başladım.

İkimizin de öfkesi ve hayal kırıklığı bu tek bir anın içine akmıştı.

Kavganın ne zaman öpüşmeye dönüştüğünden emin değilim. Ya da itişme ne zaman yakınlaşmaya dönüştü.

Ama bir noktada öyle oldu.

Ağzını kolumdan çekmeye zorladım ve dudaklarımı onunkilere yapıştırdım.

"Bana bunu istediğini söyle," diye nefes nefese bağırdım. Nefes nefese kaldı. "Siktir git."

Sonra beni öptü, saçlarımı o kadar sert çekti ki kafa derim yandı.

Ben de onu öptüm, bacaklarını daha da ayırırken ellerim kalçalarına gitti.

Bana izin verdi, bacaklarını kalçalarımın doladı ve beni kendine çekti.

Parmaklarım giydiği kısa şortuna gitti ve parmaklarımı amına sokabileceğim kadar yana itti.

Islak amına.

İki parmağımı içine soktuğumda sıvı gibi sıcak hissediyordu.

"Çok ıslak," dedim. "Kavgan nerede şimdi prenses?"

Tırnaklarını boynumun iki yanına batırdı, sonra dudağımı dişlerinin arasına alabilecek kadar geri çekti.

Keskin bir ısırıkla kanımı akıttı.

Acıyla geri çekildim, sonra gölgeli yüzüne bakıp sııttım. "İşte orada" dediğimde dudağımdan kan geldiğini hissettim.

"Bana bir daha asla prenses deme." Geriye çekildi ve küçük yumruğunun yüzüme değdiğini hissettim.

Gözümde acı çiçek açarken bile güldüm.

Başka bir şey söyleyemeden geri çekildim ve onu ters çevirerek karnının üzerinde çimlerin üzerine ittim.

Hayal kırıklığı içinde haykırdı ama yine de kalçaları yukarı kalktı ve sikime bastırdı.

"Bunu mu istiyorsun?" Arkama yaslanıp kalçalarını benimkiyle buluşacak şekilde yukarı çekerek sordum.

Çimlere doğru bir şeyler homurdandı ve ellerinin üzerine doğru itti, kıcı, koşu şortum tarafından zar zor kontrol altında tutulan şişmiş horozumla temas etti.

Ve bir davet hissettiğimde bunu anladığımdan, şortunu dizlerine kadar indirdim ve şortumu zonklayan sikimin yanından aşağı ittim.

Ucumu onun girişiyle hizaladım, sıırsıklam, çok iyi hissettirecek girişiyle, içeri ittim.

Dirseklerine kadar düşerek haykırdı.

Durakladım, bedenime uyum sağlamasını bekledim.

"Tamam mı?" Tısladım.

Geri uzandı ve dizlerimi pençeledi. "Eğer beni hemen sikmezsen, gidiyorum."

Sadece bir kez söylenmesine ihtiyacım vardı.

Onu becerdim.

Onu sert, hızlı ve çiğ bir şekilde becerdim. Çok iyi hissettirdiğini biliyordum.

Aramızda hiçbir şey yoktu.

İkimiz de güvenlik konusunda herhangi bir tartışma yapmadık. Yine de bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu.

İkimiz de çok ileri gitmiştik.

Kalçamı bıraktı ve dirseklerine geri döndü, ben ona tekrar tekrar sokarken kendini sabit tuttu.

Kendini çok iyi hissediyordu.

Çok doğru.

Yani... bir şey.

Belki de benim.

Gerçi bunu kendime itiraf etmeye henüz hazır değildim.

Bunun yerine, hayal kırıklığımın her onsunu ondan çıkardım, ona o kadar sert ve hızlı vurdum ki başım dönüyordu.

Çıglıkları daha da yükseldi ve amı nabız gibi atmaya başladı.

Beni sertçe sıkıştırdığında bir homurtu boğazımı terk etti, orgazmı onu tüketirken amı titriyordu.

"Siktir," diye homurdandım.

Son bir kez daha derine sokup bıraktığımda mırıldandı.

Endişelenmesi gereken son şeyin bir bebek olduğunu bilerek tohumumu onun sıcaklığının derinliklerine döktüm, ama umursayacak gücü kendimde bulamadım.

Ancak yere yığılmaya başladığında onu göğsüme doğru çektim.

İkimiz de kir, ter ve çimenle kaplıydık.

Ellerimin onu tuttuğu karnındaki ve göğsündeki sertliği hissedebiliyordum.

Yine de ikimizin de umurunda değil gibiydi.

"Bunu her zaman yapabiliriz." Durakladı. "Ama bunu üstümüz başımız kir içinde kalmayacak şekilde yapmayı tercih ederim, böylece eve bu şekilde koşmak zorunda kalmam."

"Seni eve götüreceğim," dedim onu kaldırırken ve bunu yaparken kendimi ondan kurtarıırken.

"Koşumu bitirmem gerek," diye karşı çıktı.

Ben ayağa kalkarken o da aceleyle şortunu çekip vücudunun üzerinde düzeltti.

Onu görebilmek için lanet olası bir ışığa sahip olmayı her zamankinden daha çok diledim. Bahse girerim harika bir fotoğraf olurdu.

Tıpkı daha önceki gibi bu anı da hafızama kazımak kendimi önemli hissettiriyordu. "Karanlıkta böyle koşamazsın," diye karşı çıktım.

"Son beş yıldır her gece bu yolu koşuyorum," dedi. "Hazırlıklı olduğumu söylediğimde bana güven."

"Öyle miydin?" Onu kendime yaklaştırarak sordum.

Keskin bir şey karnıma bastırdı ve ay ışığının gümüş bir şeyden parladığını görmek için aşağı baktım.

"Neden onu daha önce üzerimde kullanmadın?" diye sordum.

"Çünkü kızgındım ve istediğimi elde etmek için bunun daha iyi bir yol olduğunu düşündüm." Bıçağı karnımdan çekti.

Bir kez daha yan tarafımdan kan damladığını hissettim.

Uzanıp boynumdaki künyeleri yeniden düzenledim, eskiden olduğu gibi yarısı sırtımda yarısı omzumda olmadığından emin oldum ve bir yaprakla karşılaştım.

Onu göğsümden koparıp yere attım ve "Eğer koşmaya kararlıysan, seninle geleceğim" dedim.

"Ne kadar koştun?" diye sordu, benimle birlikte yola geri dönerken.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Bir saate yakın bir süredir koşuyorum. Yine de yarısı."

"Koşmanı gerektirecek ne oldu?" diye sordu daha yavaş bir tempoda geri dönmeye başlarken.

Bacaklarım düşük tempo için ona teşekkür etti ve ben ona gecemi anlatırken birlikte kasabaya doğru koşmaya başladık.

"Şu Elisha denen kişi," dedi. "Nefret ettiğini bildiği ailene gitmesinin senin için sorun olmayacağını düşündüren ne? Ne elde etmeyi umuyor?"

"Ben de son bir saattir kendime bunu soruyorum," dedim. "Ben de ondan aylar önce ayrıldım. Neyi başarmaya çalıştığından emin değilim ama bilmesem, bunun için çok iyi bir nedeni olduğunu söyledim. Sadece bu sebepten haberdar değilim."

"Uzaklaştırma emri çıkarmalısın." Durakladı. "Gerçi bunun için polise gitmen gerekir."

'Polis' deyişi beni sırttırdı. "Onlarla bir sorunun mu var?"

"Mücadele eden insanlara nasıl davrandıklarıyla ilgili bir sorunum var." Durakladı. "Kız kardeşim Calliope, on altı yaşındayken hırsızlık yaparken yakalandı. Bunun yanlış olduğunu biliyorum. Ama lanet olsun, açtık ve o sadece biraz ekmek almaya çalışıyordu. Bunu aptalca bir şekilde yaptı ve yakalandı, sonra da onu yakalayan polis memuru onu utandırdıktan sonra ona saldırdı. O zamandan beri omzunda bir çip vardı ve ben de bir polise aynı şekilde bakmadım."

Bizi kasabaya, onun evine götürecek ana yola dönmeden önce birkaç dakika sessizlik içinde koştuk.

Searcy kıs kıs gülerek, "Onun dünyasını sarsmamı falan istersen haber ver," dedi.

İşte o zaman ona ilk kez iyice bakabildim.

Kir içindeydi.

Giysileri kir içindeydi -ki terden artık çamura dönüşmüştü- ve saçlarında yapraklar ve sopalar vardı.

Göğsünde kan vardı, muhtemelen dudağımdan bulaşmıştı ama gülümsüyordu. Ben de gülümsüyordum.

Yere bakıp bacaklarımdaki tırnak izlerini, yan tarafımdaki bıçak darbesinin hâlâ kan ağladığını ve her yerin kir içinde olduğunu gördüğümde bile.

Ön kapısına vardık ve kapıya sokmadan önce sütyeninden bir anahtar çıkardı.

Gözleri bana geldi ve "Eşlik ettiğin için teşekkürler" demeden önce uzun bir süre orada kaldı.

Sırıttım. "Her zaman."

Kapısının kilidini açtı ve usulca arkasından kapatmadan önce içeri girdi.

Onun merdivenlerinden koşarak indim ve eskisinden çok daha yavaş ve daha az kızgın bir şekilde eve döndüm.

Eve gidip duşumu aldıktan sonra aynada vücudumu inceledim. Çizikler.

Yan tarafımda küçük bir yara.

Dudağım patlamıştı.

Bir de gözüm morarmıştı.

Yine de bu ağızımdaki sırtımayı engellemedi. Ben uyuyana kadar orada kalan bir sırtış.

ON DÖRT

Eğer bir kurabiyem olsaydı, onu ikiye böler, sonra da küçük parçayı sana verirdim.

-Searcy'den Posy'ye

SEARCY

Diğer günler gibi
uyandım. Gözlerim
hışırdıyordu.

Sırtım ağrıyordu çünkü yatağım annemin otuz yıl önce aldığı yatağın aynısıydı.

Oh, ve rahmimin şu anda nasıl isyan ettiğine dayanarak ya regl olduğumdan ya da regl olmaya saniyeler kaldığından oldukça emindim.

Bu mükemmel bir şeydi çünkü tamponum kalmamıştı -Calliope geçen hafta hepsini kullanmıştı- ve Anders ile Kent'in okul gezileri olduğu için harcayacak param da yoktu.

Nefis bir şekilde ağrıyordu... her yerim.

Rahmim dışında.

O da eğlenceli bir şekilde ağrıyordu.

Bu saçma dönem başlamadan önce dün gece seks yaptığım için mutluydum.

Yine de, Posy Hicks'in küçük bir regl döneminin istediğini elde etmesine engel olmasına izin vermeyecek türden bir adam olduğuna dair bir his vardı içimde.

Ayağa kalktım ve bugün koşmamaya karar verdim çünkü bu, regl dönemimi hızlandıracak kesin bir yoldu.

Mutfağa gidip çocuklar için biraz Eggos hazırladım, sonra da önceki günden kalan bahşişlerimi boşalttım.

Televizyonu açıp sabah haberlerini izlemeye başladım -çevremde olup bitenleri takip etmeyi seviyordum- ve bahşişlerimi saymaya başladım.

Sekiz saatlik bir vardiya için yüz on bir dolar. Harika değildi.

Korkunç da değildi.

Piyango biletini aylar önce bıraktığım çekmeceye koyarak bahşişleri güvenli bir şekilde saklamak için önemsiz çekmeceye ittim ve kız kardeşimle erkek kardeşimin odalarına yöneldim.

Onlara kahvaltının hazır olduğunu söyledikten sonra, önceki gecedен kalan bulaşıkları bulaşık makinesine yerleştirmeye koyuldum.

Erkek sunucunun sesi bulaşıkların tıkırtısıyla bastırılıyordu.

Anders ayağa kalktı ve kaşlarını çatarak ıvır zıvır çekmecemizi karıştırmaya başladı.

"Ne arıyorsun?" diye sordum.

"Bir fosforlu kalem," diye mırıldandı. "Hey, bu numaralar eşleşiyor!"

Kaşlarımı çattım ve Anders'in piyango biletini tuttuğunu ve duraklattığı ekrandaki numaraları dikkatle incelediğini görmek için döndüm.

"Ne?" diye sordum. diye sordum.

Kent bileti eline aldı ve sonra gözleri büyüdü. "Vay anasını. Sanırım... Searcy. Sanırım bunlar. Oh..."

Piyango biletini elime aldım ve kalbim çarpmaya başladı.

Numaralar eşleşti.

Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Oynat tuşuna bastım ve sunucu kazanan Powerball hakkında konuşmaya başladı ve kazananın biletinin aylar önce Decatur, Teksas'ta satıldığını ama henüz talep edilmediğini söyledi.

Haftalardır bu "kazanan" hakkında bir şeyler duyuyordum ama kazananın ben olabileceğim hiç aklıma gelmemişti!

"Kazanan Powerball numaraları Decatur, Teksas'taki küçük bir benzin istasyonunda seçildi. Kazanan henüz ortaya çıkmadı ama eminim yakında ortaya çıkacaktır!" diye cıvıldadı sunucu.

Sandalyeye sertçe oturdum ve bakakaldım.

"Ne. Ne. Sikeyim?" Nefes aldım, ellerim kelimenin tam anlamıyla titriyordu. Ne yapacağımı bilemiyordum.

Gerçekten, piyangoyu kazanacağımı hiç düşünmemiştim bile, öyleyse neden bu noktadan sonra nereye gitmek istediğime dair bir fikrim olsun ki?

Cidden, bir piyango biletiyle ne yapacağımı bile bilmiyordum!

Benzin istasyonuna gidip teslim ettim mi? Kazı kazanlarda öyle yapılırdı.

"Ne yapacağız?" Kent bana uzaydan gelen bir uzaylıymışım gibi baktı.

Ağzımı açtım, sonra kapattım.

Calliope arka bahçeden gelmeden önce bunu birkaç kez yaptım - birkaç yıl önce onun için dönüştürdüğümüz arka taraftaki kulübede kalıyordu

-"Sorun nedir?" diye sordu.

Artık hiçbirimiz Calliope ve onun sadakatinden emin olmadığımız için Kent, "Bugün öğle yemeği için Searcy ile konuşuyordum. Görüşürüz."

Kent bileğimi şaşırtıcı derecede sıkı bir şekilde kavradı ve "Hadi. Otobüsü kaçırdığımız için bizi götürmek zorundasın."

Arabamı nadiren kullandığımdan ve çalıştığından bile emin olmadığım, bu oldukça komikti.

Ama planındaki mantığı

görebiliyordum. "Tamam," dedim,

sesim biraz titreyerek.

Anders elimi tuttu ve kapıdan çıktık. Hiç hissetmediğim kadar beden dışı bir deneyimdi.

Ayaklarımın yırtık pırtık basamaklara çarptığını bile hissetmedim.

Arabama açılan kapının gıcırtısını da duymadım.

Kent, "Nereye gidiyoruz?" dediğinde içerideydim ve yolcu koltuğundaydım.

"Tek bir fikrim var ve sanırım bu çılgınca bir fikir olabilir" demeden önce bir an boğazımı temizledim.

Çünkü aklıma gelen ve ne yapılacağını bilebilecek tek kişi Posy Hicks'ti. Hem sevdiğim hem de nefret ettiğim adam.

"Bu da ne?" Kent arabayı çalıştırırken sordu.

Araba ilk kez gerçekten çalıştı ve o da geri vitese taktı. "Duman gibi bir şeyimiz var. Sen beynini çalıştırırken biz de doldurabiliriz."

Arabayı doldurmasına izin verdim, ki bu çok çılgıncaydı çünkü genellikle neredeyse hiç kullanmadığım bir arabaya benzin almak için atacak yedek kırk dolarım olmazdı.

"Tamam," dedi Kent kapıyı çarparak kapatırken. "Nereye gidiyorum?"

Dudağımı ısırdım, düşündüğüm şeyin kesinlikle delice olduğunu fark ettim. Yine de ona söyledim.

ON BEŞ

İyi problem çözme becerilerim var ama asıl parladığım yer problem yaratma becerilerim.
-Searcy'den Posy'ye

POSY

"Ne oldu?" Dikkatlice sordum.

Yates beni aradığında genellikle bir sorun olduğu için arardı.

Tamir edilmesi gereken bir çit. Kaçan bir boğa. O anda uğraşacak vaktimin olmadığı bir şey.

"Burada seni soran bir kadın var," diye beni bilgilendirdi. "Ve tüm çiftlik çalışanlarının ağzını sulandıracak kadar kısa bir şort giyiyor."

Aklıma Searcy'nin bir görüntüsü geldi.

Lanet olsun, o kısa şortlar kıçına çok yakışiyordu. Kıç demişken, onunkini ve dün geceyi düşünmeden edemiyordum. Ama çiftlikte olamazdı.

Çiftliğimin nerede olduğunu bildiğinden bile emin değildim.

Ya da soyadımı.

"Adının Searcy olduğunu söylüyor," dedi Yates, beni ABD kıtasının en mükemmel kışını düşünmekten alıkoyarak.

"Hemen geliyorum," diye cevap verdim, elimdeki penseyi ve dikenli tel rulosunu yere bırakarak.

Daha sonra geri gelip çiti onarmayı bitirmem gerekecekti.

Şimdilik görmek istediğim bir çift bacak vardı.

Scottie'nin yıllar önce onu ilk aldıklarında adını verdiği Bumbo'yla çiftliğe dönüş yolculuğumuz kısa sürdü.

Çiftliğin ana park alanına girdiğimde, Searcy ve iki kardeşinin, yirmi yıl önce emekliye ayrılmış gibi görünen eski bir arabanın yanında durduğunu gördüm.

Gözlerini kocaman açmış bana bakıyor, kıpırdanıyor ve gergin görünüyordu.

Sanki güvenceye ihtiyacı varmış gibi başını sürekli kardeşine çeviriyordu. "Hey, her şey yolunda mı?" Bakışlarım hepsinin arasında dolaşarak sordum.

Sertçe yutkundu ve sonra, "Sence özel bir yerde konuşabilir miyiz?" dedi.

Etrafta olan ama bizimle ilgilenmeyen çiftlik çalışanlarına baktım ve "Tabii," dedim.

Bu dün geceyle mi ilgiliydi?

Ve kardeşlerinin şu anda okulda olması gerekmiyor muydu?

Onu eve götürdüm, beni takip etmesi için Bumbo'nun dizginlerini çekiştirdim.

İsteksizce otlarını geride bıraktı ve onu içeri götürmeden önce verandanın korkuluklarına bağladım.

Klimalı serin hava yüzüme bir tokat gibi çarptı ve terli gömleğim hemen rahatsız olmaya başladı.

"Ne var ne yok?"

Çocuk ablasının omzunu kontrol etti ve Searcy sarsıldı.

"Bu garip, biliyorum." Burnunu buruşturdu. "Ama gerçekten kimseye güvenmiyorum. Sana güvenip güvenmediğimi bile bilmiyorum. Ama cidden, ben

Sanırım şu anda başım büyük belada." Midem sıkışmaya başladı. Dn geceki ocuk muydu?

Kız kardeşi miydi?

Sorun neydi?

Sırtım dikleşti. "Neler oluyor?"

Yüzündeki o korku dolu ifadeyi yok etmek için kimi ldrmem gerekiyordu?

Çünkü muhtemelen onun için herkesi ldrrdm.

Bu da çok üzücü bir düşünceydi çünkü onu gerçekten de çok kısa bir süredir tanıyordum.

ocuk aēzından kaçırmadan nce birkaç saniye dudaēını ısırdı: "Syleyeceēim şeyi birine sylersen, bu bizi mahveder, hayatımın geri kalanında hapse girerim ve bir daha asla düzgün yryemeyeceēinden emin olurum."

Ellerimi kaldırdım, ocuēun cesaretini beēenmiřtim.

Bcrden kolayca yüz kilo ve yaklaşık sekiz ya da dokuz santim uzunluēum vardı.

"Searcy bahşış olarak bir piyango bileti aldı ve Powerball'u kazandı." Bunu syleyen genç kızdı.

Doēru mu duymuştum?

"Powerball mu?" Bakışlarımı Searcy'ye çevirerek sordum. "Piyangoyu mu kazandın?"

Yutkundu ve başını salladı. "Birkaç ay nce Taryn Durant bana bahşış olarak Powerball biletini gnlszce verdi. Bilet kazanmıştı. Tek kazanan. Onu mutfaēımdaki bir çekmeceye koydum ve Anders bu sabah fosforlu kalem ararken çekmecede bulana kadar da unuttum. O sırada haberler açıktı ve numaraların eřleřtiēini ērendi. şimdi ne yapacaēım?"

Hiçbir fikrim yoktu.

"Uhhh," dedim. "Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok. Ama bunu çözebilecek gerçekten iyi bir avukat tanıyorum."

Ya da daha doğrusu Apollo tanıyordu.

Oğlu Tavi öldüğünde birisine dava açma sürecindeydi.

Avukatı tam bir buldok köpeği idi ve Apollo çocuğu olmadan yeniden yaşamanın bir yolunu bulana kadar her şeyi askıya almışlardı.

Kardeşim bir avukattı ama bırakın piyango kazancını, sandviç konusunda bile ona güvenmezdim.

Telefonumu çıkarıp Apollo'ya mesaj attım ve anında cevap geldi.

APOLLO:

Malone. 817-555-5535 Bu onun kişisel numarası. Sana verdiğimi söyle, muhtemelen yüzüne kapatmaz.

Telefonumu alıp avukatın numarasını çevirdim ve cevap vermesini umdum. Açtı, sesi sinirli geliyordu. "İyi olsa iyi olur. Saat daha sabahın sekizi ve bugün benim izin günüm."

"Malone," dedim. "Bu Finnian'ın arkadaşı Posy. Bana numaranı verdi çünkü tavsiyeye ihtiyacım olan çok hassas bir durum var."

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra "Apollo iyi mi?" diye sordu.

"Beklediğim gibi" demeden önce uzun bir süre bunu düşündüm.

Ki bu o kadar da iyi değildi.

Bir oğlunuzu kaybettiğinizde, neredeyse iki kez, bu bir adamın kafasını karıştırma eğilimindeydi.

"Lanet olsun." Sesi kesildi. "Senin derdin ne?"

İzin almak için Searcy'ye baktım ve o da başını salladı.

"Yaz başından beri Powerball'u kazanan bir arkadaşım var ve ne yapacağını bilmiyor," dedim.

"Hah," dedi. "Ben hep Kaliforniya'dan birine çıkmasını beklerdim. Mega milyonların düzenli kazananları onlar gibi görünüyor. Bu kişinin adı ne?"

Searcy'nin izniyle ona her şeyi anlattım.

"Yapmak istediği ilk şey biletin fotoğrafını çekmek. Biletin fotoğraflarını çek. Sonra ona gidip bir kasa açmasını ve kopyaları oraya koymasını söyle. Önlü arkalı. Ona imzalamamasını söyle, çünkü Teksas'ta isimsiz olarak hak iddia edebiliriz," dedi. "Nerede o? Oraya gelebilirim ve başlayabiliriz. Piyango kazançları konusunda uzman bir avukat arkadaşım da var. Onu da yanımda getireceğim."

"Benim evimde," diye cevap verdim. "Anlaşılır bir şekilde şokta."

"Beklendiği gibi," dedi. "Bana adresini mesaj at. Birazdan orada olacağım."

Gönderdim, sonra da "Hadi. Ofise gidip fotokopilerini çekebiliriz. Sen de telefonunla fotokopiyi kendine e-posta olarak gönderirsin. Sonra da bankaya gidip bir kiralık kasa açabiliriz."

"Kasa açtıracak param yok," diye itiraf etti.

Bunu birkaç saniye düşündükten sonra, "Kasa açmak yerine benim kasamı kullanabilirsin. Aramızda herhangi bir ilişki olduğunu kimse bilmiyor ki."

"Biliyoruz," diye belirtti genç kız.

"Evet ama kardeşini ispiyonlayacağından şüpheliyim." Ona sııttım. "Adın neydi senin?"

"Anders," diye cevap verdi. "Bu Kent."

Kent bana elini uzattı ve "Daha önce kaba davrandığım için özür dilerim" dedi.

Ona başımı salladım. "Kız kardeşini koruman tamamen destekleyebileceğim bir şey. Benim de bir kız kardeşim var. Adı Scottie."

Başını eğdi. "Scottie Hicks mi?"

"Onu tanıyor musun?" Ben sordum.

"Ag'de beraberiz..." Durakladı. "Oradaydı."

"Eğer gidip onu bulmak istersen ahırda," diye teklif ettim. "Tahmin etmem gerekirse, sanırım Trixie'yi aşırı besliyor."

Scottie yaklaşan tatil nedeniyle evdeydi.

Trixie, Scottie'nin tüm kalbiyle sevdiği gösteri ineği idi.

Bu sonbaharda üniversiteye başlayacağı için beni mi yoksa değerli ineğini mi geride bıraktığı için daha üzgün olduğundan emin değildim.

Kent, Searcy'ye bakarken "Ahh," dedi. "Senin için sorun olur mu?"

Searcy derin bir nefes aldı ve bıraktı. "Evet, iyi olacağım."

Kent, Anders'in elini tuttu ve beni kız kardeşiyle yalnız bırakarak onları evden dışarı çıkardı.

"Başarabilecek misin?" diye sordum.

"Kusacakmışım gibi hissediyorum," diye itiraf etti. "Ve daha da kötüsü, bunun kolay bir şey olmasına imkân yok. Taryn'in geri geleceğini ve bu bileti isteyeceğini biliyorum. Bir şekilde hangi numaraları aldığını öğrenecek ve gelip beni bulacak."

"Tehlikeli olacağını mı düşünüyorsun?" diye sordum.

"Biri öğrenirse, o bile olsa, sırtımda Teksas büyüklüğünde bir hedef olacağını düşünüyorum," diye itiraf etti. "Daha da kötüsü, kardeşlerimi şahin gibi izlemek zorunda kalacağımı düşünüyorum."

"Anonim anonimdir," diye belirttim. "Sen söylemediğin sürece kimse bilmek zorunda değil."

"Hayır," dedi. "Ama evimden taşındığımda ve gerçekten çalışan bir araba aldığımda şüpheli görünecek. Ve ailem nasıl olup da birdenbire deliksiz çorap alabildiğimi sorgulayacak."

Gözleri bana dikilmişti ve hayal kırıklığıyla yanıyorlardı.

Normalde başka birine 'ne halin varsa gör' derdim ama bu sefer onu korkutmamak için yanıp tutuşuyordum.

Ama ben hiçbir zaman olayları tatlıya bağlayan biri olmadım.

Bir şeyi söylerken başka bir şeyi kasteden biri de değildim.

"Dinle Searcy," dedim açık açık. "Yakında bir sürü saçmalıkla karşı karşıya kalacaksın. Büyük kız külotunu giyip bununla başa çıkmak zorunda kalacaksın. Sert olmak zorunda kalacaksın. Bir karar vermek zorunda kalacaksın. Ve bu işi nasıl yürüteceğini bulman gerekecek çünkü dışarıda kirli küçük parmaklarını senin pastana sokmaya çalışacak açgözlü orospu çocukları var."

Gözlerini kısmıştı. "Bununla uğraşmayacağımı hiç söylemedim."

"Burada oturup bu kırık, korkmuş genç kadın oyununu oynamak seni kesinlikle bir yere götürmez. Lokantadaki herkese ya ızgara peynir ya da hiçbir şey olacağını söyleyen sürtük nerede? Onu kanalize et, çünkü yakında ona ihtiyacın olacak," diye belirttim.

Daha fazlasını söyleyecekti ama kapım çalındı ve Yates kafasını içeri soktu.

Yates, "Bir, o lanet boğa yine dışarıda ve yolun ortalarında süslü bir Mercedes'le karşı karşıya," dedi. "İki, Scottie'yle ahırda olan o iki çocuk şimdi boğanın olduğu ağıldalar ve kapı ardına kadar açık."

O iki çocuğun en büyük kız kardeşine baktım ve "Git kardeşlerini o ağıldan çıkar. Ben onu kimseyi öldürmeden ağıla geri sokmaya çalışacağım."

Ve bu çok hafif bir ifadeydi, çünkü Tatlı Bebek Ray -tam da isabetli bir isim çünkü onun kışını tıttırmek istiyordum- tam bir psikopattı.

Babamın onu yetiştirirken ne yaptığından emin değildim ama gezegendeki en aşağılık şeye dönüşmüştü.

Onu birinci sınıf kaburga olmaktan kurtaran tek şey, boğa suyunun her bağışta bana bir darbe vurmasıydı.

Açıkçası, yürüttüğümüz programı seviyordum ama Tatlı Bebek Ray'le uğraşmak, ileri geri sallanan canlı bir kabloyla uğraşmak gibiydi

Bir korku filminde. Elektrik çarpmasını bekliyordunuz. Bunun olacağını biliyordun, sadece ne zaman olacağını bilmiyordun.

Bu Sweet Baby Ray'di.

Kinci ve kindar biriydi ve müthiş bir kin besleyebilirdi. Kapıdan çıkarken şapkamı tekrar kafama geçirdim - kovboy şapkası değil, ve basamakları ikişer ikişer ıktım.

Bumbo'nun yanına vardığımda zengi kullanmadan ona bindim ve korkuluktan kurtarmak için eğildim.

Scottie'nin dll Begonyalarını gördüğümde yüzüm buruştu, yenmiş oldukları belliydi ve i çektim.

Buna da daha sonra cevap vermem gerekecekti.

"Haydi, Bum." Yanlarına vurdum. "Gidip şu pisliği bulalım."

Bum babamın kesim atıydı ve ona ne yapacağını söylememe gerek kalmayacak kadar iyi eğitilmişti.

Normalde Sweet Baby Ray dışında herhangi bir hayvan söz konusu olduğunda ona ne yapması gerektiğini söylemem gerekmezdi.

Ama Tatlı Bebek Ray korkunç ve ne yapacağı belli olmayan biriydi ve Bumbo'nun inatçı boğayla başa çıkabileceğini düşündüğü için zarar görmesini istemezdim.

Mercedes ve Ray'i tam Yates'in söylediği yerde, çakıllı araba yolunun yarısında buldum.

Oraya vardığımda, Mercedes'in arka tarafında bir daire çizdim ve kapının yanında durdum.

Malone'a cama vurmasını işaret ettim, o da camı Ray'in kaldırdığı tozun tatlı arabasına girmeyeceği kadar indirdi.

"Onu yoldan çektiğimde, gaza basmanı istiyorum. Muhtemelen seni takip edecektir, çünkü kırmızı renkten nefret eder, ama sadece eve doğru ek ve Yates oradan yardım edecek," diye emrettim.

Malone başıyla onayladı ve Ray'in kıçına bir tokat attığım anda dönüp bana saldırdı.

Bu, Malone'a gaza basması için yeterli alan sağladı ve arkasından toz, taş ve molozları savurarak garaj yolundan aşağıya doğru hızlandı.

Bu taşlardan biri Ray'in kıçına isabet etti ve Ray vurulmuş gibi bağırdı.

Kızgın, şişko kafasını çevirdi ve kırmızı kurşunun kendisinden uzaklaştığını görüp saldırdı.

İspanya'da boğalara kırmızı bayrak sallayan o çılgın orospu çocuklarını gördüğünüzde, gerçek hayatta bir boğa hücumu görene kadar ne kadar deli olduklarını gerçekten anlayamazsınız.

Sonra o boğa güreşçilerinin kaderi test ettiğini fark ediyorsunuz. Bumbo yüksek vitese geçerek Ray'e kolayca yetiştii.

Ray, kırmızı arabaya giden yolu kapatan sığır panellerini görünce aniden sallanarak durdu.

Malone ön verandada Searcy'nin yanında duruyordu, ikisi de ortalık karışırsa içeri girmenin eşiğindeydi.

Dikkatimi tekrar önümdeki pisliğe yönelttim ve "İşini yap Bum" dedim.

Bum işini yaptı ve sonraki on dakikayı aptal canavarı tekrar kafesine sokmakla geçirdik.

Ancak kafes kapandığında ve ben tüm bu karmaşadan sorumlu olan ikisine bakarken, "Bence siz ikiniz içeri geri dönmelisiniz, böylece dışarıda olmaması gereken başka bir şeyin dışarı çıkmasına izin vermemiş olursunuz" dedim.

Kent sıırttı ama en suçlu görünen Anders'ti.

Başımı onlara doğru salladım ve onlar da Yates'in Ray'i ağılına sokmak için kurduğu tel örgülerin arasından koşarak geçtiler.

"Bir gün ölecek ve ben de o kazıcıyı çıkarmak için ayın tepesinde olacağım!" Ben ona doğru yürürken Yates ilan etti. "Scottie bir apseyi tedavi ediyor, bu yüzden kalmak istemediler."

Başka bir araba dikkatimizi çekti, bu diğerlerinden çok daha yavaş gidiyordu ve peşinde birkaç motorcu vardı.

Araba durduğunda, içinden çıkan adamı tanıdığımı görünce şaşırdım.

Avukat olduğunu biliyordum ama onu görmeyeli ya da konuşmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki Malone'un tavsiye ettiği kişinin o olduğunu fark etmemiştim.

Piyango talihlileri konusunda yetenekli olduğunu da fark etmemiştim.

Umarım adam Malone'un söylediği gibi güvenilir biriydi, çünkü onunla olan ilişkilere bakılırsa hiç de öyle değildi.

Belki de müşterilerin onun özel bir tarafı vardır.

"Merhaba kardeşim," dedi Harrington.

Gözlerimi devirdim ve "İçerideler," dedim.

Harrington bana bir kez daha bakmadı, her gün yaptığı gibi içeri yöneldi.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve kulüp kardeşlerimin garaj yolumdan gelmeyi bitirmelerini bekledim.

Webber, Audric -karısı öldüğünden beri artık kulüp adı olan Detroit'i kullanmıyordu- ve Jasper.

Bazen cevap vermeyi reddetse de Hush olarak da bilinen Jasper önce bisikletinden indi ve etrafa bir göz attı. "Burası çok kalabalık."

Jasper'ın profilini inceledim.

Jasper son derece yara almıştı.

Paylaştığı kadarıyla, onu neredeyse bir yıl boyunca tamamen mahveden bir yangın geçirmişti.

Bir hastane odasında aylar geçirmişti ve o zamanlar ünlü bir country şarkıcısı olduğunu düşündükleri için ona en iyinin en iyisini vermişlerdi.

Bu da Jasper için iyi olmuştu.

Ama ölen şarkıcı için iyi olmamıştı.

Jasper kaza hakkında pek konuşmadı ama söyledikleri tüyler ürperticiydi.

"Görünüşe göre o bir sonraki adımda ne yapacağını düşünürken ben bir multimilyonere ev sahipliği yapıyorum." Durakladım, sonra Webber yaklaştığı anda onlara hikâyenin tamamını anlattım.

"Belki de bunu biraz daha iyi açıklamalısın" diyen Audric oldu.

Audric yeni bir babaydı ve karısının ölümünden sonra, yeni doğan kızı dışındaki herkese karşı sabrını yitirmişti.

Olan biten her şeyi anlattım ve sözümü şöyle bitirdim: "Ve sonra kardeşim ortaya çıktı."

Kulüp başkanımız Webber kollarını kalın göğsünün üzerinde kavuşturdu. Webber, "Eğer seni ya da kızını becerirse, icabına bakarız," dedi. Sırıttım. "Umursayacağımı nereden çıkardın?"

"Çünkü sanki onu bizden bile koruyormuşsun gibi kapının önünde korumacı bir şekilde duruyorsun," diye belirtti. "Konuşacak vaktin var mı?"

Başımı salladım, sonra devam ettim, "Beni ahıra kadar takip et. Çiti onarmak için ihtiyacım olan birkaç şeyi daha almam gerekiyor."

Hepsi beni takip etti ve ben de ahır kapısının hemen önünde durup, "Yalnız olduğumuzdan emin olayım," dedim.

Webber, beslenmeyi beklediği için bizi buraya kadar takip eden Bumbo'nun yanına gitti ve onu tırmalamaya başladı.

Audric bir saman balyasının yanına gidip oturdu, Jasper ise şımarık atlar için havuç sakladığımı bildiği buzdolabına gitti.

Etrafa bir göz attım ve kimseyi göremedim, sonra Jasper'ın Bumbo'ya bir havuç verdiğini görmek için tam zamanında geri döndüm.

Elinde dört tane daha vardı ve ahırın arkasındaki otağa erişimleri olmasına rağmen ahırlarındaki diğer atları da ziyaret edeceğini biliyordum.

"Ne var ne yok?" Bir ahır kapısına yaslanırken sordum. "Lottie nasıl?"

"Kolik," diye homurdandı. "Zar zor uyuyor." Durakladı. "Laney'nin ailesiyle birlikte."

Laney onun rahmetli eşıydı.

Bir ay kadar önce Apollo'nun oğlu Tavi ile birlikte bir araba kazasında ölmüştü.

Bir çocuk arabasını çok hızlı kullanmış ve saatte yüz milin üzerinde hızla giderken otoyolun kenarından uçmakla kalmamış, aynı zamanda refüje çıkıp karşıdan gelen trafiğin içine dalmıştı.

Senatörün çocuğu o gün ikisi Truth Tellers'a yakın ve sevilen üç kişiyi öldürmüş ve bir düzineden fazla kişiyi de yaralamıştı.

Ben daha fazla soru sormadan konuşmaya devam etti.

"Benim sorunum," diye iç geçirdi Audric, "Laney'nin ailesinin kısmi velayet için dava açmak istemesi."

Gözlerimi kırptım, sonra doğruldum. "Ve sen bugün onu almalarına izin mi verdin?"

"Ne yaptıklarının farkında olduğumu bilmelerini istemedim," dedi. "Buraya geldim çünkü Malone buraya geliyordu. Senin evinde buluşabileceğimizi söyledi."

Başımı salladım. "Ne düşünüyorlar?"

Audric, "Apollo'nun kulağına gitmiş çünkü avukat konuşmak istemediği başka bir şey yüzünden onun radarındaymış," diye açıkladı. "Apollo'nun anladığı kadarıyla, Laney'nin ailesi 'benim bir insan olarak kim olduğum' yüzünden kısmi ya da tam velayet istiyor."

Dişlerimi sıktım. "Yani bir ordu yedek subayı ya da bir tesisatçı mı?"

"Aynen öyle," diye homurdandı Webber. "Ama onun Yedek statüsünü bir çekişme konusu olarak kullanıyorlar, ayda bir ayrılmak zorunda kaldığında kimse ona bakamayacak. Ya da yıl içinde o iki hafta."

"Sanki hiç arkadaşı yokmuş gibi," diye homurdandım.

"Onların diğer sorunu da bu," diye mırıldandı Audric. "Beni hiç sevmediler. Bir motorcu olmamdan hoşlanmıyorlar, hem de 'kötü bir motorcu'. Onlara göre

Ben kötü bir etkiyim ve Laney artık kontrol edebilecekleri biri olmadığı için çok kızgınlar. Bu yüzden Lottie'yi kontrol etmeye çalışacaklar."

Jasper, "Böyle bir şey olmayacak," dedi. "Hey, Gunner bize bir keresinde en iyi arkadaşının dadı olduğunu söylememiş miydi?"

"Ah, evet." Webber kaşlarını çatı. "Adı neydi?"

"Sumner," diye cevap verdim. "Yurt dışından eve dönüyor, değil mi?"

Gunner en iyi arkadaşı hakkında çok konuşurdu.

Açıkçası, amcası, amcasının karısı ve kardeşleri dışında hakkında konuştuğu tek olumlu şey oydu.

Adını hatırlıyordum çünkü Gunner bana sabırsızlanıp *Sumner* olduğunu ve bir daha adını karıştırmamamı söylediğinde ona 'Summer' demeye devam ediyordum.

"Belki yardım etmeye istekli olabilir," dedim. "Onunla birlikte olamadığın zamanlar için bir dadın varsa, o zaman bu konuda dayanacakları bir ayakları olmaz."

"Fena fikir değil," diye itiraf etti Audric.

Bunu düşünmek zorunda kalması bile saçmalıktı.

Webber, "En kötüsü olursa, bu işi Doğruyu Söyleyenler'in yöntemiyle hallederiz," dedi. "Ama umalım da iş o noktaya gelmesin."

Laney'nin ailesi bu sorunu Truth Tellers yöntemiyle çözmek zorunda kalmadığımızı umsa iyi olur, çünkü muhtemelen sorunlarımızı çözme şeklimizden hoşlanmayacaklardır.

ON ALTI

Ölü insanlardan gelen akran baskısı.

-Gelenek

SEARCY

Çok yorulmuştum.

Bugün Lenny'den, annemden ve hatta Calliope'tan en az otuz telefon almıştım ve nerede olduğumu soruyorlardı.

Görünüşe göre annem geri dönmüştü ve Calliope'un lokantada dokunduğu her şeyi sabote edecek kadar nefret etmesine rağmen onu çalışmaya zorlamıştı.

Gerçi, belki de bu sadece ondan çalışmasını istediğim zamandı.

Belki de Calliope, soran kişi annem olduğunda farklı davranıyordu. Her neyse, Calliope'den gelen on dördüncü telefonda 'görmezden gel' tuşuna bastıktan sonra

Annem, Harrington Hicks'in (Tanrı aşkına, Posy'nin kardeşi) "Bence bu iyi. Yapmam gereken başka bir şey yok. Şu andan itibaren kimseye bir şey söylememeni istiyorum. Ayrıca, bunu ne kadar vurgulasam azdır, kimseyi kastetmiyorum." Etrafına bakındı. "Kardeşlerinle konuş. Bunu sessiz tutmanın önemini bilmelerini sağlayın. Söylediklerimde ciddiyim.

Eğer bunu verirseniz aileniz size sadaka için yalvaracak."

Ayağa kalktı ve tertemiz gömleğini ve kravatını düzeltti.

Elimde olmadan onu kardeşiyle karşılaştırdım.

Harrington uzun boylu, zayıf ve iyi giyimli biriydi.

Başka zaman olsa bana baktığında dudak bükecek tipte bir insandı.

Yine de bugün çöp değil, dolar işaretleri gördüğünü hayal ettim.

O da Posy gibi uzun boyluydu ama benzerlikleri burada bitiyordu.

Harrington'ın şık giyimli ve bakımlı olduğu yerde, kardeşi şu anda yuvarlak bir ağılın içinde çöp poşetlerini sallıyordu.

"Ne yapıyor bu?" Özellikle kimseye sormadım.

Arada sırada kendi fikrini de söyleyen ama sonunda Harrington'ın liderlik etmesine izin veren Malone, "Bilmiyorum ama gerçekten ilgimi çekti" dedi.

"Atlar gençken her şeye karşı aşırı temkinli olurlar. Onlara binerken ürkmelerini istemezsiniz, bu yüzden onları her şeye karşı duyarsızlaştırmaya çalışırsınız. Babam, alıştırma zamanı geldiğinde tüm atlara bunu yapardı" dedi.

"Vay canına, bu çok etkileyici," dedi Malone hafifçe küçümser bir ses tonuyla. "Senin süslü pantolonlu halinin kovboy hayatı hakkında bir şey bileceğini sanmıyordum. Bunu çok iyi saklamışsın, Harrington."

Harrington, "Bu hayatı bilerek çok geride bıraktım," demeden önce nefesinin altından bir şeyler söyledi. Duraksadı, gözleri kardeşine takıldı, yüzünde hızlı bir bakış belirdi ve sonra tekrar boşluğa döndü. "Bugün size yardım ettiğini biliyorum Bayan Hodges, ama kardeşim o kadar da iyi bir insan değildir. Gizli bir amacı olmadan asla bir şey yapmaz. Buraya neden gelip yardım istediğinizi bilmiyorum ama kimseye güvenmemenizi şiddetle tavsiye ederim. Ona bile."

Harrington'ı uzun bir süre inceledim, kardeşini gerçekten anlayıp anlamadığını merak ediyordum.

Onu kısa bir süredir tanıyordum, ama sadece Posy Hicks ile olan etkileşimlerime dayanarak, onun hakkındaki yargılarımda kendime güveniyordum.

Şimdi Harrington.

Homurdandım. "Kimseye güvenmiyorum.

Sana bile." Gerçek olan da buydu.

Posy'ye hayatım boyunca güvenebileceğim kadar güvenmiştim.

"Güzel," diye omuzlarını dikleştirdi. "Bu seni hayatta çok daha ileriye götürecektir." Eşyalarını topladı ve etrafına bir göz attı.

Yüzü tiksintiyle doluydu, bu da beni sertleştirdi. Burayı sevmediyse benimkinden de nefret ederdi.

Ve Posy'nin evi lanet olası bir malikane gibiydi.

"Neden öyle bakıyorsun?" Malone sordu, güzel yüzünü gölgeleyen bir kaş çatmayla. "Burası bana çiftlik sahibi havası veriyor."

"Bir sürü boktan anı," diye cevap verdi. "Her neyse, gün bitmeden tüm bunları dosyalayacağım. Yarın seninle muhasebecinin ofisinde buluşuruz. Hastaymışsın gibi davranmaya devam et. O zamana kadar bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Harrington cevap beklemeden gitti ve Malone'la beni orada bırakıp gidişini izlemeye koyuldu.

Harrington, Posy'nin çalıştığı yuvarlak ağıla doğru yürüdü ve bir şeyler söyledi.

Posy yaptığı işten başını çevirmedi ama cevap verirken boğazındaki kasların titrediğini gördüm. Sonra kolunu kaldırdı ve bir parmağını havaya kaldırdı.

"Hiçbir şeyin Harrington Hicks'ten daha ateşli olabileceğini düşünmezdim, ama yanılmışım," diye düşündü. "Truth Tellers MC'deki çocukların ateşli olduğunu biliyordum ama sanırım bu *kadar* ateşli olduklarını fark etmemiştim."

Bugün erken saatlerde Malone'un arkasından diğer motorcuların çıktığını görmüştüm. Üç adamın Posy ile konuşmak için motorlarından indiğini görmüştüm.

Biri hariç hepsinin gittiğini de görmüştüm, o da çitin üzerinde oturmuş Posy'nin küçük atla çalışmasını izliyordu.

"Truth Tellers MC?" diye sordum. "Onları iyi tanıyor musun?" Onun tanımasını neden bu kadar kıskanıyordum ki?

"Bir ya da iki tanesini temsil ettim," diye cevap verdi o da eşyalarını toplarken. "Harrington'ın söylediklerine katılıp katılmayacağımı bilemem ama Doğruyu Söyleyenler'in biraz... vahşi olduğunu söyleyebilirim."

Vahşi.

Bu ilginçti.

Yine de içimden bir ses vahşi doğayı sevebileceğimi söylüyordu.

Yüzlerinde uykulu bakışlarla beliren kardeşlerime seslendim.

Sıkılmışlardı.

Sıkıldıklarını biliyordum.

Ama onlarla konuşmam gerekiyordu, bu yüzden önce onlara sessizliğin önemini aşılama dan yarın onları okula göndereme zdim.

"Gitmeye hazır mısınız?" diye sordum.

"Elbette," dedi Kent. "Burası çok sıkıcı." Hiç televizyonları yoktu.

Hem de hiç.

Hayatımda gördüğüm en tuhaf şeydi ve çocuklar da bundan etkilenmemişti.

Çok fakirdik ama yine de bir televizyonumuz vardı.

Kablolu yayını mız da vardı ve yayın servisleri fiyatlarını doğmamış ilk çocuğunuzdan para istiyorlarmış gibi hissettirecek kadar yükselttiği için en ucuz seçenek buydu.

Ancak, bir saat kadar önce öğle yemeği için gelen Scottie'ye sorduğumuzda, sadece televizyon olmadığını değil, film izleyebilecek kadar hızlı internetlerinin bile olmadığını söyledi.

Bence bu çılgıncaydı.

Ama Posy'nin ögle yemeğini yerken bile yaptığı işi bıraktığını hiç görmediğimden, internette televizyon ya da film izleyecek zamanı olmadığını düşündüm. Öyleyse bunlar için para ödemenin ne anlamı olabilirdi ki?

"Oraya gittiğinde, çitin üzerindeki adamı benimle konuşması için buraya gönderir misin?" diye sordu. "Onunla bir toplantım var."

Başımı sallayarak onayladım ve dışarı çıktım, ayrılmadan önce evin bulduğum gibi tertemiz olduğundan emin oldum.

Çocukları arabaya gönderdim ve cehennem kadar sıcak kovboy ile yalnız görünen arkadaşına doğru yola çıktım.

"Posy?" diye seslendim.

Genç atın başının yanında parçalanmış kâğıt torbasından başını kaldırdı ve "Bitti mi?" dedi.

"Evet." Gözlerim çitin üzerinde bana hiç bakmayan adama döndü. "Senin için hazır, dostum."

Çitin üstündeki adam bana döndü ve dönüp yanımda yere düşmeden önce beni baştan aşağı süzmesini izledim.

"Çok tatlısın," dedi. "Onun kalbini kırma."

"Bu da ne demek oluyor?" gibi bir şey söyleyemeden eve doğru yola koyuldu.

"Ne dedi?" Posy bizi ayıran çitin yanına geldiğinde sordu.

Beni net görebilmek için bir basamak tırmandı, sonra iri kollarını en üst basamağa dayadı ve eğildi.

Beyzbol şapkası bir kez daha arkaya doğru dönmüştü ve kaşlarımı çatarak, "Dün gece onu kaybettin. Beni eve bıraktığında yanında değildi."

"Geri dönüp hendekte aramak zorunda kaldım." Ağzının kenarları yukarı kalktı ve inci gibi beyaz dişleri ortaya çıktı.

Demek ki o da benim düşündüğüm şeyi düşünüyordu. Çok istememe rağmen bacaklarımı sıkmayı reddettiler. Kalçalarının arasındaki ağrıya kesinlikle iyi gelirdi.

Artık yorum yapmayacağımı anladığında, "Her şeyi çözdün mü?" diye sordu.

"Her şeyi yoluna koyana kadar o bileti senin kasanda tutacağım, sonra isimsiz olarak talep edeceğiz ve umarım gizli tutarız." Durakladım. "Yine de bunu annemi ya da kız kardeşimi ele vermeyecek şekilde yapmanın bir yolunu bulmalıyım."

"Kardeşlerin bu sırrı saklayacaklar mı?" diye sordu.

"Sanırım öyle." Omuz silktim. "Kent en azından önemini anlıyor. Anders çok genç olduğu için biraz uçarıdır. Hayalperest biri. Bu dünyada yanlış olan tek bir şey bile görmüyor. Bu yüzden bu gece onunla sessiz kalmanın önemini vurgulamak zorundayım ama sanırım iyi olacağız. Çocukların omuzlarında iyi bir kafa var. Kendi yaşlarındaki çoğu çocuktan çok daha hızlı büyümek zorunda kaldılar."

Koyu renk gözleriyle beni inceledi, yüzümü o kadar uzun süre taradı ki kıvrandığımı hissettim, sonra "Kaçta yatıyorlar?" dedi.

Kaşlarımı çattım. "Bilmiyorum. Ne zaman isterlerse, sanırım. Her hareketlerine karışacak kadar büyük biri değilim."

"Daha sonra uğradığımda kapıyı benim için aç," diye emretti.

İşte o zaman düşüncelerinin nereye yöneldiğini tam olarak anladım. "Regl dönemimdeyim," diye belirttim.

"Ve?" demeden önce gözleri birkaç saniye parladı.

YEDİ

*Lanet olsun, tamam.
-Searcy'den Posy'ye mesaj*

SEARCY

Bir multimilyonerdim.

Artık resmileşmişti.

Sadece şehir dışında değil, aynı zamanda eyalet dışında da oluşturduğum banka hesabımdaki tüm sıfırlara baktım.

\$327,999,934.78

Bu rakam bana gerçek dışı görünüyordu.

Paranın düşüp düşmeyeceğini görmek için küçük alışverişler yapmaya devam ettim.

Ve eminim ki harcadığım altmış yedi yirmi iki dolar gitmişti. Ve hala neredeyse üç yüz yirmi sekiz milyonum kalmıştı.

Kalbim deliye dönmüştü.

Bütün sabahı çocuklar için oluşturduğum güvene bağlı hesaplar açarak geçirdim. Şimdiye kadar her hesaba bir milyon yatırmıştım ve hala üç yüz yirmi sekiz milyonum kalmıştı.

Parayı talep etme sürecine başladığımdan bu yana geçen üç hafta boyunca işe gitmemiştim.

Bu süre içinde planlar yaptım.

Annem çalışmadığımı çünkü bu kadar uzun süre ortalıkta görünmediğim için onu cezalandırdığımı düşünüyordu.

Kız kardeşim Calliope, sonunda kariyerimde yükselişe geçtiğim için çalışmadığımı düşünüyordu; paraya sahip olmamın nedeni gibi görünmesi için geliştirdiğim bir şeydi bu.

Bu arada, bir sonraki adımımın ne olduğunu anlamak için her türlü insanla görüşüyordum.

Harrington bana para yatırma konusunda yardımcı olabilecek birkaç kişi önermişti. Ayrıca beni ve çocukları her şeyden korumak için gerekli olduğunu söylediği birkaç sigorta poliçesi ayarlamama da yardımcı oldu.

O buna balon poliçesi
diyordu. Ben buna para
kapma diyordum.

Ama o ihtiyacım olduğu konusunda ısrar ettiyse, ben kim
oluyordum da ihtiyacım olmadığını söyleyebiliyordum? Bu arada
Posy her gece yanıma geliyordu.

Başlarda, sadece orada burada seks yapmak içindi.

Ama sonra benimle, Kent ve Anders'le yemek yemeye başladı. Bu gece
çocuklar yokken geldi.

Kent ve Anders pijama partisindeydi, Calliope kim bilir neredeydi ve ben
de sonsuza dek sürecekmış gibi hissettiğim ilk boş gecemi yaşıyordum.

Olasılıklar sonsuzdu.

O kadar heyecanlıydım ki bilgisayarımı kapatmadan duramadım -büyük
bir ekranda büyük bir banka bakiyesine bakmak daha iyiydi- ve koşu
kıyafetlerimi giymek için aceleyle odama koştum.

Hava bu kadar sıcak ve sabahın dokuzu olduğu için üzerime fazla bir şey
giymemişim.

Sadece son demlerini yaşıyan bir çift şort, bir sporcu sütyeni ve bir çift çorap.

Oturma odasına girdiğimde ayaklarımı tenis ayakkabılarımın içine soktum, tezgahdan telefonumu aldım ve kapıya yöneldim.

Bunaltıcı sıcak yüzüme tokat gibi çarptı ama bunun beni verandadan atlayıp koşmaya başlamaktan alıkoymasına izin vermedim.

Az önce bilgisayarımnda gördüğüm şeyin heyecanı beni daha önce hiç koşmadığım kadar hızlı koşturdu.

Kasabanın içinden geçerken insanlara el bile salladım.

Çiftliğe vardığımda domuz gibi terliyordum ama yüzümde hâlâ o aptal gülümseme vardı.

Oh, ve kalp atışlarım? Tavan yapmıştı.

Ama beni Posy'nin araba yoluna götürecek köşeyi döndüğüm ve atın sırtındaki adamı gördüğüm anda, kalp atışlarım tamamen farklı bir nedenden dolayı yükseldi.

Çünkü adamım bir atın sırtındaydı, üzerinde hayatımda gördüğüm en dar Wrangler'lardan biri vardı ve önünde başka bir atla bir padokta dolaşıyordu.

Güzel atın üzerinde bir eyer vardı ama başka bir şey yoktu, üçü daire çizerek gidiyorlardı.

Çitin kenarında durdum ve tırmandım, Posy'yi çiftliğinde ziyaret ettiğim zamanlarda birçok erkeğin yaptığını gördüğüm gibi döndüm ve terli kışımı üst basamağa park ettim.

Hareketimi fark etti ama yavaşlamadı.

Yaptığı şey, kalbime her türlü şeyi yapan güzel bir gülümsemeyi bana göstermekti.

Ve bu gülümseme görebildiğim tek şeydi çünkü beyzbol şapkası gözlerini güneşten koruyacak şekilde aşağıya doğru çekilmişti.

Posy'nin taktığı şapkaları sevdiğimi fark ettim.

Onu kovboy şapkasıyla yakaladığım zamanları seviyordum.

Onu arkası dönük beyzbol şapkasıyla yakaladığımda daha da çok seviyordum.

Ama şapkası sağa dönük olduğunda ve görebildiğim tek şey o seksi sırtışı olduğunda, içimde ciddi bir şeyler oluyordu.

Yavaş bir tırıs geçmeden önce birkaç dakika daha padokta dolaştı.

Sonra tamamen yavaşladı ve önündeki atın gönlünce koşmasına izin verirken tam önümde durdu.

"Ne yapıyorsun?" Yeterince yaklaştığı anda sorguladım.

Öne doğru eğildi, eyerindeki deri gıcırıyor ve künyesi önünde serbestçe düşüyordu, dudaklarını dudaklarıma yerleştirmeden önce.

Eğildim ve "Çalışıyorum" demeden önce öpücüğü derinleştirmek için başımın arkasını kavradı.

Beni bırakırken gözlerimi devirdim, dudaklarım onun dokunuşuyla karıncalanıyordu. "Bu doğru mu? Asla tahmin edemezdin," dedim.

Bana göz kırptı, bu da kalbimi bir kez daha alevlendirdi.

"Bu ufaklığı eyere alıştırıyorum," diye açıkladı. "Genelde üzerine herhangi bir ağırlık koymadan önce, üzerinde bir insan varken değil ama vücudunun üzerindeyken biraz zaman geçirmesini isterim."

"Mantıklı," dedim.

"Burada ne yapıyorsun?" Elini kaldırdı ve işaret parmağını boğazımın çukurundan sütyenimin üst kısmına doğru sürükledi, göğüs dekolteme doğru hafifçe daldırdı.

"Heyecanlandım," diye eğilip fısıldadım. "Ben bir milyonerim."

Homurdandı. "Bunu zaten biliyorduk."

"Banka hesabını açtırdım ve parayı yatırdılar." Gözlerim büyüdü. "Şaşkın gibiyim."

Sırıttı. "Tahmin edebiliyorum."

Tanrım, sırtışı çok seksiydi.

"Ne kadar heyecanlı olduğumu ve bunu seninle paylaşmak istediğimi düşünüyordum." Sırıttım. "Ben de buraya koştum."

"Ne kadar vaktin var?" diye sordu. "Öğle yemeğimi yemek üzereydim."

"Atının sırtında mı?" Alay ettim.

Çünkü kulübüyle ya da diğerleriyle birlikte olmadığı zamanlarda genellikle yaptığı şey buydu.

Ben.

Adamın kendine ayıracak zamanı var mıydı, bilmiyordum. Kıcını yırttı. ve bu gerçekten belli oluyordu.

"Lokantaya gitmeyi planlıyordum ama eğer buradaysanız..."

"Oldukça terliyim," diye işaret ettim, bu cümleyle nereye varmak istediğini biliyordum.

O da kendini işaret etti. "Bu bizim için oldukça normal görünüyor, değil mi?"

Elbette çok haklı olduğunu söylemek için ağzımı açmak üzereydim ki beni çitten çekip kucağına oturttu. "Hiç bir atın üzerinde seks yaptın mı?"

Gözlerimi kırptım. "Bırak seks yapmayı, ilk defa ata biniyorum."

"Yavaş yavaş o zaman," dedi ve attan inerken kollarındaki kasları kullanarak beni kendine doğru çekti.

Düşerken ciyakladım, sonra ciyaklamamı dudaklarımdan öptüğünde güldüm.

Kollarında kıvrılarak ellerimi boynuna attım ve mırıldandım, "Sanırım senin bisikletinin arkasına binmeyi daha çok seviyorum."

Ahıra girene kadar yürüdü, tek ampulün alçak ışığı etrafı aydınlatan tek şeydi, bizi atların bulunduğu odaya götürdü ve kapıyı çarptı.

"Ne yapıyorsun, Hicks?" Alay ettim.

"Ne yaptığımı sanıyorsun, Hodges?" diye sordu. "Giysisizliğini boşa harcamıyorum."

Ben ayaklarımdan üzerinde durana kadar birbirimize doğru kaymamıza izin verdiğinde kıs kıs güldüm.

Eğildi, her seferinde bir ayak olmak üzere şortumu vücudumdan tamamen çıkardı ve sonra yavaşça ayağa kalktı.

"Normalde önce senin tadına bakmayı düşünmezdim," dedi beni kalçalarımın tutup mükemmel yükseklikte olan bir eyerin üzerine yatırırken. "Ama bütün sabah seni düşündüm ve sana öğle yemeği yedirmek istiyorum."

Dudaklarım dişlerimin arasında, sikini girişime hizalayıp yavaşça içeri itmesini izledim.

İlk birlikteliğimizden sonra güvenlik hakkında kısaca konuşmuştuk.

Ona temiz olduğumu ve yıllardır bir erkekle birlikte olmadığını, aynı zamanda Calliope'a iyi bir örnek olmak için doğum kontrol hapı kullandığımı söylemiştim. O da bana Elisha'dan beri bir kadınla birlikte olacak zamanı, enerjisi ya da isteği olmadığını ve Elisha'yla ilişkisini bitirdikten sonra kapsamlı bir test yaptırdığını söylemişti.

Bu da bizi şu ana getirdi, çıplak sikini girişime dayadı ve yavaşça içeri itti.

Yavaşça içime girdiğinde nefesim kesildi, gözlerim kapandı ve başım geriye düştü.

Onun için her zaman hazırdım.

Yine de evden ayrıldığımdan beri onun hakkında çok düşünmüştüm ve buraya geldiğimde ne yapacağımızı biliyordum.

Bu kadar hazır olmam hiç de şaşırtıcı değildi.

Yine de adamın huzurunda geçireceğim birkaç saniye bile beni hazırlamaya yeterdi.

O kadar güçlüydü.

O kadar... erkeksi.

İçimde dibe vurduğunda ve kalçalarını hafifçe salladığında inledim.

"Şimdiye kadar bu yüksekliğin bunun için ne kadar mükemmel olduğunu hiç düşünmemiştim," diye düşündü geri çekilirken, sonra tekrar içeri itti.

İnledim, gözlerim açıldı ve başımı kaldırarak bizi birlikte izleyebildim.

Gözleri aynı yöne dikilmişti, amımın onun şişman sikinin etrafında müstehcen bir şekilde yayılmasına odaklanmıştı.

Posy'nin görünüşüne bakılırsa, büyük bir siki olması gayet uygundu.

Yani, tam anlamıyla mükemmeldi. Tanrı'nın onu iyi donatılmış olmaktan başka bir şey yapması mantıklı değildi.

Zavallı amım o kadar ince görünüyordu ki, beni ikiye ayırmaması bir mucizeydi.

"Siktir," diye inledi. "Bugünlerde daha iyi bir ışıklandırmaya ihtiyacımız var. Sikimi o kadar güzel alan amını daha iyi görebilmeyi çok isterdim."

Edepsiz bir konuşmacı olduğunu söylemiş miydim? Ve sadece biraz değil.

Hem de çok.

Konuştı, konuştu, bana nasıl hissettiğimi, nasıl hissettiğini ve ne yapmak üzere olduğunu anlattı. Bana onun için mükemmel olduğumu söylüyordu ve bir şekilde, bir şekilde beni buna inandırıyordu.

Bu sözleri her söylediğinde, kendimi tamamen kaptırdığım bir başarı duygusu hissediyordum.

"Oh, bebeğim." Geri çekildi ve tekrar içeri girdi, karnı öyle bir esnedi ki, karın kaslarının ince gövdesinde oluşturduğu tüm gölgelere harika bir şekilde bakabildim.

Hangisinin daha iyi olduğunu bilmiyordum, vücudunu izlemek mi, yoksa sikinin içimde yaptığı çılgınca şeyleri hissetmek mi?

Hayatımda hiç sadece penetrasyonla boşalamamıştım.

Oysa Posy buradaydı ve kendisi boşalmadan önce beni iki üç kez boşaltıyordu.

Şimdiden yaklaşan orgazmın üzerimde yuvarlandığını, beni altına almaya başladığını hissedebiliyordum.

Bunu hissetmiş olmalıydı, çünkü hassas klitorisime bir fiske vuruşuyla uçurumdan düşüyor ve mutlu bir şekilde hisler içinde boğuluyordum.

Homurdandı ve küfretti, nefesinin altında tam olarak çözemediğim bir şey söyledi.

Onun 'oh fuck'ı benim ve onun orgazmı boyunca gülmemi sağladı.

Terli başını - şapkasının nereye gittiğini bilmiyordum - omzuma bıraktığında, "Sadece bir tane mi? Tembel."

"Sabahtan beri seni düşündüğümü söyledim zaten" demeden önce bir kahkaha attı.

"Söyledin." Parmaklarımı terli saçlarında gezdirdim. "Öğle yemeğine gitmek ister misin?"

Beni ayağa kaldırdı ve sonra bir yığın kutunun üstündeki bir kutuya uzanıp bir kutu Kleenex çıkardı.

Kendimi temizlerken "Teşekkürler," dedim.

"Evet," diye cevap verdi. "Seninle öğle yemeğine çıkmayı çok isterim. Buraya kadar koştuğun için seni eve de **b ı r a k a b i l i r i m .**"

"İtiraf etmeliyim ki, aslında çok fazla koşmak istemiyordum," diye itiraf ettim. "Yürümek niyetindeydim ama seni eve bıraksam harika olur."

Ben tekrar giyinik hale gelene kadar bekledi, sonra da atların bulunduğu odanın kapısını açıp Yates'i gösterdi.

"Tanrı'ya şükürler olsun. Açlıktan ölüyordum ve bütün gün burada durmak zorunda kalacağımı sanıyordum," dedi Yates.

Bizi yakalamış olmasını umursamadan onu tersledim.

"Buraya daha yeni geldin ve bunu biliyorsun." Onu geçtim. Yates güldü ama bana karşı çıkmadı.

"Yates, Bumbo ve Booster'ı giysilerinden çıkarabilir misin? Searcy ile öğle yemeği yiyeceğim," diye seslendi Posy.

"Elbette patron," dedi Yates. "Bugün burada küçük kardeşim var. Okul tatili gibi bir şey."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Okul tatili mi?" Aniden durdum. "Ne demek okullar tatil?"

"Öğretmenler hizmet içi eğitim gibi bir şey için izinliler." Kaşlarını çatı. "Sen bunu bilmez miydin?"

Başımı sallamaya başlamıştım bile. "Okullar tatil değil. Çocuklar bu sabah otobüsle alındı."

Yates'in gözleri kısıldı, sonra da küçük kardeşinin kışına tekneyi basmak üzere olduğunu belli eden kararlı adımlarla yanımdan geçip gitti.

Posy elimi tutup beni bisikletinin olduğu evin önüne doğru çekerken kış kış güldüm.

Yolda, oturduğum yerin yakınındaki çit direğinde duran kasketini ve birkaç basamak aşağıda duran tişörtünü aldı.

Beyaz tişörtü üzerine silkerek, "Neden hep beyaz?" diye sordum.

"Beyazlar o kadar ateşli değil," diye yanıtladı bisikletinin yanında dururken. "Sen kaskını al."

"Sorun değil," dedim. "Fazla uzağa gitmiyoruz."

Başını salladı ve evin içinde kayboldu, beni ürperten ısıltılı pembe bir kaskla geri geldi.

"Bunun için bir şey yok," diye güldü başıma takarken. "O güzel kafanın kaldırırma çarpıp kırılmasından ben sorumlu olmayacağım."

O güzel sesiyle ağzından çıkan en korkunç şeyler bile kulağa hoş geliyordu.

"Çok tatlı şeyler söylüyorsun," diye takıldım.

Kaskla örtülü başımı okşarken gözleri ısındı ve "Sen çok tatlı bir şeysin" dedi.

SEKİZ

Bu karmaşıa için harcadığınız çabayı takdir ediyorum.

-Searcy'den Posy'ye

SEARCY

Milyoner olmuşum.

Vay anasını.

Gerçek gibi görünmesi için bunu kendime kaç kez söylemem gerekiyordu?

Motosiklet borularının gümbürtüsü etrafımdaki boktan evi salladı ve sinirlerim şarkı söyleyerek ayağa kalktım ve pencereden dışarı baktım.

Tabii ki oradaydı, kaldırımında beni bekliyordu.

Genelde ön verandaya gelirdi ama biriyle telefonda konuşuyordu ve henüz bisikletinden inmemişti.

Bir eli bisikletin üzerindeydi, iki bacağı da yerdeydi ve boştaki eli önünde havadaydı, hoparlörden kiminle konuşuyorsa onunla konuşuyordu.

Bana evimde bırakmam için aldığı kaskı ve bisikletinin arkasındayken eşyalarımı taşımak için kullandığım bel çantasını aldım ve kapıdan çıktım.

Kilitlemeye zahmet etmedim.

Annem de Calliope gibi evdeydi.

Kapıyı arkamdan kapatırken ikisine de hoşça kal demedim.

Verandada belirdeğim anda, bakışları benimkileri bulmak için yukarı doğru hareket etti.

Gözleri vücudumu boydan boya dolaştı, beyaz nervürlü atletimi, daracık kot pantolonumu - yeni kot pantolonumu da ekleyeyim - ve botlarımı inceledi. Geçen hafta bana kask alırken aldığı botlar.

Dudaklarının köşesi yukarı kalktı ve onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü biliyordum.

İnanılmaz derecede sikilebilir görünüyordu.

Kot pantolon. Tişört. Çizme. Truth Tellers MC kesimi.

Ve o imzalı beyzbol şapkası, tamamen siyah olan bu şapka, kafasında geriye doğru dönmüş, siyah saçları yanlardan kıvrılıyordu. Boynundaki, göğüs kaslarının arasına yerleştirilmiş künyesi bile beni benden alıyordu.

Ona bağımlıydım.

Hiçliğin ortasında, yolun kenarında geçirdiğimiz o geceden beri bir canavara dönüşmüştüm.

Onu istiyordum, tekrar tekrar, ona sahip olmama izin verdiği kadar çok.

Ona doğru yürümemi izledi ve gözleri göğsüme takıldı. Nedenini ben de biliyordum.

Meme uçlarım cehennem gibi sertti ve sütyen giymediğime göre, areolamdaki her yumruyu görebiliyordu.

Neyse ki nervürlü atlet kalındı, bu yüzden beyaz rengine rağmen, eski atletlerimde olduğu gibi içini göremiyordunuz.

"Kız arkadaşımın evindeyim," diye konuştu telefonda. "Bunu belki sonra konuşuruz."

Kız arkadaşımın evi.

Karnımda bir kelebek yumağı kök saldı ve ona doğru yürümeye devam ederken kızarma dürtüsüne direnmek zorunda kaldım.

Kız arkadaşım.

Onun için ben bu muydum?

"Hazır mısın?" diye sordu, kaskıma uzandı ve bisikletinden uzaklaştı.

Benim kendi kaskımı takmakla ilgili bir sorunum yoktu ama nedense onun vardı.

Her zaman benim için takardı, ama sadece derin bir öpücüğün içine eğildikten sonra.

Bugün de tekrarladığı derin bir öpücük, eğilip ağzını ağızıma bastırırken beni vücudunun derinliklerine çekiyordu.

Bana doğru bastırıldığı uyarılmışlığıyla omurgamda karıncalanmalar oluştu ve ona karşı titredim.

Bir kez daha öpüşmemize dönmeden önce "Hazır," diye fısıldadım. Öpüşmemiz sonsuza dek sürdü.

O kadar uzun sürdü ki sokağın karşısındaki komşu "Bir oda tut!" diye bağırdı. Keşke.

"Telefondaki kimdi?" Tekrar bisiklete binerken sordum. "Annem," diye homurdandı. "Bir yardım balosuna gitmemi istiyor. Şehirdeki Y. Harika bir amaç için olduğunu ve gitmezsem pişman olacağımı söylüyor."

"Harika bir amaç için," diye rapor ettim. "O baloda kazandıkları her kuruş, kardeşlerim ve benim gibi ayrıcalıklı olmayan tüm çocukların her yaz güvenli ve verimli bir kampa gitmesi için harcanıyor. Ben de oraya gittim. Bazı yazlar karnımı doyurabilmemin tek nedeni buydu."

Birkaç saniye sessiz kaldı ve sonra "Sen gidersen, ben de giderim" dedi. "Anlaştık," dedim. "Harcayacak çok param var. Sıra bende."

Cevap vermek yerine bana uzandı ve beni kendine çekti, kalçalarım onunkilere değiyordu.

"Binmeye hazır mısın prenses?" diye sordu.

Prenses.

Bu lakap hakkında ne hissedeceğimden hâlâ emin değildim.

İlk kullandığında bana küçümseyici gelmişti.

Ama kullandıkça, özellikle de böyle durumlarda, ağzından çıkan bu heceleri daha çok sevmeye başlamıştım.

"Hazır." Gülümsedim, sonra onu öpmek için başımı eğdim.

Kasklarımız birbirine çarpmasına rağmen, öpücük hala çok seksi ve her şeyi tüketiyordu.

Geri çekildiğimde, sokağın karşısındaki komşumuzdan yüksek sesle alkış sesleri geliyordu.

Umutsuzca mutlu olmasaydım, adamı tersleyebilirdim.

"Herhangi bir şey yeni ve heyecan verici olur sonra I
getirdi sen Dün evde miydin?" diye sordu yüzüme
bakmak için geri çekilirken.

Ondan ayrıldıktan sonraki günün özetini çıkardım ve bir sonraki adımımın ne olduğunu anlattım.

"Harcamak istiyorum ama bunun dikkat çekeceğini biliyorum." İçimi çektim. "Yine de taşınacağım."

"Peki ya kardeşlerin?" diye sordu arkasından tırmanmama yardım ederken.

Tekrar iç çektim. "Onlar da benimle gelecek."

"Annen bunu sorun etmiyor mu?" diye sordu.

"Pek değil." Kollarımı onun sağlam gövdesine doladığımda omuz silktim.

"Sadece bunu yavaşça yapmam gerekecek, böylece bir sonraki adım normalmiş gibi görünecek. Avukat bunu yaklaşık altı aylık bir süreye yaymaya çalışmamızı istiyor."

Harrington'a avukatımdan başka bir şey olarak hitap etmemeye çalıştım.

Bunun Posy için hassas bir konu olduğunu fark ettim ve mecbur kalmadıkça bu konuyu açmamaya çalıştım.

Havayı bozmanın en kestirme yoluydu ve Posy'nin susması berbat bir şeydi.

Konuşmadığımız tek şey buydu. Ailesi.

"Benimle kulüp binasına gelmeye hâlâ razı mısın?" diye sordu. "Gitmeden önce yiyecek bir şeyler alabiliriz. Genelde yemek vardır ama zaten biraz geç kaldık. Ne kalacağı belli olmaz."

Daha önce onunla gitmeyi teklif etmiştim, ama o tüm hayvanların icabına bakmadan gerçekten gidemeyeceğini itiraf etmişti. Doğrusu bu benim için daha iyi oldu çünkü bir partide oturmak dışında yapmam gereken başka şeyler de vardı. Banka hesap bakiyeme bakmak, kendimi tekrar çimdiklemeli miyim yoksa çimdiklememeli miyim diye sorgulamak gibi.

Hâlâ o kadar bunaltıcı bir şeydi ki, her hatırladığımda irkiliyordum.

"Ben fazlasıyla hazırım," dedim. "Taco Bell hakkında ne düşünüyorsun?"

Burnunu buruşturdu. "Genelde iğrenç derdim. Ama bugün kulağa oldukça iyi geliyor. Ayrıca hızlı ve kolay."

"Beni götürdüğün bu kulüp binası nerede?" Merak ettim.

"Kırk beş dakika k a d a r uzakta," diye açıkladı. "Bu yüzden önce kasabada yemek yemeyi önerdim. Geç olduğunu biliyorum."

Saat akşamın yedisini geçiyordu ve kahvaltı ettiğimden beri açlıktan ölüyordum - ki bu da pek fazla bir şey sayılmazdı.

Ayrıca, bugün gün ortasında koşuya çıkmıştım ve henüz bir şey yememiştim.

Evde yine hiç yiyecek yoktu.

Calliope ve Kent atlar gibi yiyorlardı ve yemeğin sihirli bir şekilde ortaya çıkmadığını anlamış gibi görünmüyorlardı.

Yine de Kent tüm yemeği yedi çünkü paramı aldığımı ve artık yeterince yemeğimiz olacağını biliyordu.

Calliope tüm yemeği yedi çünkü umurunda bile değildi.

Taşınmak istememin bir başka nedeni de buydu. Eninde sonunda, Calliope anlamaya başlayacaktı.

Ve sonra ağzını açmaya başlayacaktı.

Taryn denen pisliği ne kadar uzun süre işimden uzak tutabilirsem o kadar iyiydi. Taco Bell harikaydı.

Bir saat sonra nihayet Truth Tellers kulüp binasına girdiğimizde karnım fasulyeli burrito ile doluydu.

Posy ön tarafa yanaştı, sonra motoru kapattı. Her yönden bir "hey, Docs!" korusu geldi. Gülümsedim.

"Neden sana Doktor diyorlar?" diye sordum. Ne de olsa kulüp adını duymuştum.

Doc'u ziyaret etmek için rastgele uğrayan birkaç Doğrucu Davut'la karşılaşmıştık ve hepsi de ona kulübünün adıyla hitap ediyordu.

Ancak ona bunun nedenini hiç sormamıştım.

"Bazıları bunun sağlık görevlisi geçmişimden kaynaklandığını söyleyecektir," dedi. "Ama 'her şeyi biliyor' gibi görüldüğüm için."

Bir kakhaha patlattım, bu komiklik karşısında gözlerim doldu.

"Gerçekten de her şeyi biliyorsun," diye belirttim. "Birkaç gün önce sana Ay'da kaç dönüm olduğunu düşündüğünü sordum ve bana kesin bir cevap verdin."

Sırıttı.

"Ama sağlık görevlisi geçmişin olduğunu ilk kez duyuyorum," dedim. "Bu sadece orduda mı oldu?"

Bisikletten inmeme yardım etti, sonra kaskımı çıkardı ve hem kendi kaskını hem de benim kaskımı bisikletinin selesine yerleştirdikten sonra elimi tutup beni bisiklet labirentinden geçirerek ön kapıya götürdü.

"Aslında ikisini de yapıyorum," diye itiraf etti. "Gerçi şu anda lisansımı aktif tutmak için ayda sadece birkaç gece vardiyası alıyorum."

"Vay canına," diye başımı salladım. "Nerede çalışıyorsun?"

"Dallas İtfaiyesi," diye cevap verdi. "Bunun için hazır mısınız?"
Sırıttım. "Tabii ki hazırım."
Sadece söylüyorum, ama hazır
değildim. Çok gergindim.
Ama yine de cesur yüzümü takındım ve onunla birlikte kulüp binasına
girdim.

Sarhoştum.

Çok ama çok sarhoştum.
Ama iyi vakit geçiriyordum.
Hayatımda hiç bu kadar çok gülümsediğimi de sanmıyordum.
"Şaka yapıyorsun!"
Arayan Keely'di, Truth Tellers MC'nin bir üyesinin kız kardeşi.
Kardeşleri Copper, nam-ı diğer Bird-Cutter, nam-ı diğer Coastguard ve
Chevy, nam-ı diğer Chaos'tu.
Bir de gerçek adı Piers olan Webber vardı. Kulüp başkanıydı.
Jinx'in gerçek adı Gunner'dı.
Hush'ın gerçek adı Jasper'dı. Orada bulunan ama hiçbir şey söylemeyen
yaralı bir adamdı, bu da lakabına daha "gerçek" bir his veriyordu.
Paden olarak da bilinen Cakes de tanıdığım ama tanıdığımı fark
etmediğim biriydi. Şehir merkezinde yeni açtıkları gazi sığınağı One Way'i
işletiyordu. Ayrıca Dallas'taki "One Love" adlı rehabilitasyon merkezini de
işletiyordu. Boş zamanlarımda birkaç ayda bir gönüllü olarak çalıştığım bir
yerdi.
Gerçek adı Hagrid olan Vaiz dedikleri adamı bile tanıyordum. Geçen
yıl klimamızı neredeyse bedavaya tamir etmişti.

Ayrıca sonunda ünlü 'Apollo' ile de tanıştım.

Gerçi, belki de bu noktada daha kötü şöhretli olabilirdi.

Posy durmadan Apollo hakkında konuşuyordu ve ona kulüpteki herkesten daha yakın olduğunu hissediyordum.

Gerçi bu da bir şey ifade ediyordu çünkü hepsiyle oldukça yakın görünüyordu.

Birkaç saat önce kulüp binasına girer girmez ilk iş olarak beni Apollo'nun yanına götürmüştü.

"Gerçekten değilim," diye söz verdim. "Yemin ederim, ben öyle okudum!"

"Dün izlediğim bir videoda fil foklarından bahsediliyordu ve fokların bebeklikle yetişkinlik arasındaki evresine sosis deniyormuş." Gunner Posy'ye baktı.

"Aslında sosis diyorsun, sosisli sandviç gibi." Doc sandalyede arkasına yaslandı, kolunu bana doladı ve beni kendine çekti. "Ama doğru terim 'weaner'dır. Yani süttten kesilmişler. Hatta bazı foklar süttten kesildiklerinde çok yuvarlak oldukları için 'süper süttten kesilmiş' statüsüne ulaşırlar. Yine de aşırı doldurulmuş sosislere benziyorlar, bu yüzden sosisli sandviç olayı da doğru olabilir."

"Kahretsin, bunu bilmeyeceğinden emindim." Gunner kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Yine de video çok komikti. Orasının bir süt çocuğu harikalar diyarı olduğundan bahsediyordu."

O kadar sert sırtıyordum ki yüzüm acıyordu.

Gözlerim parlayarak, "Senin için bir tane var," dedim.

Doktor işaret parmağının ucunu çenem boyunca gezdirdi ve "Vur bana" dedi.

"Takma kirpiklerin bir Fransız fahişe tarafından icat edildiğini biliyor muydunuz?" diye sordum. "Onlara Cumbrellas diyordu."

Bir an sessizlik oldu ve sonra Posy'ye göre oğlu öldüğünden beri bir kez bile gülmemiş olan Apollo kahkahayı patlattı. "Yalan söylüyorsun!"

"Gerçekten söylemiyorum," diye söz verdim. "Adamın dölünün gözlerine kaçmasını önlemek için icat etti."

Bu bütün masayı ayağa kaldırdı.

Gruptaki en sessiz kişi olan Audric bile benim için hafifçe kıkırdadı. Gece böyle devam etti.

Büyük bir grup olarak oturup konuşuyor, Posy'ye bilip bilmediğini görmek için rastgele gerçeklerle meydan okuyorduk.

Gerçi gece sona erdiğinde sarhoşluğumu kaybetmişim ve sadece hoş bir şekilde kafam iyiydi.

Posy yaklaşık bir buçuk saat önce bana su vermeye başlamıştı çünkü bisikletinin arkasında düşmeden eve gidebilmemi istiyordu.

Onu suçlamadım.

Ben de düşmek istemiyordum.

"Hey, telefonun çalıyor."

Döndüğümde Keely'nin telefonumu işaret ettiğini gördüm.

Kaşlarımı çatarak öne doğru eğildim ve ekranımda DPD'nin adının yanıp söndüğünü görünce gözlerim büyüdü.

"Kahretsin," dedim telefonu açarken. "Calliope?"

NINETEEN

Git altına sıç.

-Alternatif küfürlü kelime kombinasyonu seçenekleri

POSY

Onun coşkusunu sevdim.

Hayata bakış açısını da sevdim.

Zor bir çocukluk geçirdi. Şimdiye kadar daha da zor bir yetişkinlik geçirdi.

Yine de parası olduğu anda, kendisi için ne alabileceğini düşünmüyordu.

Başkaları için ne yapabileceğini düşünüyordu.

Kulübümle iyi geçinmesini daha da çok sevdim.

Bütün gece konuşkan ve mutluydu ve kardeşlerim dediğim kaba saba motorcu grubuyla iyi geçinmesine bayılıyordum.

Webber sırtımı sıvazlayarak, "Ondan hoşlanıyorum,"

dedi. "Ben de ondan hoşlanıyorum," diye onayladım.

Hoşlanmaktan da öte.

Ona aşık olduğumdan oldukça emindim.

Gerçi bunu son birkaç haftadır yapıyordum. Onunla daha fazla zaman geçirdikçe ve onu tanıdıkça -İncil dışında tabii ki-

Onun ilgisinden daha çok hoşlandığımı fark ettim. Konuşmaları. Onun kişiliği.

O ve Keely alçak bir sehpanın üzerinde öne doğru eğilmiş, yemek tarifleri falan paylaşıyorlardı.

Boşları atmak için ayağa kalkmışım ve bazı çocuklar beni takip etmişti. Audric ve Apollo da buna dahildi.

"İyi bir kız," diye düşünüyordum Audric. "Yine de bana birini hatırlatıyor."

"Knight'ın karısı, Elaine." Webber parmaklarını şıklattı.

Bu çok mantıklıydı.

Kulüp kardeşlerimizden biri olan Knight, hayatının aşkı Elaine ile sadece altı ay önce evlenmişti. Sanki sonsuza dek birlikteymişler gibi geliyordu. En azından ben onları tanıdığımdan beri.

Sonsuza dek mutlu olmayı hak eden biri varsa o da onlardı.

"Nasıllar?" Ben sordum.

Knight ordudaydı ve Kuveyt'te görev yapıyordu. İkisi de gideli neredeyse bir yıl olmuştu.

"İyi," dedi Apollo. "Bu sabah Knight'tan bir e-posta aldım. Yakında eve döneceklerini söyledi."

Tam zamanında.

Gideli uzun zaman olmuştu. "Senin

kız kötü görünüyor."

Kafamı çevirdiğimde Searcy'nin bir elini kulağına götürüp telefonunu tuttuğunu, diğer elini ise kafasına koyup saçlarını tuttuğunu gördüm.

Ben daha yapma diyemeden ayaklarım hareket etmeye başlamıştı.

Konuşmasının diğer kısmını dinlemeye çalışıp başaramadığımı için elim kalçasında, onun yanında duruyordum.

"Ne? Ne zaman? Ne zaman? Nerede o?"

Searcy'nin sesindeki dehşet içimi titretti.

Müzik kapandı ve Searcy'nin hattın diğer ucunda neler olup bittiğini dinlerken hırıltılı nefes alışını dinlerken tüm kulüp binası sessizliğe büründü.

Solgunlaştığında telefonuna uzandım ve kulağıma götürdüm.

"Ben Searcy'nin adamı," dedim telefona. "Bana neler olduğunu anlatabilir misiniz?"

"Ben DPD'den Dedektif Carter," dedi. Dallas Polis

Departmanı.

Hay sikeyim.

"Tamam," dedim.

"Bayan Hodge'un kız kardeşinin arabasını 75. Cadde'nin kenarında bulduk. Cayır cayır yanmıştı ve araçta dört kişinin kalıntıları dışında tanımlanabilir hiçbir şey yoktu. Calliope Hodges'ın bu kişilerden biri olduğunu düşünüyoruz," diye açıkladı Dedektif Carter.

Siktir, siktir, siktir.

Kolum, sessiz hıçkırıklarla titreyen Searcy'nin bedenine dolandı.

"Tamam," diye iç geçirdim. "Buradan sonra ne yapmamızı istiyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi. "Arabaya el konulup polis otoparkına götürülecek ve orada iyice incelenecek. Şu anda bir cinayet beklenmiyor, ancak tam bir soruşturma yapılana kadar bunu göz ardı etmiyoruz."

"Tamam." Çenemi Searcy'nin başının üstüne yasladım.

"Geç aradığım için özür dilerim," dedi. "İlerledikçe sizi her şeyden haberdar edeceğim."

Telefonu kapattıktan sonra hemen elimde çaldı.

Hiç düşünmeden açtım ve telefonu hoparlöre verdim ki hattaki her kimse ikimiz de duyabilelim.

"Alo?"

"Kimsiniz lan siz?" Calliope hırladı.

Searcy'nin nefesi kesildi ve başını arkaya doğru çevirdi, saçları zarifçe gözlerinin önüne düştü.

"Calliope!" Searcy haykırdı. "Sen iyi misin?"

"Şey..." Tereddüt etti. "Ben bir partideyken birisi arabamı çaldı. Ve söz konusu partideyken, pisliğin teki bana zorla oral seks yaptırmaya çalıştı ve ben de onun penisinin ucunu ısırarak koparmış olabilirim ya da olmayabilirim. O düştü ama arkadaşları beni ormanda kovalamaya başladı. 75'ime yaklaştım ve bir araca ihtiyacım var."

Bir araç.

Vay

anasını.

"Tam olarak neredesin?" Searcy omuzlarını dikleştirdi. "Bana yerini söyle, gelip seni alayım."

"Newman'daki Dairy Queen'e doğru yürüyorum. Seni orada bekleyeceğim. Belki ağzımdaki bu berbat tadı çıkarmak için kendime bir dondurma alırım," dedi Calliope.

Arkamdan bir homurtu geldi ve dönüp baktığımda tüm kardeşlerimin orada durduğunu gördüm, gözlerini dikmiş konuşmayı dinliyorlardı.

"Buna inanamıyorum," diye tısladı Calliope. "Neden bu sürekli benim başıma geliyor? Önce arabam. Sonra çenem. Oh, ve bana plastik bir torba getir. Bu penis kafasını buza koymak istiyorum."

Bu noktada hiçbir şey beni şaşırtmamalıydı ama kızın yorumu imkânsız gerçekleştirmişti.

"At gitsin," diye önerdi Searcy.

"Kesinlikle olmaz. Bu bir sigorta," dedi. "Poşeti getir." Sonra da telefonu kapattı.

Searcy birkaç saniye tavana baktıktan sonra, "O polisi geri aramalıyım," dedi.

"Ben ararım." Kalçasını okşadım. "Bir tuvalet molası ver. Bu uzun bir gece olacak."

Haklıydım da.

Uzun bir geceydi.

Görünüşe göre, öldüğünüz düşünüldüğünde polisten kaçamazsınız.

Özellikle de söz konusu polis yürüdüğünüz Dairy Queen'de için.

DQ'ya vardığımızda, Calliope binanın önünde üç polis memuru etrafını sarmıştı.

Motosikleti en yakın park yerine yanlarına çektim ve kapattım, diğer tarafımdaki kulüp kardeşlerimin de aynı şeyi yaptığını duydum.

İnip Searcy'nin inmesine yardım ettim, sonra da Searcy'nin elini kendi elime alarak polis memurlarına ve Calliope'a doğru yürüdüm.

"Size yardım edebilir miyiz?" diye sordu dar gözlü polis. "Bu benim kız kardeşimin." Elimle işaret ettim.

Calliope'nin omuzları sonsuz derecede gevşedi.

"Güzel, belki ona arabasının neden yanarken görüldüğünü, kızın içinde olduğunun sanıldığını, sonra da hastanedeki bir polisin arayıp zavallı bir çocuğun sakatlanmasından bu kızın sorumlu olduğunu söylediğini açıklayabilirsiniz."

"Zavallı bir çocuk mu?" Searcy gözleri alev alev yanarak sordu. "Bana şu anda kurbanı suçladığınızı mı söylüyorsunuz? Bu gece ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Hem de hiç. Yine de otomatik olarak bunun kızın suçu olduğunu mu varsayıyorsun?"

Polisin kısılan gözleri daha da kısıldı.

"Şu anda sadece gerçeklerden yola çıkıyorum," dedi. "Kız henüz hikayenin kendi tarafını anlatmadı, bu yüzden parçaları kendi başıma bir araya getiriyorum ve bulduklarım iyi değil."

"Bir avukat istiyoruz," dedi Searcy. "Derhal. Avukatıyla görüşene kadar konuşmayacak."

Polis gözlerini devirdi. "Onu sorgulamak için buradayız, seni değil. Ve henüz bir avukat istemedi. O bir yetişkin."

Calliope hemen, "Avukat istiyorum," diye cevap verdi.

Polislerin uzun iç çekişleri etrafımızdaki gece havasını doldurdu. "Tutuklu mu?"

"Hayır," diye yanıtladı polis.

"O zaman seninle istasyonda buluşuruz," diye karşı çıktım. "Bu..."

Tanıdığım bir polis, "Tutuklu değil," dedi. Yanlış hatırlamıyorsam Assman'dı. "Sizinle karakolda buluşuruz."

Başımı salladım, sonra dedim ki, "Calliope, bizimle gelmek ister misin? Yoksa kendi aracını mı bulmak istersin?"

Calliope etrafına bir göz attıktan sonra, "Uh... Beni götürecek bir araç yok. Uber için param da yok. Ama ben bir araç bulurum..."

Memur Assman uzaklaşırken, "Sizi götürebiliriz," dedi.

Calliope polisten olabildiğince uzaklaşarak, "Ben sizi bırakırım," diye geveledi.

Yine kıkırdamalar havayı doldurdu, ama bu kez etrafımdaki kulüp kardeşlerinden geliyordu.

"Onu ben götüreceğim," dedi Gunner.

Calliope benden Gunner'a baktı ve gözleri büyüdü.

Anladığım kadarıyla Gunner kulübe gelen tüm kadınlara göre her zaman 'seksi bir erkek' olmuştu. Ayrıca otuzlu yaşlarının başında aramızdaki en genç kişiydi ve Calliope'den neredeyse on beş yaş büyüktü.

"Zaten fazladan bir kaskım var, çünkü yeğenim şehirdeydi," dedi ışıltılı pembe bir kaskın durduğu bisikletini işaret ederken.

"Bana bir şey olmaz," dedi Calliope ama Gunner başını sallamaya başlamıştı bile. "Ya onu takarsın ya da bisiklete binmezsin," dedi.

Calliope cevap vermek için ağzını açtığında, "İki yıl önce kask takmadığı için bir kulüp kardeşimizi kaybettik. Artık kasksız binmiyoruz."

Kulüp kardeşlerimizden biri olan June, Kentucky'den bir arkadaşını ziyaret etmek için eve dönerken biri önüne çıkmıştı. Yavaşlamıştı, aslında sorun yoktu ama motosikleti bir çukura çarptı ve savruldu. June başını beton yola çarpmış ve çarpmanın etkisiyle ölmüştü.

Yaralanan tek şeyi buydu. Diğer her şey mükemmel bir şekilde kapatılmıştı.

O andan itibaren kulüpte kasksız bisiklete binmeyeceğimize dair bir anlaşma yapmıştık.

Ve bu tuttu.

"Hadi şu işi bitirelim." Calliope iç çekti.

YİRMİ

*Gözlerinize ısıltı katamayabilirim ama alnınıza kesinlikle 'ne oluyor lan'
kırıksıklıkları yerleştireceğim.
-Searcy'den Posy'ye*

SEARCY

İki saat önceki telefon görüşmesinden bu yana pek çok duygu yoğunluğu yaşamıştım ve bitkin düşmüştüm.

"Bana geceyi tekrar anlat," diye ısrar etti Malone.

"Arkadaşlarımla birlikteydim. En azından ben onların arkadaş olduğunu sanıyordum. Ama Byron'ın tuvalete gitmesi gerektiği için kenara çektik. Benim de ihtiyacım olduğu için arabayı çalışır vaziyette bıraktım ve indim. Gerçi anahtarlar cebimdeydi. Arabam çok eski ve anahtarları kontaktan çıkarabiliyorum. İçeri girdim, tuvaleti kullandım ve geri döndüğümde araba ve arkadaşlarım gitmişti. Byron dışarı çıktı ve konuşmaya başladık. Byron tavuk yemek için yolun aşağısına gittiklerini söyledi. Bekledik ama sonra tezgâhtar ya bir şey almamız ya da gitmemiz gerektiğini söyledi, biz de gittik. Byron beni yakaladığında dışarıda, binanın köşesinde duruyordum."

Gerisini duymak istemediğim için gerildim.

Sıcak bir el kalçama dolanıp beni ona doğru çekti ve ben de hemen Posy'nin sert bedenine yaslandım.

Farkında bile olmadan ona tüm güvenimi vermiştim. O içerideydi.

Kalbimin o kadar derinlerindeydi ki, eksik olduğunu fark etmediğim bir parçayı nihayet doldurmuş gibi hissediyordum.

"Sonra ne oldu?" Malone sordu.

"Sonra beni binanın kenarındaki gölgelerin içine çekti ve dizlerimin üzerine çökmeye zorladı. O kadar güçlüydü ki ona karşı koyamadım. Saçımı tutmuştu ve kot pantolonunun fermuarını açıyordu ve ben sadece... donup kaldım. Karşı koyamadım. Bu, erkeklerin sarhoş oldukları için elleştikleri önceki zamanlar gibi değildi. Ya da..." bana baktı ve son seferinde kaçabildiği gibi olmadığını anlamamı sağladı. "Ne olduğunu anlamadan penisini ağzıma soktu. Ve ben sadece... ısırıldım."

Malone irkildi. "Yırttın mı?"

"Evet," diye fısıldadı. "Arka dişlerimle tuttum ve o kendini kurtarmaya çalışırken ben tuttum."

Posy'nin eli kalçamı sıktı, muhtemelen beni zapt etmek içindi çünkü vücudum kaskatı kesilmişti.

"Ağzımdan çıktı ve ben sadece... kaçtım," dedi. "Kız kardeşimi aradım ve caddenin aşağısındaki Dairy Queen'e yürüdüm. Arabamdan haberim yoktu. Hâlâ o çocuklarda sanıyordum. Searcy'ye ne yapmam gerektiğini soracaktım."

Polis karakolunda üç saat daha geçti.

Dışarı çıktığımızda Gunner hâlâ orada bizi bekliyordu ama diğer tüm çocuklar evlerine gitmişti.

Kaskı Calliope'a uzattı ve "Nereye?" diye sordu. "Posy'nin evine," dedim.

Calliope bir nefes verdi, muhtemelen başına gelecekleri bildiği için.

Posy'nin evine gitmemiz kırk beş dakika sürdü - lanet Dallas trafiği.

Hepimiz içeri girdiğimizde Gunner buzdolabına doğru yürüdü ve kahvaltı için bir şeyler çıkarmaya başladı.

Calliope ve ben Posy'nin masasında birbirimize bakarken, Gunner yumurta ve pastırma pişirmeye başladı, bir yandan da yumurta ve pastırma çevirmelerinin arasında damla bisküvi yapıyordu.

Sonunda söze giren o oldu.

"Ne söyleyeceğini biliyorum." İç çekti. "Neymiş o?" Dikkatlice sordum.

"Daha iyi kararlar almam gerektiğini." Ellerini yüzünde ovuşturdu. "Ama sana yemin ederim, her zaman kötü kararlar vermiyorum. Okulda hep pekiyi alıyorum. Üniversitelere başvurdum. Aralık ayında mezun olacağım. Bir işim bile var."

Kaşlarım kalktı. "Bir işin mi var?"

"Bir yıldır Starbucks'ta çalışıyorum, Searcy." Gözlerini devirdi. "Beni lokantada çalıştırdığınızda neden bu kadar sinirlendiğimi sanıyorsunuz?"

Ağzımı açtım ve kapattım. Ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Bunlar birlikte çalıştığım insanlar!" diye bağırdı. "Neden onlara güvenemeyeceğimi düşünüyim ki? Aylardır onlarla çalışıyorum!"

Böyle söyleyince...

"Ek iş olarak bebek bakıcılığı bile yapıyorum," diye devam etti. "Yani, bir ton deneyimim var."

Yüzümü buruşturdum.

"Bu hayatı yaşamak istemiyorum, Searcy. Senin gibi evde tıkılıp kalmak, benim olmayan çocuklara bakmak istemiyorum." Ellerini havaya kaldırdı. "Evde oturan bir anne olmak ister miydin? Tabii ki isterdim. Ama ben istediğim zaman evde oturan bir anne olmak istiyorum, kendim çocukken değil. Bu

korkunç, biliyorum, ama Kent ve Anders'e kızıyorum çünkü beni aşağı çeken zincirler gibi hissediyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, Searcy, annemize olanak sağlıyorsun. Yaptıklarının sonuçlarına katlanmasına izin vermiyorsun. Daha yeni yasal vasi olarak eklendin ve bam, kendine zar zor bakabiliyorken bize bakıyorsun. Bize bakmak için hayatta istediğin her şeyden vazgeçtin ve bu çok aptalca. *Aptalca!* Hayatını nasıl yaşamak istiyorsan öyle yaşayabilmelisin. Annemin lokantada olup olmayacağını sorgulamak zorunda olmamalısın. Yaptığın en iyi şey o kızı lokantada çalışması için işe almaktı. Şimdi annem ihtiyacı olan yardıma sahip ve ona ödeme yapmaktan sorumlu. Yani, çalışmak zorunda. Anneme artık gelmeyeceğini söylediğinde ağlamıştım. Uzun zamandır ilk defa kendin için bir şey yaptın."

Şaşırmış bir şekilde arkama yaslandım.

"Yumurtalarını nasıl alıyorsun?"

Gunner'ın sözleri başımdan aşağı bir kova buzlu su dökülmüş gibiydi. "Uh," dedim. "Nasıl pişirirsen öyle yerim."

"Güzel, çünkü sormadan hepsini kolayca yaptım." Calliope'nin önüne bir tabak pastırma ve yumurta koydu. "Ye."

Pastırmasından bir ısırık aldı ve "Bunu söylemek iğrenç ama penis pastırmayla aynı dokuya sahip" dedi.

Pastırmama bir daha asla aynı gözle bakamayacaktım.

Gecenin köründe Posy, "Bence kız kardeşine çok sert davranmış olabilirsin," dedi.

Göğsüne uzanmıştım, çıplaktım ve elini çıplak popomda bir aşağı bir yukarı gezdiriyordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Bence onu sen olmadığı için yargılıyorsun," diye belirtti. "Aslında onu kendisi olduğu için yargılamam gerekirdi. Herkes özverili, her şeyini veren bir kişiliğe sahip değil. Ve bu sorun değil. Kız kardeşinin bencil olmaya hakkı var. Kimse senin yaptığın gibi fedakârlık yapmak zorunda kalmamalı. En azından Scottie'yi aldığımda, babam onu ve beni oldukça iyi hazırlamıştı. Bana bir iş bıraktı. Yaşanabilir bir ev. Ve, sadece söylüyorum, o vefat etti. Annen ölmedi. Annen hâlâ burada ve kendi başının çaresine bakabilecek durumda. Onun bir işi var, onu yürütmesi gerekiyor. Kardeşlerine bakman için sana güvenmemeli. Haftalarca hiç haber vermeden ortadan kaybolmamalı. O yokken kardeşlerini doktora götürebilmen ya da ebeveynlik gibi şeyleri yapabilmen için onların vesayetini alman gerekmemeliydi."

Uzun bir nefes verdim.

"Umarım bu seni incitmemiştir" demeden önce elleri kısa bir an için popomda sıkıştı.

"Hayır," diye açıkladım. "Doğrusunu söylemek gerekirse yıllardır bunu düşünüyordum. İçimde çok fazla öfke ve hayal kırıklığı taşıyorum ama Calliope'un bundan rahatsız olmadığı çok açık. O da benim gibi çalışmak zorunda bırakıldı. Koda gibi. Kent gibi. Işıkları açık tutmak istiyorsak başka seçeneğimiz yoktu."

"Ve bunu yapmak zorunda kalmamalıydı. Hiçbir çocuk yapmamalı," diye detaylandırdı. "Bir çiftlik çocuğu olan Scottie bile bunu yapmak zorunda değildi. Okula gitmesi gerekiyordu. Eğer bir gün izin almak isterse alırdı ve babam ona hiç kızmazdı. Çünkü çocuklar işleri yürütmek için çalışmaya zorlanmamalı."

Yüzümü onun göğsüne bastırdım.

"Bazen annemden nefret ediyorum," diye ağzımdan kaçırdım. "Yani, sadece nefret değil. Nefret ediyorum. Çocukluğumu elimden aldığı için ona kızıyorum. Özgürce uçabilmem gerekirken beni burada tuttuğu için ona kızıyorum. Ama kardeşlerimi seviyorum. Onlara kızmıyorum. Onları seviyorum. Calliope'u bile, tüm o ergen öfkesinin ihtişamıyla."

"Nefret ettiği her Şeyi temsil etmeseydiniz Calliope muhtemelen hepinizi daha çok severdi," diye gözlemledi.

"Muhtemelen haklısın." Saçlarım yüzünü perdeleyecek Şekilde vücudunun üzerinde gezinirken güldüm.

"Başka ne konuda haklıyım biliyor musun?" diye sordu elleri kalalarımaya giderken.

"Neymiş o?" Alay ettim, çıplak göğüslerim göğsünü okşuyordu.

Açık perdelerden içeri szlen ay ıŐıđında parlayan künyesi dikkatimi çekti.

"Geceyi birkaç orgazmla bitirirsen çok daha iyi uyuyacağın konusunda da haklıyım." diye cevap verirken onları aldım ve elimi üzerlerine kapattım.

Pozisyonlarımızı değiştirip kalçalarını benimkilerin arasına sokarak beni iyice araladığında güldüm.

Aslında o kadar geniŐti ki kalçalarım itiraz etmeye başladı.

Tam bir Şey söyleyecekken, yavaşça vücudumun uzunluğundan aşağı indi, ağzı ağzımdan klitorisime kadar bir yol çizdi.

"Oh," diye nefes aldım ellerim saçlarına gömülürken. "Sanırım bu konuda sana katılabilirim."

Ağzının üzerimde olmasına bayılıyorrdum.

Kelimeleri Őekillendirirken ya da klitorisimin etrafında dolanırken o dille ne yapacağını çok iyi biliyordu.

Kalalarımı nazıkçe itip açarak bir kolunu kalamın etrafına doladı ve dilinin keŐfetmesi için am dudaklarımı araladı.

"Siktir," diye nefes aldım. "Posy."

"Bu gezegendeki en iyi iki kelime," dedi işe koyulurken.

Dili klitorisimin etrafında küçük, giderek daralan daireler çiziyordu. Bu arada, beni geniŐçe yayan parmakları Şimdi giriŐimi çevreliyordu.

"Oh," diye nefes aldım.

Serbest elini kaldırdı ve ben daha kendimi toparlayamadan bir parmağını içime soktu, parmak eklemleri arka girişime bastırıyordu.

Elinin her zaman sadece bir çıkış olan bir şeye bu kadar yakın olmasının tabu hissiyle inledim.

Parmağı büküldü ve parmak eklemleri zar zor dokunulan sinirlere lezzetli bir şekilde sürtünerek beni inletti.

Ağzı klitorisimde gezinmeye devam etti ve ben daha gözümü kırpamadan beni tatlı bir unutkanlığa sürükledi.

Acelesi vardı herhalde, çünkü ben daha kendimden geçmeden ıslak amıma batmaya başlamıştı. Ağzı benimkinin üzerine indi ve dilinde kendimi tattım.

İçimde yavaşça sallanırken dudaklarıma karşı "Çok tatlısın," diye fısıldadı. "Sıkı ve sıcak. Benim gibi hissediyorsun."

"Öyleyim," diye nefes verdim, kollarım omuzlarına dolandı. "Beni istediğin sürece seninim."

Gözlerimin içine bakabilecek kadar geri çekildi. Gördüğü şey hoşuna gitmiş olmalıydı çünkü büyük bir eliyle yüzümü kavradı ve ağzını yüzüme yapıştırdı.

Tuttuğumuz güzel, kolay, tatlı tempo pencereden dışarı çıktı ve her zaman olduğu gibi elektriklendi.

Sanki hiç doyamayacakmış gibiydi.

Durduramayınca, doymak bilmeyen manyaklar gibi birbirimize saldırdık.

İçime vuruyordu. Dudağını

ısırdım.

Beni o kadar sıktı ki nefes alamadım.

Saçlarını çektim.

Ve kendini o kadar derine yerleştirdi ki kaçınılmaz olan orgazm beni paramparça etti.

Onun iniltisi benimkini takip etti ve tüm vücut ağırlığı

Be

n. Ağırlığına uyum sağlamak için nefesim daha da sığlaştı ve

Sonunda yanına dokunmak ve "Nefes alamıyorum" demek zorunda kaldım.

Kıkırdadı ve bizi döndürerek yatağın yanında durana kadar beni hareket ettirdi.

Temizlenmek için banyoya yöneldim ve birkaç dakika sonra bir gün önceki gömleğini giyerek geri döndüm.

Yatağa geri sürünerek bir kez daha onun yanına gittim ve başımı göğsüne koydum.

Bir elini saçlarımın arasından geçirdi ve birkaç dakika içinde uykuya daldım.

YİRMİ BİR

Zehirli özelliğim, güneş parlamayı bıraktığında işimden ayrılmak istememdir.

-Posy'nin gizli düşünceleri

POSY

Takım elbiselerden nefret ederdim.

Daha da ötesi, herkesin parası ve prestijiyle bir diğerine üstünlük sağlamak istediği havasız etkinliklerde takım elbise giymekten nefret ederdim.

Ama kendime sürekli hatırlatmak zorunda kaldığım gibi, bu aptal balo iyi bir amaç içindi.

Searcy'nin ilk yıllarını ve Y'nin ona bu yolda nasıl yardımcı olduğunu anlatması sayesinde artık kalbime çok yakın ve değerli gelen bir amaç.

Bu etkinliği bir daha asla atlamam mümkün değildi.

Bu gecenin sadece balo olması değil, balodan sonra DFD-Dallas İtfaiyesi'nde gece vardiyası için Dallas'a gitmem gerekecek olması da çok kötüydü.

Çünkü Searcy o elbiseyle dışarı çıktığı anda benim için her şey bitmişti.

Eğer o vardiyaya girmeden önce bir noktada ona sahip olamazsam, ölebilirdim.

"Vay anasını," diye nefes aldım.

"Beğendin mi?" diye sordu. "Bunun için bir balo elbisesi mağazasına gitmek zorunda kaldım. Toplam fiyatı gördüğümde neredeyse kusacaktım."

Elbette ödemeyi teklif ettim.

Çünkü giderek bana iyilik yapıyordu. Ancak, inatla reddetti ve ben de ona izin verdim.

Para şu anda her şey olup biterken garip bir konuydu ve elbisesinin parasını ödemek istiyorsa, sorun değildi.

Akşam yemeğini ödemeye ya da bana bir şey almaya çalışmadığı sürece sorun yoktu.

"Bayıldım lan," dedim onu tüm ihtişamıyla süzerken.

Arkasında bir tren olan uzun siyah elbise. Kırmızı tabanlı siyah ayakkabılar. Elbisenin her yerinde parıltılar.

Saçları karmaşık görünen basit bir örgü şeklindeydi ve makyajı hiç yokmuş gibi görünüyordu.

Gözleri bu gece yeşildi ve kirpikleri çok uzun görünüyordu. Gerçi takma kirpik takmıyordu.

Bunu biliyordum çünkü durmadan kirpik uzatmanın ne kadar pahalı olduğundan şikâyet ederdi ve şimdi parası olsa bile asla para vermezdi.

Benim evimde giyinirdi ve kendi evinde kimsenin neler olup bittiğini bilmesini istemediği için daha pahalı eşyalarını benim evimde bırakmayı tercih etmişti.

Kent ve Anders bile takılmak için geldiklerinde bazı eşyalarını burada bırakıyorlardı.

Ev son zamanlarda oldukça yaşanmış görünüyordu.

Babam hayatta olduğundan beri eski ev böyle hissettirmemişti.

"Ohh, bu çok güzel!"

Scottie'nin sesiyle ona bakmak için döndüm.

Hafta sonu için evdeydi ve moral desteği olarak bu gece bizimle gelmeye gönüllü olmuştu.

Searcy'yi gecenin herhangi bir saatinde yalnız bırakmak istemediğimden ve biriyle konuşmam gerekirse Searcy'nin bu tür etkinliklerin getirdiği bürokrasi saçmalıklarıyla uğraşmasını istemediğimden hemen kabul ettim.

Searcy'nin bunun üstesinden gelemeyeceğini düşündüğümden değil. Yapabileceğinden daha fazlasını yapardı.

Ama gitmek zorunda kaldığınızda bu tür görevlerin ne kadar boktan olduğunu bildiğim için, bunu kimsenin başına getirmek istemezdim.

"Harika görünüyorsun," dedim küçük kız kardeşime.

Scottie gülümsedi. "Teşekkürler."

Kapıya doğru işaret ettim. "Hepiniz hazır mısınız?" "Olabileceğim kadar," dedi Scottie. "Sen?" "Sanırım."

Searcy homurdandı ve yanımdan geçerken omzuma bir tokat attı.

Pahalı bir çift topuklu ayakkabıyla olduğu kadar yıpranmış bir çift tenis ayakkabısıyla da kendinden emin yürüyordu.

İki bayan kamyonetime doğru ilerlediler ve ben de kırmızı Dodge'umun kapısını çarpmadan önce ikisine de içeri girmeleri için yardım ettim.

"Tozları temizlemeliydim," diye mırıldandım Searcy'nin oturduğu yolcu koltuğuna bakıp koltuktaki kiri ve pisliği görünce.

"Bu siyah." Omuz silkti. "Silinir."

Homurdanan dizeli çalıştırdım ve bir kongre merkezinde düzenlenen etkinliğin yapılacağı Dallas'ın dış mahallelerine doğru yola çıktık.

Bunu neden Decatur'da yapamadığımızı bilmiyordum ama bunu planlayacak kişi ben değildim.

Bunu yardım etmeye çalıştığımız kasabada yapmamız mantıklı mıydı? Evet, mantıklı.

Ama yine de gidiyordum.

Yol kırk beş dakika sürdü ve etkinlik merkezine vardığımızda sinirlenmişim çünkü aptal trafikle uğraşmaktan nefret ediyordum.

"Calliope nasıl?" Scottie sordu.

Calliope'un geldiğinde anlattığı her şeyi Scottie'ye de anlatmışım.

"Memelerini sakınleştir, Hicks." Searcy kıkırdadı, ben kamyoneti park edip

dışarı çıktılar.

Önce Searcy'nin, sonra da Scottie'nin çıkmasına yardım ederken

"Sakinler," diye homurdandım. "Sakin görünmüyorlar," diye alay etti

Searcy, elimi sıkmaya çalışırken

ceketimin içinden göğüs uçlarını okşadım.

Onu belinden yakaladım ve kendime doğru çektim, kolumu ikisine de uzatmadan önce hızlıca bir tane geçirdim. "Hadi şu işi bitirelim."

"İçeri girdiğimizde böyle söyleme," diye mırıldandı

Scottie. "Denerim," diye yalan söyledim.

Eğer isteseydim söylerdim.

"Elbette söyleyeceksin," diye karşı çıktı Searcy. "Tatlı Bebek Ray'e karşı bu kadar sinirli olmamaya çalışıp, bugün yanıma kadar gelip, sen onu her yerde kovalamak zorunda kalmadan ağılına girince kıçına tekmeyi basmadın mı?"

"Her neyse," diye homurdandım. "Bu sadece şanstı."

"Pekmezi sevdiği için onunla arkadaş oldu," diye karşı çıktı Scottie. "Sana uzun zaman önce ona iyi davranmanı söylemişim, belki o zaman beni daha iyi dinler."

"Peki." Etkinliğe giden merdivenlere geldiğimizde tereddüt ettim. "Bu sadece senin fikrin."

"Elbette öyle." Searcy başını omzuma yasladı. "Bütün gece burada mı duracağız yoksa içeri mi gireceğiz?"

Derin bir nefes aldım ve en kötü kâbuslarımdan biriyle yüzleşmeye gittim.

"Sağlık görevlisi misin?" diye sordu seksen beş yaşlarında görünen yaşlı bir adam. "Ve bir çiftçi misin?"

Sanki bir insanın iki şeyi birden yapabileceğine inanamıyormuş gibi... Kaşlarım kalktı. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Sadece biraz olasılık dışı görünüyor." Omuz silkti. "Bu iki kariyerin bir arada olması gerekmiyor."

"Hayır, gitmez," dedim, açıklama zahmetine girmeden.

Sağlık görevlisi lisansımı uzun zaman önce almıştım ve bunun hayattaki kariyer yolum olacağını düşünmüştüm. Sonra babam öldü ve o kariyer yolunun artık gitmek istediğim yol olmadığını fark ettim.

Artık bir çiftlik sahibiydim ve sağlık görevlisi olarak çalışma kisvesini sürdürmemin tek nedeni, her ihtimale karşı lisansımı taze tutmak istememdi.

Hayat öngörülemezdi. Mecbur kalmadığım sürece bir kariyer yolunu tamamen geride bırakmam için hiçbir neden yoktu.

Ayrıca, heyecan verici ve eğlenceliydi ve çiftçiliği tekrar geride bırakmak istemem durumunda ayağımı kapıda tutuyordu.

Son zamanlarda hissettiklerime bakılırsa, bu yapmak istediğim bir şey olabilirdi. Çiftlik bana fazla geliyordu.

Yine de, en azından Scottie okulu bitirip benimle birlikte karar verene kadar devam edeceğime dair bir his vardı içimde.

Dört yıl içinde çok şey değişebilirdi.

Her şeye hazırlıklı olmalıydınız.

"Um, Posy?" Scottie koluma dokundu. "Benimle gelmen gerekiyor."

Kaşlarımı çattım ve yüzüne baktığımda çıldırmış olduğunu gördüm.

"Neler oluyor?" Beni çekmesine izin verirken sordum.

"Şuradaki adam," diye işaret etti. "Searcy'nin suratına bakıyor."

Taryn Durant.

Hay sikeyim.

"Teşekkürler," diye mırıldandım onlara doğru koşarken.

Searcy'nin yanında durduğumuzda Scottie de peşimden geliyordu.

"Eğer geri çekilmezsen, hemen şimdi, seni zorlarım," dedim usulca, olay çıkarmamaya çalışarak.

Taryn'in gözleri bana geldi ve gözlerini kıstı. "Vay, vay, vay. Mükemmel değil mi? Karavan çöpu yetimle buluşuyor."

Dişlerimi sıktım. "Benim hâlâ bir annem var." "Senden nefret eden bir anne," diye karşı çıktı.

Gözlerimi devirdim. "Gerçekten çok orijinalsin. Onunla sorununun ne olduğunu bilmiyorum ama geri çekilmen gerek. Rahatsız edilmesinden hoşlanmıyorum."

Searcy bana göz kırparak onu korumamdan hoşlandığını belli etti ve "Eğlenceliydi Taryn ama gitmem gerek" dedi.

Ondan uzaklaştı ve bana doğru ilerledi, elini bana uzattı.

Ben.

Onu aldım, yanıma çektim ve fısıldadım, "Onu yakaladığına sevindim. kazanan piyango bileti."

Kıs kıs güldü ve yanıma geldi ama ekranda bir ev görünce aniden durdu.

Baktım ve "Bu nedir?" diye sordum.

"Florida'da bir sahil evi," dedi. "Çıkış 13A." "Bu çıkışın bir önemi var mı?" diye sordum.

"Birinin bunun hakkında konuştuğunu duydum," dedi. "Evin sahibi ölmüş ve ailesi evi bu müzayedeye bağışlamaya karar vermiş. En çok ihtiyaç duydukları anda Y'nin onlara yardım etmesiyle ilgili bir şey. Evi açık artırmayla satıyorlar çünkü ihtiyaçları yok. Doğu Yakası'nda yaşıyorlar ve bu tarafa zar zor geliyorlar. Burayı satan iki kardeş

yaz aylarında kirallasalar ne kadar para kazanabileceklerini düşündüm ve ağzım açık kaldı."

"Satın al," diye önerdim.

Bana şaşkınlıkla baktı. "Ne?"

"Satın al," diye tekrarlardım. "Pasif bir gelirin olsun. Gayrimenkul hiçbir zaman kötü bir şey değildir."

Dudağını ısırdı, ben de onu dürttüm. "Hemen gitmeliyiz, yoksa vardiyama geç kalacağım. Ama ciddem. Git ve teklif ver. Kazanırsan, kazanırsın. Kazanamazsan, kısmet değilmiş."

Hâlâ kararsız görüldüğünde, "Ben gidip teklif vereyim."

dedim. Benimle yürümeye başladı, gözleri kocaman olmuştu.

"Ne kadar koymak istiyorsun?" diye sordum. "Başlangıç teklifi beş yüz bin."

Sertçe yutkundu ve "O kadar. Tam olarak bu." Ben de öyle yaptım.

Teklifi yazdım ama Searcy'nin adını ve telefon numarasını yazmayı ihmal etmedim çünkü bu gece vardiyadayken telefonlara cevap veremeyecektim.

Teklifi yazdıktan sonra, "Gidelim." dedim.

Dahili telefondaki adam, "Başlangıç teklifimiz beş yüz bin," dedi ama sözlerinin geri kalanı bizim binadan çıkmamızla bastırıldı.

Daha sonra öğreneceğimiz şey, adamın sadece teklifi söylemekle yetinmediği idi. Teklifi kimin verdiğini de söylemişti.

Adamın yaptıklarının sonuçlarını ancak ertesi sabah fark edebildik.

Ve beni siktir et, ama o bununla uğraşırken ben işte sıkışıp kaldım.

YİRMİ İKİ

Başarmak zorundayım çünkü pahalı şeyleri severim.

-Searcy'nin gizli düşünceleri

SEARCY

Haftalardır yalnız uyuduğum ilk geceydi.

Korkunçtu.

O sert, erkek bedeninin yanında uyumaya o kadar alışmıştım ki saatlerce dönüp durdum ve sonunda pes edip dizüstü bilgisayarımı alarak biraz çalıştım.

Çalışmayı bırakmamıştım.

Yaptığım şey, müşteri olarak seçtiğim kişiler konusunda daha seçici olmaktı.

'Alfa' gibi evrensel sözcükleri markalaştırmayı seven çılgın bir yazarla çalışmadığımdan emin olmak için sosyal medya profillerine de bakmaya başlamıştım.

Bu kelimenin telif hakkını almaya çalışan yazar o kadar tepki çekmişti ki insanlar onun kitaplarını satın almayı bırakmıştı. Bu da benimle yaptığı sözleşmeden çekilmek istemesine neden oldu.

Sonunda, ona faturayı göndermek ve ödemesini ummaktan başka yapabileceğim pek bir şey yoktu.

Flaş haber, ödememişti.

Ve hala benim kimliğimi kullanıyordu.

Ama fakir olduğum için onunla bu konuda savaşmayı göze alamazdım, bu yüzden peşini bırakmak zorunda kaldım.

Elimden geldiğince.

Tuzlu bir kaltaktım ve affetmiş olsam da asla unutmayacaktım.

Bir sonraki müşterimin bilgilerini aldıktan sonra, onun hayalindeki kitap kapağı üzerinde çalışmaya başladım.

Çalışmamın üzerinden iki saat geçmişti ki bir ses duydum. Ön kapıya sert bir vuruş.

Kaşlarımı çattım ve yataktan kalkıp pantolonuma uzandım.

Tamamen giyindikten sonra elimde güvenilir beyzbol sopamla kapıya yöneldim.

"Kim o?" Kapalı kapının ardından sordum.

"Kim olduğunu biliyorsun," diye homurdandı Taryn. "Aç şu kapıyı, hemen şimdi!"

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Neden benim evimdeydi ki?

"Bu kapıyı açmayacağım," diye karşı çıktım. "Gitme vaktin geldi."

"Gitmiyorum!" diye bağırdı. "Benden milyonlar çaldın!"

Karnım takla attı.

"Polisleri aradım," diye anons etti Kent arkamdan. "Gitmen gerek yoksa seni zorla gönderecekler."

Telefonumu çıkardım ve Posy'ye mesaj atmaya gittim ama kapı bir saniye içinde tekmelenerek açıldı ve ben de sopamı sallamak için telefonumu bıraktım.

İşte kaos o zaman başladı.

Kent kendi sopasını aldı ve ona bağırdı, bu arada ben de hazır ol pozisyonuna geçtim ve "Bu eşikte tek bir hareket yaparsan

Seni cidden dışarı çıkaracağım."

Pantolonundan bir silah çıkarıp bana doğrulttu ve gerçek korkunun omurgamdan aşağı süzüldüğünü hissettim.

Elinde silah varken sopayla kazanamazdım.

Yüksek sesli bir *vınlama* havayı doldurdu ve polislerin geceleri bu kadar meraklı olmalarına hiç o anki kadar şükretmemiştim.

Silahını pantolonuna geri soktu ve merdivenlerden aşağı indi ve polisin kim olduğunu görür görmez bu işin benim lehime gitmeyeceğini çok iyi biliyordum.

"Kahretsin," diye homurdandım.

Bu, birkaç gün önce Calliope'u suçlayan kurbanla aynı polisti. Grubun eyalet polisi.

Kaldırım boyunca yürüdü ve herkesi içeri aldı.

Ben uyku pantolonu ve Koda'nın bol tişörtüyle, Kent ise ince bir şort ve başka hiçbir şey giymeden arkamda duruyordu.

Ama gözleri arkamda parladı ve Calliope'u gördüğünü anladım. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Gözlerini ona diktiler ve "Burada neler oluyor?" dedi.

"Bu adam az önce bizi silahla tehdit etti ve kapımı kırdı." Polis gözlerini devirdi. "Böyle bir şey olduğundan şüpheliyim."

İşte tam da bu yüzden polisleri sevmezdim.

Posy'yi arama şansım hiç olmadı.

Decatur Polis Merkezi'ne götürüldüğümde ve saatlerce bir odada oturduğumda değil.

Çocukların Posy'ye söylemenin bir yolunu bulacaklarından emindim ama bunun için eve gelmesi gerekiyordu ve vardiyasının bu akşam yediye kadar bitmemesi gerekiyordu.

Ve ben saatlerdir bu boş odada, rahatsız sandalyede oturuyordum. Avukatımı aramama da izin vermediler.

Telefonum bile yoktu.

Öfkeden kuduruyordum ve Taryn'in Decatur Polis Departmanı'ndaki birkaç polisle iyi çocuk ilişkisi olması ve benim bu duruma düşmem bile beni çok kızdırmıştı.

Umutsuzca değiştirilmesi gereken tavan döşemelerini sayıyordum.

-O sırada topukların sert zeminde çıkardığı ses dikkatimi çekti.

Kapının duvara çarpacak kadar sert bir şekilde açılması için tam zamanında kafamı kaldırdım.

Sonra Malone geldi.

Lanet olsun, son zamanlarda ona ihtiyacım olduğu için iyi bir antrenman yapıyordu.

"Müvekkilim cidden burada, tutuklu değil, tişörtüyle, uyku pantolonuyla ve ayakkabısız mı?" Malone dikkatle sordu.

"Hanımefendi..."

Beni ilk başta buraya getiren pislik buydu. Görünüşe göre Taryn'le birlikte mezun olan başka bir adam.

Acaba Posy de onunla birlikte mi mezun olmuştu?

"Hakkınızda suç duyurusunda bulunulacak, bu yüzden kendinizi daha fazla suçlu duruma düşürmemek için sessiz kalma hakkınızı kullanmanızı öneririm." Malone'un öfkeli gözleri yüzüme döndü. "Hadi gidelim."

İyi eğitilmiş bir asker gibi ayağa fırladım ve karakoldan çıkarken onu aceleyle takip ettim.

Ama tabelasında 'ŞEF' yazan bir ofis kapısına geldiğimizde durdu ve odanın içine bakabilmek için döndü.

"Bu şaka gibi karakol, şaka gibi polis memurunuz ve kendi karakolunuzda neler olup bittiğini bilmemeniz, düpedüz utanç verici. Kendinizden utanmalısınız. Şunu bilin ki suç duyurusunda bulunacağım ve olacaklar hiç hoşunuza gitmeyecek."

Büyük bira göbeği olan iri yarı bir adam olan şef çenesini kaldırdı. Gıdıları sallanıyordu ve bir kahkahayı bastırmak zorunda kaldım.

"Buna izin vermeyeceğim," diye haykırdı. "Ben yanlış bir şey yapmadım."

"Hı-hı." Malone homurdandı. "Umarım işinden zevk alıyorsunuzdur. Şimdilik. Uzun süre sahip olamayacaksınız."

Sonra o gitti ve ben de peşinden gittim.

Dışarı çıktığımızda, tüm motosikletleri görünce aniden, sarsıcı bir şekilde durdum.

Tüm park alanı onlarla doluydu. "Lanet olsun," diye nefes aldım.

"Orada uzun süre kalmana izin vermeyeceklerdi," dedi arabasına giderken. "Seni içeri almadan önce söyledikleri saçmalıklar için endişelenme. Söyledikleri saçmalıkların hepsi palavra. Ortada işlenmiş bir suç yok. O piyango biletini sana kendi isteğiyle verdiğini söyleyen birçok kaynak var. Ancak size karşı bir hukuk davası açacaktır. Buna emin olabilirsiniz."

İçimi çektim.

Bu istediğim son şeydi.

Ama istemediğim pek çok şey vardı, örneğin insanların artık bir multimilyoner olduğumu bilmeleri gibi.

Annem gibi.

Lanet olsun.

"Biliyorum," diye itiraf ettim.

Çenesini tüm bisikletlere doğru salladı. "Seni bırakmayı teklif ederdim ama arabada köpeklerim var. İnsanları pek sevmezler."

"Sorun değil," dedim. "Evden tam anlamıyla bir mil uzaktayım."

Webber, "Ayakkabıların olmadan eve yürüyemezsin," dedi. "Benimle gelebilirsin. Kaskın bende."

Küçük bir gülümsemeyle kaskı ondan aldım ve "Bir keresinde bir program izlemiştim, adam kız arkadaşı başka bir adamla ata bindiği için kendini kaybediyordu. Posy bunun için seni ya da beni öldürmez, değil mi?"

Webber homurdandı. "Hayır.

Hadi gidelim." Ben de gittim.

Eve dönüş yolculuğumuz, evime giden yollarda salyangoz hızıyla ilerleyen yaklaşık yirmi motorcuyla doluydu.

Evimizin önüne geldiğimizde, garaj yolunda yepyeni bir arabaya benzeyen bir şey gördüğümde gözlerim açıldı.

"Kimin arabası bu?" Özellikle kimseye sormadım.

Webber arabanın arkasında durdu ve ben de indim.

"Getirdiğiniz ve eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim." Gülümsedim ve tüm motorculara el salladım.

Webber'in hemen arkasında duran Hush çenesini yukarı kaldırarak Be

n. Ona küçük bir gülümseme verdim ve araba yolumun sonuna kadar ilerledim. Kapıya geldiğimde aniden durdum ve bakakaldım.

"Ne oluyor lan?" diye sordum.

Kent yüzünü buruşturdu. "Annem alışveriş çılgınlığına çıktı. Eğer sen merak ediyorum, bunun her parçası

onun." Dişlerimi sıktım.

İşte tam da bu yüzden ona söylemek istememiştim.

Omurgamı dikleştirerek acele bir karar verdim ve kardeşime ters ters baktım. "Git eşyalarını al. Hepsini. Biz gidiyoruz."

"Ne?"

"Biz. Gidiyoruz. Gidiyoruz," diye tekrarladım. "Git eşyalarını topla. Git kız kardeşine eşyalarını toplat. Ve sadece gerçekten sevdiğin eşyaları, çünkü geri kalanı çöp. Calliope nerede?"

"Odasında." Durakladı. "Gitmedi. Hatta anneme para harcamamasını söyledi. Dışarıdaki araba da annemin. Bütün bunları sen yokken altı saat içinde yaptı."

"Siktir." Başımı salladım. "Tabii ki o yaptı."

Çünkü annem neden önce gerçekten param olduğunu ve onunla paylaşacağımı teyit etmeden bunu yapmasındı ki?

Posy'nin yapmak üzere olduğum şeye sinirlenmeyeceğini umuyordum.

YİRMİ ÜÇ

Dokuların iyi değilse yanıma gelme.

-Searcy'den Posy'ye mesaj

POSY

Vardiyamı tamamen kararlılıkla tamamlamıştım.

Vardiyayı bırakıp gitmememin tek nedeni Webber'ın ne olursa olsun onu eve getireceğine dair bana güvence vermiş olmasıydı.

Beni arayıp kızın elinde olduğunu söylediğinde sakinleşmiştim ve Searcy'den kızın bana doğru geldiğini söyleyen bir mesaj aldığımda daha da rahatlamıştım.

Hush evde kalmaya devam etmiş ve Searcy'den başka birkaç ziyaretçim daha olacağını bana bildirmişti.

Yanlışlıkla bunun Anders ve Kent anlamına geldiğini düşünmüştüm. Calliope'u da orada bulunca şaşırdım.

Aldırdığımdan değil.

Çenemi kaldırıp kanepenin köşesinde battaniyeye sarınmış olan Calliope'ye baktım.

Tencere seslerini duyabildiğim yere doğru ilerledim ve Searcy ile Anders'i mutfakta spagetti yaparken buldum.

"Hey."

Searcy dönüp bana baktı ve iki adım attıktan sonra kendini bana doğru attı.

"Hayatımda uyuduğum en kötü geceydi," diye ilan etti. "Umarım kızmazsınız ama atlarınızı besledim, hayatın bana göre olmadığını anlamadan önce tek bir ahır temizledim, sonra da akşam yemeği pişirmek için buraya geldim. Yates ve Kent diğer ahırlarla ilgileniyor."

Sonra kıpırdandı ve ben de isteksizce gitmesine izin verdim.

"Spagetti yapıyoruz," diye devam etti. "Artık evde olduğuna göre erişteyi koyabilirim."

"Teşekkürler," dedim. "Çocuklara ne oldu?" İçini çekti. "İyi haberler ve kötü haberler."

"O da ne?" diye sordum.

"Çocukları alıp gittim çünkü annem geri ödeyeceğimi düşündüğü için bugün kendine bir milyon dolar borçlanmaya karar verdi." Durakladı. "Bir de lokantayı sattı. Hepsi de yasadışı olarak gözaltında tutulduğum altı saat içinde oldu."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım, sonra Anders'in merakla beni izlediğini gördüm.

Ağzımı kapattım. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Azıcık bile değil." Güldü. "Annem çatılardan milyoner olduğumu haykırdı. Sonra Plano'da BMW bayisi olan bir arkadaşından iki yüz bin dolarlık bir araba için kredi aldı. Arabayı ve krediyi annemi ve beni tanıdığı ve geri ödeyeceğime güvendiği için verdi. Ki şimdi söylüyorum, ödemeyeceğim. Ayrılacağımızı ve hiçbir şey ödemeyeceğimi söylediğimde onu kızdırdım. Çok kızdı ve hayatını mahvettiğim için beni suçladı. Sonra Fiona beni arayıp lokantadan ve onu yok pahasına sattığından bahsetti.

Lenny. Fiona hâlâ orada çalışıyor. Sadece olan biten her şeyden beni haberdar etmek istedi."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye itiraf ettim.

"Hiçbir şey söyleyemezsin." Başını salladı, belli ki o da en az benim kadar şaşkıındı. "Tek iyi şey Koda'nın bugün beni araması oldu. Artık zengin olduğumuz için şaşkına dönmüş ve bana parayı yatırıma dönüştürmem ve tek kuruş bile harcamamam gerektiğini söyledi. Diğer bir haber de şu sahil evini kazanmış olmam."

Sırıttım. "Görünüşe göre okul tatilinde bir plaj tatiline çıkacağız."

"Bir ton personel işe almanız gerekir," diye belirttim. "Ayrıca Kent burada oda ve yemek karşılığında çalışmaya gönüllü oldu. Yates yatakhane de yer olduğunu söyledi."

Başımı salladım. "Bana buraya taşınacağını mı söylüyorsun?"

"Pek sayılmaz." Durakladı. "Seninle bu konuda konuşacaktım. Dairelere bakmaya başladım ama Decatur'da korkunç olmayan daire yok."

"Bir apartman dairesine taşınmıyorsun," diye ısrar ettim. "Ve bugün Taryn'le olanlardan sonra benim yanımdan başka bir yere taşınmayacaksın. Birinin sana göz kulak olması gerekiyor."

Yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen bunu unutmamalıydım ama unuttum."

Bir parmağımı boynunda gezdirdim, sonra yatak odasına gitmeden önce Anders'in saçlarını karıştırdım.

Bir süre sonra yeni duş almış, kot pantolon ve tişört giymiş olarak geri döndüm.

Bu gece hâlâ halletmem gereken işler vardı ve Yates her şeyi halledeceğini söylese de onun uygun bir saatte yatabileceğinden emin olmak istiyordum.

"Peki ya Calliope?" Bana yaklaştığında sessizce sordum.

Durdu ve birkaç uzun saniye bana baktıktan sonra, "O benim kız kardeşim," dedi.

Göz kırptım. "Öyle."

"Oda ve yemek karşılığında çalışmasına da izin verebilirsin," dedi. "Eğer ranzalı odalarından birinden daha vazgeçmek senin için sorun olmazsa."

"Benim için sorun değil. Ya da burada kalabilir ama Scottie'yi odasından atmayacağım," dedim. "O ve Anders paylaşabilir."

"Ranzada kalabilir," diye ağzından kaçırdı Searcy.

"Oda ve pansiyon için çalışmaya gelince, sanırım onlar için yapacak bir şeyler bulabilirim," dedim. "Ama benim için çalışsınlar ya da çalışmasınlar, burada hoş karşılanacaklarını bilmelerini istiyorum."

Omuzları yumuşadı ve onu kendime doğru çektim, kollarımı ona doladım ve başımı onunkinin üzerine bıraktım.

"Bana Taryn'e ne olduğunu anlat."

Ve tek bir ayrıntıyı bile atlamadan anlattı.

Bana Taryn'i anlatmayı bitirdiğinde, onun peşine düşüp ağzını burnunu kırmak istedim.

Ama ondan sonra, kollarını bir ağaca bağlarken vincimi bacaklarına bağlamak ve onu parçalara ayırmak istedim.

Dürüst olmak gerekirse, bu kulağa o kadar tatmin edici geliyordu ki, birkaç saniye boyunca bunu yapmayı hayal ettim.

"Yüzündeki o ifade de neyin nesi?" Searcy sordu. "Biraz şeytani görünüyorsun."

Göz kırptım. "Belki de öyleyimdir."

Açıklamama gerek kalmadan zamanlayıcı çaldı ve elimi tutup "Otur" dedi.

O herkese talimatlar yağdırırken ben de oturdum. O gerçekten de bu ailenin reisiydi.

Akşam yemeğinde onları izlerken herkesin ona hayran olduğunu fark ettim. Hatta tam tersi Calliope.

YİRMİ DÖRT

Birinin kendi evinizde park yerinizi çalması farklı bir duygudur.

-Searcy'nin gizli düşünceleri

SEARCY

Az önce beş yüz bin dolarlık bir çek yazmıştım.

Hayatım boyunca böyle bir şey yapabileceğimi hiç düşünmemiştim, ama işte oradaydım ve bu duyguyu yaşıyordum.

Panik atak geçirecektim. "Sakin ol, yatağı sallıyorsun."

Sırıttım ve omzumun üzerinden baktım. "Burada nefesim kesiliyor.

Beni rahat bırak."

"Uyuyor olabilirdin," diye homurdandı.

"Çarşamba günü öğleden sonra saat iki," diye belirttim. "Ve?" diye sordu.

"Ve başka pek çok şey yapıyor olabilirdik," diye yanıtladım. "Merada at sürmek gibi."

"Dışarısı sekiz yüz derece," diye araya girdi. "Atlar çok sıcak oluyor. Ben de çok sıcaklıyorum. Sana ata binmeyi öğretirim ama sabah ilk iş bu olmalı."

Yüzümü buruşturdum.

Posy ve benim 'sabah ilk iş' konusunda çok farklı iki fikrimiz vardı.

Çocukları kaldırıp okula götürmek için yedi buçukta yataktan kalktım.

Geri döndüğümde, isteyen herkese -Posy ve Yates gibi- kahvaltı hazırlar ve onlara getirirdim.

Bazen Posy'nin atlarıyla çalışırken sunduğu gösterinin tadını çıkarırdım. Diğer zamanlarda, o çalışırken ziyaret etmek için yan yana at sürerken ona katılırdım. Sonra çalışmak için bilgisayarımın başına geçtiğim ve kahvaltıdan sonra evden hiç çıkmadığım zamanlar oldu.

Arada bir şehre inip Starbucks'a gidiyor ve Kent'in antrenmandan çıkmasını beklerken Calliope'un çalışmasını izliyordum.

Ama sonuçta hayat benim için oldukça huzurluydu. Ta ki o kadar para için bir çek yazmak zorunda kalana kadar.

Bir çığlık attım ve ellerimi üzerimde gezinen çıplak göğsüne koydum, ağzı benimkine değmeden hemen önce nefes nefese kaldım.

Kollarımı ve bacaklarımı ona doladım, jean şortuma ve atletime aramızda kaldıkları için lanet okudum.

Tam eli göğüslerimi avuçlamak için atletimin altından yukarı uzanacakken kapı vuruldu.

"Kahretsin," diye iç geçirdi ve alnını benimkine bastırdı. Saate baktım. "İşte şekerlemen gidiyor."

"Evet," diye homurdandı. "Acaba daha fazla teslimat mı var?"

Burnumu kıvırdım ve "Hafta sonuna kadar hiçbirinin gelmemesi gerekiyor" dedim.

Günlerdir Calliope ve Kent'in kaldığı odayı donatmak için bir şeyler satın alıyordum.

Anders'e ufak tefek şeyler almıştım ama çoğunlukla Scottie'nin eski mobilyalarıyla döşenmişti, yani gerek yoktu.

Banka kartımdan son zamanlarda o kadar çok çekim yapılıyordu ki, beni arayıp çalıntı olup olmadığını sordular.

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Sadece bir saat kestirmek istemiştım." Onu suçlamadım.

Çok fazla çalışıyor ve neredeyse hiç uyumuyordu.

Orada burada çalabildiği değerli saatler önemliydi.

Şehirdeki banka hesabıma yatıracağım çeki alıp arkasından gittim ve akşam çocukları antrenmandan aldıktan sonra tapu dairesine götürmek üzere bir çek aldım.

Kent futbol maçındaydı, Bayan Çokbilmiş Anders ise UIL antrenmanındaydı.

Bir saat içinde tapu dairesinde randevum vardı ve bu bana yeterli zamanı verecekti...

"Ne oluyor lan?"

"Bayan Hodges?"

Posy'nin geniş omuzlarının ötesinde duran kadına baktım. "Evet?"

"Size tebligat yapıldı." Durakladı. "İki kez."

Gözlerimi devirdim.

Bunu bekliyorduk ama ben iki tane beklemiyordum.

Posy kâğıtları aldı ve kapıyı çarpmadan önce 'teşekkürler' diye mırıldandı.

K â ğ ı t l a r a uzandım ve ikinci seti yırtmadan önce bana bir set uzattı.

Bilgileri okudum, Taryn'in adını görünce şaşırmadım.

Beni şaşırtan şey Posy'nin "Annen sana dava açıyor" demesiydi.

Bir saat sonra bankada tek başımaydım ve hesabıma bir çek yatırıyordum.

Gişenin arkasındaki meraklı kaltak gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu.

Tırnaklarım yerine ayağımı vurdum, gösteriye devam etmesini bekliyordum.

"Hemen döneceğim" dedi.

Kollarımı diğerinin üzerinde kavuşturdum ve bankanın etrafına bakındım, hazır başlamışken başka bir banka bulsam mı diye düşündüm.

Dallas'ta rastgele bir bankaya girip bana ikinci kez bakmamaları hoş olurdu.

Dallas'ta binlerce milyoner vardı. Bir tane daha olsa gözlerini kırpmazlardı.

Ayrıca, o anda önüme çıkan saçmalıklarla uğraşmak zorunda kalmayacaktım.

"Hanımefendi," dedi kadın. "Bu çeki alamayız." Kaşlarım kalktı. "Neden?"

"Çünkü bunu destekleyecek kadar paranız yok," diye mırıldandı biri iki alttaki bölmeden.

Ona doğru baktım ve yıllar önce birlikte mezun olduğum bir kızı gördüm. Karşı koymayı düşündüm ama sonra karar verdim... siktir et.

"Tamam," dedim. "O zaman çeki geri ver. Diğer bankama götüreceğim." Kaşları kalktı. "Sahte çekleri iade edemeyiz."

Burnumun kenarını sıktım.

"Çekin benim adıma olduğunun farkındasınız, değil mi?" diye sordum.

"Evet, farkındayız," dedi şube müdürü olması gereken adam.

"Ve eğer g i d e r s e m çok büyük bir hesabı da yanımda götüreceğimin farkındasınız, değil mi?"

Pislik sınıf arkadaşımdan bir homurtu daha geldi.

"Hanımefendi..." dedi şube müdürü patronluk taslayan bir ses tonuyla.

"Lütfen gidin."

Telefonumu çıkardım, sonra banka hesabımı açtım.

Çıktığında telefonu ona çevirdim ve "Bu benim şu anki banka hesabım. Diğer bankada."

Müdürün gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Oh..."

"Şimdi çekimi geri ver," diye emrettim. "Ve ben buradayken hesabımı da kapatalım. Ofisin nerede?"

Eve döndüğümde çok yorgundum ve Kent ile Anders

Be

n. Çiftliğe doğru yola çıktığımızda ikisinin de söyleyecek fazla bir şeyi yoktu.

Kent, içeri girmek yerine Posy'yi görebileceği ahıra gitti.

ve bir kürek aldım.

Yiyecekleri içeri taşıdım ve akşam yemeğine başladım.

Herkes masanın etrafını sardığında, Posy de dahil olmak üzere herkesin keyfi yerindeydi.

Herkes kendi yoluna gitti ve Posy daha yapacak çok işi olduğunu söyleyince ben dışarı çıktım.

Onu ahırda bulacağımı düşünerek dışarıya kadar takip ettim ama görünürde yoktu.

YİRMİ BEŞ

Varlıklı bir insanın kağıt havlu alışkanlığına sahibim.

-Searcy'den Posy'ye

POSY

Kızgındım.

Bu yüzden. Lanet olsun. Kızgındım.

Daha önce hem Taryn'in hem de kendi annesinin ona dava açtığını söyleyen kağıtları almıştık. Sonra, annem uğrayıp 'bu haftaki resmi yemeğine katılabilirsem çok memnun olacağımı' söylediğinde ahırdıydım.

Gitmeyeceğimi söylediğimde, gidebileceğimi söyledi ve ardından gitmezsem Searcy'nin annesine ona karşı uygun bir dava açması için yardım edeceğini bildirdi.

Annem blöf yapmadığı için bu beni çok kızdırmıştı.

Yemeğe gitmeyi kabul etmiştim ama sadece kendime biraz zaman kazandırmak istediğim için.

Onun "kızı getirme" demesi beni daha da sinirlendirmişti.

Yemeğimi yer yemez ahırın üstündeki ofisime gittim ve Apollo ile bir telefon görüşmesi yaptım.

Annemi ve saçmalıklarını araştırdığından emin olduktan sonra aşağıya indim ve kızımın Bumbo'ya elma yedirdiğini görünce durdum.

"Onu şişmanlatacaksın."

Sıçradı ve gözlerini kocaman açarak döndü.

"Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim," diye özür diledim. Gülümsedi ama gözleriyle buluşmadı.

"Kötü bir gün müydü?" diye sordum.

Omuz silkti. "Cahil insanlar. Ayrıca şehirdeki bankayla bir sorun yaşadım. Hesabımı kapattım."

Gözlerim büyüdü. "Ne oldu?"

Açıkladı ve ben de dişlerimi sıktım.

"Bu annemin hatası olabilir," dedim. "Benimle sorun çıkarmaya kararlı."

"Ne demek istiyorsun?"

Anneme bugün neler olduğunu anlattım, sonra yemekle ilgili söylediklerini ve bana Searcy'yi getirmememi nasıl söylediğini açıkladım. "O bankayı üvey babam işletiyor." diye devam ettim.

"Şey," diye omuz silkti, "ne olursa olsun hesabımı kapattım. Artık ne dedikleri önemli değil. Hesabımı kapattım." Tereddüt etti. "Annemin ona karşı çok şeyi var. Babamın yıllar önce yaptığı bir şey yüzünden dünyaya kırgın ve kızgın. Bana zarar veremez. Artık çocuklarının tam velayetine bile sahip değil. Onlar için benimle savaşmak istiyorsa, beni mahkemeye vermek zorunda ve Anders ve Kent artık fikirlerinin dikkate alınacağı kadar büyükler. Kazanamaz."

"Bu beni yemeğe gitmekten ve annemin ne istediğini öğrenmekten alıkoymayacak," diye homurdandım Bumbo'yu bir güzel tırmalarken.

"Peki," dedi, "yalnız gitmene izin vermeyeceğim."

Göz kırptım. "Senden çok hoşlanıyorum, Searcy."

Dilini çıkardı. "Sadece hoşlanmak mı?"

Gözlerim onunkilere kaydı ve itiraf etmeden önce uzun bir süre onu inceledim, "Sadece hoşlanmıyorum."

Gözleri parlayarak, "Bu benim ısıltılı kişiliğim için, değil mi?" dedi.

"Tabii ki." Onu kucağıma aldım ve omzuma attım.

Sonra onu ofisime götürdüm, böylece orayı da vaftiz edebildik.

YİRMİ ALTI

*Bir gün uyanacağım ve üretken olacağım. Muhtemelen bugün değil.
-Searcy'den Posy'ye*

SEARCY

Sadece davet edilmedikleri değil, aynı zamanda istenmedikleri bir akşam yemeği partisinde ne giyilirdi?

Posy yardımcı olmadı.

Hafta sonu için evde olan Scottie de yardımcı olmadı.

Yanımdaki iki kıza "Tahmin etmeniz gerekecek," dedim. "Dört saat içinde orada olmam gerekiyor ve hâlâ eve gitmem, saçımı yapmam ve altıdan önce gitmeye hazır olmam gerekiyor."

Scottie ve Calliope bakıştıktan sonra Calliope, "Benim önerim sade ve siyah bir elbise," dedi.

"Harika bir vücudun var. Ben olsam kısa siyah bir elbise giyerdim. Kiracıları kızdırır, sonra da bütün gece kardeşimi çıldırtabilirsin." Scottie göz kırptı ve siyah elbiselerin olduğu bir rafa baktı.

Scottie ve Calliope iyi bir çift oluşturmuşlardı.

Ne zaman olduğunu bilmiyordum ama bir noktada mesajlaşmaya başlamışlar ve o evdeyken bile arkadaşça davranmaya devam etmişlerdi.

Aylar önce kavgalarını ayırmak zorunda kaldığımı düşünürsek, bu çok tuhaf bir şeydi.

"Bu," diye açıkladı Calliope.

Baktığımda elinde siyah bir elbise tuttuğunu gördüm. "Bu vajinamı zar zor kapatır," diye karşılık verdim.

"Her şeyi kapatır," diye onayladı. "Dene bakalım."

İsteksizce elbiseyi kaptım ve aceleyle soyunma odasına gittim.

Kıyafetlerimi çıkardım, sonra elbiseyi kıpırdatarak giydim.

Aynada kendime o kadar uzun süre baktım ki iki kız kapıyı çaldı.

Kapıyı açtığımda "Bunu giyemem," dedim.

İki kız da bana baktı ve hemen ardından "Bunu giyiyorsun" diye cevap verdi.

Dört saat sonra banyodan çıktığımda, saçlarım kıvrılmış ve makyajım tam kıvamındaydı, Posy yatak odasında duş almak için çırılçıplak soyunuyordu.

Elleri kemerinin üzerinde dururken beni gördü ve dondu kaldı.

"İyi görünüyor musun?" Tereddütle sordum.

Yutkundu, gözleri saçlarımdan ziyafet için aldığım yeni topuklu ayakkabılarla kaplı ayak parmaklarıma kadar beni içine aldı ve "Siktir" dedi.

"Bu iyi bir sikiş mi yoksa kötü bir sikiş mi?" diye sorduğumda karnımda kelebekler uçuşmaya başladı.

"İyi," diye yanıtladı huysuzca. "Kesinlikle iyi."

Önce kemerini, sonra pantolonunu gevşetmesini izledim.

Pantolonunu ve iç çamaşırını bacaklarından aşağı indirdi ve ağzım sulandı.

Lanet olsun, adam yapılıydı.

Karın kasları. Bronzluk. Kas üstüne kas. Bugünkü bıyığı bile beni benden alıyordu.

"Bu bıyık da neyin nesi?" Yaklaştığında sordum.

"Bıyıklar annemi kızdırır." Sırıttı. "Ben de onu kızdıracak her şeyi yapabileceğimi düşündüm."

"Onu kızdırmak için yapabileceğim bir şey var mı?" Alay ettim.

Durdu, ağzı yaklaştı ve ağzını boynumun derisi üzerinde kapattı.

Sonra emdi ve kutsal olan her şeye yemin ederim ki dizlerimin bağı çözüldü.

Geri çekildi ve "Bu onu kızdıracak" demeden önce alt dudağını yaladı.

Geri çekildi, sert siki banyoya doğru yol alıyordu.

Banyoya girerken kışının esnemesini izledim, beni geride istekli ve hazır bıraktı.

Beni ona bağlayan bir ip gibi, kendiliğinden orgazm olmadan hareket edebileceğimi düşündüğümde onu banyoya kadar takip ettim.

Duşa girmişti bile, bu beni şaşırtmaktan asla vazgeçmedi.

Posy'nin evi güzeldi ama kuyu suyu kullandığından ve su ısıtıcı eski olduğundan, suyun tamamen ısınması üç dakika sürüyordu.

Yani, su ısınmadan içeri girmişti. En iyi ihtimalle ılıktı.

"Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum," dedim şeffaf cam kapılardan onu izlerken.

"Neyi?" diye sordu, onu net ve tam cepheden görebilmem için dönerek.

Muhtemelen bunun tek nedeni benimle konuşurken beni görmek istemesiydi. Ama bana ne yaptığını bildiğini ve sahip olduklarımı göstererek benimle alay ettiğini düşünmek hoşuma gidiyordu. İsteseydim sahip olabilirdim.

Konuşmaya başladı, bir şeyler syliyordu ama zihnim ağızından çıkan kelimeleri anlamıyordu.

Hayır, sabun kalıbını kaslı bir kolunun uzunluğı boyunca yavaşça gezdirmesini izliyordum. Kolunu başının üzerine kaldırıp ubuğı koltuk altından geçirirken izlemeye devam etti, sabun köpükleri yavaşça kolunun uzunluğundan aşağıya, mükemmel göğüs kaslarının üzerinden, bir meme ucunun etrafından, sonra gövdesinin uzunluğundan aşağıya doğıru ilerledi. Karın kaslarının çıkıntılarından aşağıya doğıru...

Aletini kavradı ve elini etrafına sardı, sabun elini kapladı.

İnledim, tepki olarak kaalarını sıktım.

Elini yavaşça sikinin uzunluğuna doğıru götürdü, kendini sıkıca yumruklarken sikinin ucu kıpkırmızı olmuştu. Aleti boyunca uzanan damarlar kızgın ve nabız gibi atıyordu.

şimdi nefes nefese kalmıştım, onu izliyordum kendini hızlı ve hızlı çalıştırıyordu.

Etkili bir şekilde.

Hırladı ve yakın olduğunu anladım.

Kendimi eteğimin altına uzanmaktan alıkoyamadım ve... Boşaldı, aramızdaki camı salgısıyla boyadı.

Klitorisime küçük bir dokunuş ve göz kapaklarımın arkasında parlak, parlak yıldızlar görmem için gereken tek şey buydu.

Nefesim kesildi, bir inilti benden

katı. "Lanet olsun," diye

homurdandı.

Bakişlarını yakalamak için gözlerimi

kırpıştırarak açtım. "Bu çok ateşliydi," diye

tekrar homurdandı.

Burnumu kıvırdım. "Ne oldu bilmiyorum."

Kıkırdadı, sonra duş başlığını almak için arkasına uzandı.

Bardağı duruladıktan sonra, "İkimiz de birbirimize sıırıslıklam aşıkken fazla bir şey gerekmiyor, değil mi Prenses?" dedi.

Prenses.

Bu lakaptan nefret ederken nasıl oldu da onu arzular hale geldim?

"Bütün gün, her gün yatakta kalmak istememe neden oluyorsun." Sırıttım.
"Duş sıcaklığına geri dönelim. Her zaman dondurucu soğukta mı girersin?"

O da sıırıttı. "Genelde değil ama az önce annemin aptal yemeğinde ne giydiğini bana gösterdin ve bütün gece işkence göreceğimi düşündüm. Soğuk bir duştan zarar gelmez diye düşündüm."

Kızardım. "Biraz kısa."

"Kısa, evet. Ama büyüleyici çünkü tüm kıvrımlarını ikinci bir ten gibi sarıyor," diye paylaştı.

Kızardım. "Çok fazla değil mi?"

"Annem bundan nefret edecek. 'İlkel ve uygun'u son derece sinir bozucu bulur. O kadar dar bir elbisenin içinde asla yakalanmazdı. Ama seninki gibi bir vücudu da hiç olmadı. Muhtemelen bütün gece sana ters ters bakacaktır." Duşunu bitirip dışarı çıktı, arkasından bir buhar dalgası geliyordu.

Çıkarken aletini ya da hareketleriyle birlikte taşaklarının sallanışını izlemekten kendimi alamadım.

Cam kapıların yanındaki askıdan bir havlu aldı ve ayaklarından başlayıp saçlarına kadar kabaca vücudunda gezdirdi.

Ancak işi bittiğinde ve banyoda önümde hafif nemli bir şekilde dururken, "Bana böyle bakmaya devam edersen, akşam yemeği için anneme gitmemiz gerektiğini unutacağım," dedi.

Yüzümü buruşturdum. "Apollo'dan haber var mı?"

"Bir sürü pislik buldu," dedi. "Ama annen ve benimkiyle belirgin bir etkileşim yok."

"Annemi umursamadığım gerçeği hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun?" Ona hatırlattım. "Ne uydurduğu ve ne planladığı umurumda değil. Kazanamayacak, çünkü onun boktanlığını kanıtladığımı söylediğimde şaka yapmıyorum. Tüm makbuzları sakladım çünkü bir gün çocukları tutmak için benimle savaşımaya çalışabileceğini biliyordum. Ben belgeli kanıtlı tutuyordum.

Yıllar yıllar önce çocukları ilk kez bana bıraktığından beri her şeyi."

Kent hastalandığında çok korkmuştum. Her zaman bir yedek planım olacağına dair kendime söz vermişim. Ve bu plan onun ebeveynlik yeteneklerinin kanıtlanmasını gerektiriyorsa, kanıtları her zaman sakladığımdan emin olacaktım. Bazen gerçek makbuzları bile.

Kardeşlerimden birini doktora her götürdüğümde, onları getiren kişinin kim olduğunu çizelgeye not ettirdim. Çocukların diş hekimine kontrole gitmeleri gerektiğinde her zaman beni aramalarını sağladım.

Çocukların katıldığı neredeyse her şeyde ben birincil, Koda ikincil konumdaydım.

Hayatım üzerine bahse girerim ki, annem çocukları yazın dışıya götürdüğünde onun kim olduğuna dair en ufak bir fikirleri bile yoktu.

Annem çocukların okullarında veli olarak bile görünmüyordu.

Veli toplantılarına gittim. Okul etkinliklerine gittim.

Futbol antrenmanlarına gittim.

Anders'in "anne" dediği ilk kişi bendim.

Hayatının ilk altı yılında onu sürekli düzeltmek zorunda kalmışım.

"Yine de neye karşı çalışmak zorunda kalacağımızı bilmek iyi olabilir," diye itiraf ettim.

"Zaten bu aptal saçmalığa gitmemin nedeni de bu," diye homurdandı.

Havlusunu neredeyse dolmak üzere olan çamaşır sepetine attıktan sonra bana doğru yürüdü, dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu, ardından kışımı okşadı ve banyoya yakın olan dolabına girerek gözden kayboldu.

Ben de onu takip ettim ve giyinmesini izledim.

Yıpranmış bir kot pantolon, siyah uzun kollu bir tişört giydi ve bir çift siyah motosiklet botu giydikten sonra, "Sadece biraz deodoranta ihtiyacım var, sonra hazırım" dedi.

Dudaklarım kıpırdadı. "Onu da mı kızdırmaya çalışıyorsun?"

"Siktir et onu," dedi. "Kesik elbiseyle içeri girene kadar bekle. Kendini kaybedecek."

Onun tepkisini duymak için sabırsızlanmam kötü müydü? Anlattıklarına bakılırsa kız tamamen çıldıracaktı.

Belki de onun ne giydiğini umursamayacak kadar dikkati benimle dağılmıştır.

Annesinin evine giderken sinirlerim sürekli gergindi.

Ama Dallas'ın karşı yakasında olduğu için bir saatten fazla süren uzun yol, şimdiye kadar gördüğüm en büyük evin önünde durduğumuzda sinirlerimi biraz olsun kontrol altına almaya yetti.

"Aman Tanrım," dedim durup motoru kapattığında. "Böyle bir yer ne kadara mal olur?"

Yüzünü buruşturup kaskını çıkardı ve benimle birlikte gösterişli eve bakmaya başladı.

"On yılda kazandığımdan daha fazla." Kıkırdadı. "Babam bir keresinde Scottie ve üvey annemle bir aile yemeğinde meraktan bakmıştı. Rakamı söyledi ama o zamanlar para benim için çok önemli değildi, bu yüzden sadece yarı yarıya dikkat ettim."

"Baban ve üvey annenle hiç tanışmadığım için üzgünüm," diye itiraf ettim.

"Onlara bayılırdın," diye onayladı, uzun ve yüksek sesle iç geçirdi, sonra bacağını bisikletin üzerinden sallayarak yanımda durdu. "Hadi şu işi bitirelim." Durdu ve gözlerimin içine baktı. "Bir şeyi anlamanı istiyorum."

Gözlerimi kırptım. "Tamam."

"Annemin 'zavallı, vay başıma gelenler' gibi bir tavrı var. Sanki bütün gece onun köpeğini tekmelemişim gibi düşünmeni sağlar. Ama hepsi rol icabı. Yıllar içinde bunu mükemmelleştirdi ve yemin ederim bu konuda gerçekten çok iyi. Size yüzde yüz emin olarak söylüyorum, beni ve hareketlerimi sorgulamanızı sağlayacak. Burada olduğun için ne kadar kızgın olduğunu sana açıkça göstermeyecektir... ama ben olsam yemeğine dikkat ederdim. O tabağı koyduğunda

önünüze koyun, bana verin, ben de üvey kardeşime vereyim."

"Üvey kız kardeşin mi var?" Ayağa kalkmama yardım ederken sordum.

"Evet," diye onayladı. "O da İsviçre gibi. Her iki tarafta da var, bu yüzden onunla yer değiştirmeme izin veriyor, çünkü annem kız kardeşimin vejetaryen olduğunu hep unutuyor ve yemek yemeyi reddediyor. Ama sorun değil, çünkü gelmeden önce yemek yiyor."

"Hadi şu işi bitirelim" derken dudaklarımın kenarları yukarı kalktı.

İç çekti. "İstediğimden emin değilim."

Elini tuttum ve kaskıma doğru götürdüm. "Çıkar şunu üzerimden, yoksa kendim çıkarırım."

Elleri kaskımın iki yanına geldi ve "Bu kaska dokunan olursa, sen bile, bunun bedelini cehennemde öder." dedi.

Bunu yapmaktan neden bu kadar hoşlandığından emin değildim ama açıkçası kendimi değerli hissetmemi sağlıyordu. Ve daha önce hiç kimse için değerli olmamıştım, bu yüzden bunu yaşayacaktım.

Eninde sonunda benden bıacak ve gidecekti - tesadüfen çıktığım çoğu erkek yaşam koşullarım yüzünden gitmişti - ama o zamana kadar onu kesinlikle annesinden koruyacaktım. Günümün her saniyesini onunla geçirirdim. Işığı görene ve sonunda gidene kadar onunla takılacaktım.

Kaskı başımdan saygıyla çekti, sonra hem kendi kaskını hem de benim kaskımı bisikletin üzerine bırakmadan önce saçlarımı öptü.

"Bir keresinde," dedi elime uzanırken, "annem bisikletimi çektirmeye çalışmıştı. Adam buraya geldi, sonra kimin bisikletini çekeceğini gördü ve almayı reddetti. Ön kapıya kadar geldi ve özür diledi, sonra da buraya kadar boşu boşuna gelmesini telafi etmek için biraz para istedi - annem daha uzaktaki bir çekici şirketini arayarak sorgusuz sualsiz almalarını umuyordu. Ona yüklü bir bahşış verdim, sonra da anneme çıkıştım. O andan itibaren ondan uzak duracağıma söz verdim."

"Kulağa hoş geliyor," diye takıldım.

Beni kapıya doğru çekiştirirken "O değil," diye homurdandı. "İyi şanslar."
İhtiyacım olacağına dair bir his vardı içimde.

YİRMİ YEDİ

Sıcak ekmeğin yanında nasıl davranacağımı bilmiyorum.

-Posy'nin gizli düşünceleri

POSY

"Hey, hayatım." Ön kapıyı açtığı anda annemin şeker gibi tatlı sesi havayı doldurdu. "Özledim..."

Görünüşüme baktı ve gözleri kızgın ve sıcak oldu. Yine de iyi saklamıştı.

Boyu 1.80'in biraz üzerinde olan annem beni alt edemezdi.

-Ve asla yapamadı. Ama acımasızca kin tutabiliyordu ve intikamı da yaratıcıydı.

"Sen ne..." diye tekrar başladı, sonra benim elimde birleşen eli gördü ve cümlesini yarıda keserken ağzı bir karış açık kaldı.

Onu şaşkına çevirmiştim.

Yanımda birini getirmemi beklemiyordu ve benim de böyle görünmemi beklemiyordu.

İçten içe sııttım, çünkü bunu dıştan yapsaydım çıldıracağını biliyordum.

En azından buradaki insanlarla - lüks arabalarla dolu bir garaj yolu vardı - yaratmak istediğini bildiğim olaylara neden olamazdı.

Eğer sadece aile olsaydı, bununla ilgili hiçbir sorunu olmazdı.

Ama misafirleri olması rolünü oynaması anlamına geliyordu.

"Merhaba, Bayan Dunlap." Searcy neşeyle el salladı. "Nasılsınız?
Sonunda sizinle tanışmak güzel. Doktor sizinle ilgili çok şey paylaştı."

Yine içten içe gülmek zorunda

kaldım. Searcy bana asla Doc

demezdi. Her zaman Posy

derdi.

Hatta bana Doc diyenleri bile düzeltirdi - en azından normal insanları.
Kulüp kardeşlerimin bana Doc demesine sorun çıkarmadan izin verirdi.

Bu yüzden bana böyle hitap etmesi içimi kıpır kıpır etmişti.

"Doktor," diye tekrarlardı annem.

"Anne, bizi burada, kapının önünde bekletmen hiç yakışık almıyor.
Nerede kaldı senin terbiyen?" diye takıldım.

Annem vurulmuş gibi öne doğru sarsıldı ve dudaklarımın kenarlarının
yukarı kalkmasına izin verdim.

Evet, bu onu etkilemişti.

Misafirlerin önünde kaba görünmekten nefret ederdi.

Sanki bir yabancıyla konuşuyormuş gibi sert bir tavırla, "İçeri buyurun,"
dedi. "Bir içki ister misiniz?"

İyi ev sahibi yerine oturdu ve onu takip etmemizi işaret etti. "Ben bir
bira alacağım, Searcy de..." Soruyu havada bıraktım.

"Ben de bir bira alayım. İş kolaylaştırırız." Durakladı. "Hiç Coors var mı?"

Yine içimden gülmeye başladım.

Annem asla yerel bir biradan başka bir şeyle yakalanmazdı. Sıradanlığı
sevmezdi.

"Oh." Annem durakladı. "Yerel bir bira fabrikasından biraz koyu biram var.
Aslında birden fazla. Ama açık bira yok."

Annem bira taşımaktan hiç hoşlanmazdı ve eğer buna mecbur kalırsa, bunu sosyal normları tatmin edecek ve muhtemelen bira içenleri soğutacak bir şekilde yapardı. Çünkü çoğu zaman seçtiği biralar çöp olurdu.

Bunun beni durdurmasına izin verdiğimden değil.

"Bu harika," diye neşeli bir ses tonuyla konuşmaya devam etti Searcy.

"Ben... oh, merhaba anne!

Burada ne yapıyorsun?" Searcy

hiç hız kesmedi.

Hiçbir şeyin onu durdurmasına izin vermeden yoluna devam ediyordu. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu annesi.

"Erkeğimle birlikteyim." Parmağını bana doğru salladı. "Yoksa nişanım mı demeliydim? Geçen ay bana teklif etti."

Kimse tepki veremedi. Sütüyeninden bir yüzük çıkardı ve yerine taktı.

Bu kadar şaşırmamış olsaydım herkesin şok olmuş yüzüne gülerdim.

İyi planlamıştı.

Maksimum şok faktörü tam etkide.

"Sen..." Annesinin sesi odadaki başka bir tiz ses tarafından kesildi. "Ne yapıyorsun?"

"Bana şaka yaptığını söyle," diye inledi üvey kardeşim Juliet.

Ben de kabul ettim, çünkü neden olmasındı. "Tabii ki bu bir şaka değil. Sonbaharda düğün yapmaya karar verdik. Bir ay kadar önce ona evlenme teklif ettim ama herkese söylemek için mükemmel zamanı bekliyordum."

"Bana en azından evlilik sözleşmesi imzalayacağınızı söyleyin." Searcy'nin annesi skandala uğramış gibi görünüyordu.

Harrington odaya girerken, "Oh, bu muhtemelen iyi bir fikir," dedi. "Kardeşimin paranızın yarısını çalmasını istemezsiniz."

Gözlerimi devirdim. "Neden böyle bir şey yapayım ki?"

"Doc asla benim paramı çalmaz," dedi Searcy sert bir şekilde, kardeşimin gözlerinin içine bakarak ve ona bildiklerini kelimelerden daha fazlasıyla anlatarak

Ben asla böyle bir şey yapmam.

Öfkesi hissediliyordu ve tam o sırada üvey babam odaya girdi ve "Paul, Mara, kızım ile tanıştınız mı?" dedi.

İşte o zaman odanın köşesindeki canlı -canlı derken neredeyse ölü demek istiyorum- yaşlı çifti gördüm.

Ölüme saniyeler kalmış gibi görünüyorlardı. "Oh," dedi Paul, adam. "Sanmıyorum."

Ayağa kalktı ve Searcy'ye elini uzatarak bana doğru yürümeye başladı. "Sizinle tanışmak gerçekten çok güzel. Baban senin hakkında çok şey paylaştı. Demek lezbiyensin?"

Searcy gözlerini kırıştırdı. "Hayır. Ben lezbiyen değilim. Ayrıca o adamın kızı da değilim. Ben bu adamın nişanlısıyım."

Ol' Paul gözlerini kırıştırdı. "O zaman lezbiyen olan kim?"

"O ben oluyorum." Üvey kız kardeşim öne çıktı. "Lezbiyen tam burada."

Annem nefesinin altında bir şeyler homurdandı, sonra da "Yemek vakti!" dedi.

Yemek iyi geçti.

Annem Searcy'ye sert sert bakmaya devam etti.

Searcy ise hiç umurunda değilmiş gibi gülümsüyordu.

Üvey kız kardeşim konuşulan her şeye tamamen tarafsız kaldı - politika, iş dünyası ve bir akşam yemeği partisinde canlı sayılabilecek her şey.

Harrington sessizliğini koruyor, konuşmaya pek bir şey katmıyordu.

Bir de Searcy'nin annesi vardı, söylenen ve yapılan her şeyden tamamen rahatsız görünüyordu.

Çatallar, kaşıklar, bıçaklar ve yemek bardakları kendisine tanıtıldığında oldukça korkmuş görünüyordu.

Bu arada Searcy sürekli salata çatalıyla yedi, etini çatalıyla aldı ve bıçağını kullanmak yerine ısırıldı. Ailemin onu küçümsemesinden rahatsız olmadı.

Asıl eğlence Paul ve Mara'ydı.

Paul'ün bir hukuk bürosunun sahibi olduğu ve Searcy'nin annesinin davasını üstlenmesi muhtemel avukat olduğu sonradan anlaşıldı. Her önüne geleni müvekkil olarak kabul etmediğinden, önce Searcy'nin annesi Deiondre ile tanışmak istemişti.

Midillisinin üstüne sıçmışım gibi görünen eski sevgilisi Elisha'yı da unutmayalım.

Sürekli Searcy'ye ve sahte yüzüğüne bakıp duruyor, her bakışında da yıkılıp ağlayacakmış gibi görünüyordu.

Fark etmemiş gibi davrandım ve bunun yerine Searcy hakkında bilinmesi gereken her şeyi açıklamaya odaklandım.

Yine de önce Searcy'nin iznini aldığımı emin olmuşum.

Yemeğin sonunda Paul karısıyla sessizce konuşuyordu, Harrington kaçmaya hazır görünüyordu ve Searcy'den üvey kardeşime verdiğim yemeğe dokunulmamıştı.

"Yemek hoşuna gitmedi mi sevgili Juliet?" Paul sordu.

"Ben vejetaryenim. Kırmızı ete alerjim var," diye yalan söyledi kız kardeşim. Kırmızı ete alerjisi yoktu.

İnek videoları izlemeye ve onlara nasıl kötü davranıldığına alerjisi vardı.

Birkaç yıl önce tüm etleri bırakmıştı ve o zamandan beri arkasına bakmamıştı. Ayrıca lezbiyen de değildi.

Üvey kız kardeşim çok heteroseksüel bir kadındı ve aşırı arkadaş canlısı bir en iyi arkadaşı vardı.

Bir gün üvey babam onları aşırı arkadaşça davranırken yakalamıştı ve o zamandan beri onun lezbiyen olduğunu söylüyordu.

"Bifteğinizden bir ısırık almamın ve bir ekmek yememin sakıncası var mı?" Paul sordu.

Paul'ün sepetten fazladan her bir ekmeği almasını ve iki porsiyon salata yemesini kelimenin tam anlamıyla izlemiştim. Bu adam ağzına nasıl yemek koymaya devam ediyordu, bilmiyordum.

"Ah, tabii." Juliet ekmeğini uzattı.

"Gösteri zamanı," diye fısıldadım Searcy'nin

saçlarına. "Ne?" diye fısıldadı.

"İzle," diye talimat verdim. "Bu annemin sık kullandığı bir taktiktir." "Oh, hayır, Bay Brussard. Sana taze bir tane getireyim..." Benim annem.

Paul akşam yemeği ekmeğinden sağlıklı bir ısırık aldığında son buldu.

Sonra da yüzünü buruşturdu.

Azarlamadan önce uzun bir süre çiğnedi, "Lanet olsun. Bunun içinde ne var?"

Paul'den gerçekten hoşlandığımı

söylemiş miydim? Bir avukata göre

iyiydi.

Searcy'nin annesini temsil edecek olması çok kötüydü. "Çok

özür dilerim," diye cevap verdi annem.

Elbette beni tabakları değiştirirken yakalamıştı ve kaşlarını çatıldığını kimsenin görmesini istemediği için hemen kaybolan bir yüz ifadesi takınmıştı.

Ev sahipleri asla kaşlarını çatmaz.

Beklediğimden daha iyi gitti.

Paul yemeğini tükürdü. Saniyeler sonra kız kardeşimin dolu içkisine uzandı - ki ben de onu değiştirmiştim.

Sağlıklı bir yudum aldı ve hemen onu da tükürdü. "Bu yemeğin nesi var böyle?" Paul haykırdı.

"Benimki gayet lezzetliydi," dedi Elisha, bunun annemin kullandığı bir taktik olduğunu biliyordu.

"Benimki de öyleydi," dedi Harrington Paul'e bakarken.

"Benimki hiç terbiye edilmemişti," diye itiraf etti Searcy. "Etin herhangi bir tadı olması için çok fazla tuz ve karabiber eklemem gerekti. Ayrıca biraz daha biftek istedim."

Çünkü annem sürekli Juliet'in kalçaları hakkında yorum

yapardı. Juliet'e asla tuzlu ya da bol etli yemek vermezdi.

Ona fazladan salata vermişti. Ama sosu yoktu.

"Benimki de fena değildi," diye yorum yaptı Paul'ün karısı. "Paul, biramdan biraz iç."

Paul içti, sonra başını salladı. "Sanırım eve dönerken McDonald's'a uğramamız gerekecek, böylece ağızımdaki tadı çıkarmak için mutlu yemeklerinden birini yiyebilirim. Hazır mısınız?"

Paul ayağa kalktı ve karısının elini tutarak onu da kendine çekti.

Odanın yarısını geçtikten sonra geri döndü ve şöyle dedi: "Seni temsil etmeyeceğim Deiondre. Aptalca nedenlerle dava açan insanları temsil etmiyorum."

Bu sözlerle birlikte adam gitti ve annem şirket gidene kadar bekledi, kapı sıkıca kapandı ve bana dönüp "Seni kaltak" dedi.

"Kaba kelimeler mi kullanıyorsun anne?" diye sordum. "Peki sen bana kaltak mı diyorsun?"

"Ona kaltak diyorum." Searcy'yi işaret etti. "Ben ne yaptım ki?" Searcy sordu.

"Bir ilişkiyi mahvediyorsun," diye alay etti, sözlerini hâlâ bana yöneltiyor ama Searcy'ye hitap ediyordu.

Bu onun için bile garipti.

"Ben öyle hissetmiyorum," dedi Searcy. "Tatlım, ilişkimizi mahvediyor muyum?"

"Demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun," diye alay etti annem.

"Dinle," diye araya girdi Harrington. "O artık çok zengin anne. Posy'nin hayali parasını çalmaya çalışmıyor. Dürüst olmak gerekirse, bu gerçekten eskidi. Ayrıca, Elisha ve ben evleniyoruz."

Bu beni çok şaşırttı.

"Ne?" Annem daha yüksek bir oktava ulaşamazdı.

"Geçen ay konuşmaya başladık ve beklemekle ilgilenmiyoruz. Noel tatilinde Vail'de evleniyoruz," dedi Harrington. "Ayrıca, Searcy'nin annesini neden buraya davet ediyorsunuz? Searcy'yi dava ediyor."

Çünkü Searcy o parayı paylaşmıyor. Ben de ona bunu yapmamasını söyledim. Bu benim tavsiyemle doğrudan çelişiyor." Ayağa kalktı ve Elisha'ya doğru yürüdü.

Çabucak ağzını Elisha'nın ağzına yapıştırdı ve sonunda son birkaç haftadır neden beni takip etmeyi bıraktığını anladım. Yeni bir hedefi vardı.

Ya da belki de aslında onu hedef almıyordu. Belki de gerçekten aşıklardı.

Ben de bunu o kadar tuhaf bulmamıştım çünkü Harrington ve Elisha, Elisha ve benim geçirdiğimden daha fazla zaman geçiriyorlardı.

"Peki plan nedir?" Ben sordum. "Artık gidebilir miyiz?"

Elisha yüzü kızarmış bir şekilde geri çekildi ve "Planlıyoruz" diye cevap verdi.

Searcy annesine baktı. "Anne, kazanamazsın, sonra da avukat faturasıyla baş başa kalırsın. Bana güven, bu işin peşine düşme."

Searcy elimi tuttu, ben de bizi dışarı çıkardım, Harrington ve Elisha da peşimizden geliyordu.

Ben motoruma doğru yürüdüm, kardeşim de Jaguar'ına doğru yürüdü.

Searcy'nin kaskını koltuktan kaptım ve kafasına yerleştirdim.

Kendiminkini aldığımda, Harrington'ın az önce Elisa'nın binmesine yardım ettiği arabasının üzerinden bana baktığını gördüm.

"Teslim olmadığın için sana teşekkür etmeliyim," dedi. Omuz silktim. "Ortak bir noktamız yoktu."

"Yine de sana teşekkür etmeyeceğim, çünkü onu incittin." Durakladı. "Ve bu konuda nasıl hissedeceğimi bilemiyorum çünkü hem çok kızgınım hem de çok mutluyum."

Bacağımı bisikletimin üzerine attım ve Searcy'nin eline uzandım. "Atla, sevgilim."

Atladı, atlarken de bana beyaz dantel külotunu gösterdi.

Bir daha asla bisikletimin arkasında elbise giymeyecekti.

Tüm o güzel teni açıkta görmek hoşuma gidiyordu ama bacaklarını korumadığım için mahvolma düşüncesi tüylerimi diken diken ediyordu.

"İyi günler, Harrington!" Searcy el salladı.

Sırıttım ve cevabını bekleme zahmetine girmeden motoru çalıştırdım.

YİRMİ SEKİZ

Her gün bir çürüğün nereden geldiğini bulmaya çalışıyorum. Çürük ipuçları gibi.

-Scottie'den Posy'ye mesaj

POSY

Taryn'in parayla ilgili talebi için mahkeme tarihi geldi ve geçti.

Bileti Searcy'ye kendi isteğiyle verdiğini söyleyen yeterli sayıda tanık olduğu için duruşma kısa ve tatlı geçmişti.

Yargıç Searcy'nin tarafını tuttu ve bir buçuk saat sonra mahkeme salonundan yüzlerimizde gülümsemelerle çıktık.

Yüzünde gülümseme olmayan kişi Taryn'di; adliyeden dışarı adımını attığı anda öfkeden deliye dönmüş ve hıncını Searcy'den çıkarmaya hazır görünüyordu.

Küstahlığına duyduğum öfkeyle önüne geçtim ve "Bir şey denemeyi aklından bile geçirirsen yüzündeki bütün dişleri söküp sana yuttururum" dedim.

"Bana dokunamazsın," diye homurdandı. "Dokunabilirim ve dokunacağım da."

Taryn'in çenesi sıkıştı ve bunun peşini bırakmayacağını biliyordum.

Bunu büyük bir mesele haline getirecekti ve ben de onu öldürmek zorunda kalacaktım.

Bunu da yapacaktım, ama mahkeme binasının önünde aniden ve duraksamadan değil, çok daha dikkatli bir planlamayla.

Taryn omzumun üzerinden son bir bakış attıktan sonra yumruklarını sıkarak arkasını döndü.

Searcy etrafımdan çıktı ve biz onun uzaklaşmasını izlerken yanımda durdu. "Bunun peşini bırakmayacak."

"Hayır," diye katıldım. "Bırakmayacak."

Scottie evdeydi, bu da Hodges ve Hicks'in parti yaptığı anlamına geliyordu. Parti yapmaktan kastım, ailece çiftlik işlerini halletmektir.

Ahırları temizliyor, atların yemlerini veriyor, sularını değiştiriyor ve çitleri onarıyorduk - gerçi çit onarma işini sadece Kent ve ben yapıyorduk.

"Gerçekten kız kardeşimle mi evleniyorsun?" Kent, kamyonetimde bulunan ucuz bir güneş gözlüğünün ardından bana bakarak sordu.

Çitleri çekerken durakladım ve "Bu senin için sorun olur mu?" dedim.

"Searcy mutlu olmayı hak ediyor," diye itiraf etti. "Tüm hayatını bize bir şekilde bakıyordu. Neredeyse kendi kendini yetiştirdi." Bunu bildiğim için yorum yapmadım.

Birlikte sessizce çalıştıktan sonra şöyle dedi: "Sanırım benim için sorun olmazdı."

o."

Sırıttım. "Birlikte biraz daha zaman geçirmemiz gerekecek, ama ben Bunun kesinlikle evlilik yönünde ilerlediğini görüyorum."

Başını salladı, sonra yaptığı işi tamamen bıraktı ve "Bunu ona söylemelisin" dedi.

Kaşlarını kalktı. "Söylemeli miyim?"

"Kimsenin onu sevmediğini düşünüyor. Çok fazla yükü var. Önce babamız, sonra annemiz. Ben, Calliope, Koda ve Anders var. Ama başka kimsesi yok. Ta ki sana kadar," diye itiraf etti. "Eğer onu seviyorsan, bunu ona söylemelisin. Bunu duymaya ihtiyacı var." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Onu seviyorsun, değil mi?"

Bu çocuğa yalan söylemeyecektim. Onu büyüten kız kardeşi hakkında değil. "Onu seviyorum," diye itiraf ettim.

"Bu konuda seninle mücadele edecektir," diye belirtti. "Searcy kendini korur. Korumak zorunda olduğunu düşünüyor. Ona artık buna mecbur olmadığını söylemelisin. Bu senin işin."

Bundan sonra çit çekmeye devam ettik.

Sadece akşam yemeği vakti geçtiğinde ve gün ışığı olmadan daha fazla göremediğimizde durduk.

Ahıra vardığımızda Malone'un Beemer'ının yolun ortasına park edilmiş olduğunu ve Searcy, Scottie, Calliope ve Anders'in orada durmuş bizi dinlediğini gördük.

"Neler oluyor?" Yanlarında attan indiğimde sordum.

Malone aceleyle uzaklaştı. "Ben de tam 'nişanlına' annesinin çekildiğini söylüyordum. Artık ona karşı dava açılmayacak."

"Oh," diye kaşlarını çatıttım. "O zaman neden az önce onlara yıkıcı bir darbe indirmişsin gibi görünüyorlar?"

"O bendim."

Döndüğümde karşımda bir polis buldum. "Neler oluyor?" diye sordum.

"Eski evleri yanmış ve genç bir kız olay yerinden ayrılırken görülmüş." Calliope'ye dikkatle baktı.

Searcy öfkeyle, "Calliope'un bütün gün burada olduğunu söyledim ama beni dinlemeyi reddediyor," diye cevap verdi.

"Ben de ona söyledim," dedi Scottie. "Hâlâ bize inanmıyor."

"Ve avukatı olarak ona daha fazla bir şey söylememesini tavsiye ettim. İyi haberi vermek için geldiğim zaman benim açımdan şanslı." Subaya baktı. "Siz birkaç hafta önce Searcy'yi boş yere 'tutuklayan' kişi değil misiniz?"

Polis savunmacı bir tavırla, "İşimi yapıyordum," diye cevap verdi. "Öyle mi yapıyordun?" Scottie homurdandı. "Buna inanmıyorum."

Polis, "Sormak zorundaydım," demeden önce çenesini oynattı. Bu mantıklı." "Bu hiç mantıklı değil, çünkü o olduğunu varsaydınız. Daha önce

haftalardır orada yaşıyorum. Neden o bok çukuruna geri dönelim ki?" Kent işaret etti. "Yine de Calliope'un orospu arkadaşları var. Eminim Calliope size bir isim listesi verebilir."

Calliope soldu.

Kolumu Calliope'nin omuzlarına attım ve "Biri tutuklanmadığı sürece gitmelisin," dedim.

"Geri döneceğimden eminim," diye mırıldandı polis ve gitti.

Malone onun gidişini izledikten sonra arkasını döndü ve "Beni bu kadar çok kullandığınıza göre bana bir avukat tutmalısınız. Bu arada penis parçalama davası düştü. Adam mahkemeye gidip hayatının geri kalanında neden bir torbaya işemesi gerektiğini açıklamak zorunda kalmak istemedi."

Kıkırdadım. "Malone, akşam yemeğine kalmak ister misin?"

"Kalmamayı tercih ederim." Topuklarının ayağının altındaki gevşek topraktan tozlanmamasına dikkat ederek toprağı hafifçe eşeledi. "Benim için çok fazla kirin var."

Bunu söyledikten sonra hepimizi kıkırdarken bırakıp gitti.

Searcy yanıma geldi ve "Seni çalmamın bir sakıncası var mı?" dedi.

Calliope'nin omuzlarını hafifçe sıkarak gitmesine izin verdim ve Searcy'nin elini tutarak onu atların yanına götürdüm, sonra da ahıra kadar eşlik ettim.

Etrafta kimse yokken içeri girdiğimizde, "Sanırım Calliope evimizi yaktı," dedi.

Kaşlarım kalktı. "Neden böyle düşündün?"

"Eve duman gibi kokarak geldi," diye açıkladı. "Ve o..." Ellerim kalçalarına geldi ve hafifçe sıkarak bir an için düşüncelerini kaybetmesine neden oldu. "İçeri girer girmez hemen gidip duş aldı."

"Nereye gittiğini biliyor musun?" Merak ettim.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ne isterse yapmasına izin verdim. On sekiz yaşında. Yaşamak için çalışıyor. Artık saatlerce kim bilir nerede kaybolmadığını bildiğim için gayet normal davranıyor. Ya işte ya da burada. Bu yüzden bugün onu takip etmeyi düşünmedim."

"Bugün mü?" Alay ettim, ellerim jean şortunun aşağıya indiği göbeğinin üzerinde gezindi.

Giydiği şort, sahip olduğu kıyafetler arasında en sevdiğim olmalıydı.

Kısaydı, doğru yerlerinden yırtılmıştı ve parmaklarımı bel bandının altına daldırdığımda pürüzsüz bir ten ve dantelden başka bir şey hissedemeyeceğim kadar boldu.

Yutkundu ama burnunu buruşturdu. "Gerçek bir büyük kız işi gibi çalışmasına o kadar şaşıyorum ki, bazen emin olmam gerekiyor. Yani, bunların hepsi kusursuz bir yalan olabilir, değil mi?"

"Yalan olsa birinin gerçekten gidecek kadar bir iş uyduracağından emin değilim," diye dalga geçtim, kot pantolonunun kemerini aşağıya bakmak için çekiştirdim. "Ne tür bir külot giyiyorsun?"

Sırıttı. "Hiç çizgi göstermeyen türden ve tereyağı gibi pürüzsüz. Dün postadan aldım."

Şimdiye kadar, yazlık ev dışında, kendisi için gerekli olanlar dışında yaptığı ilk alışveriş buydu.

Telefonu cebinde titredi ve yüzünü buruşturdu.

"Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum.

"Anlaşılan teyzelerim ve amcalarım sonunda param olduğunu öğrenmişler." Gözlerini devirdi. "Sanki annemin ailesi ve babamın tarafından teyzem, annemden duymuş olmalılar. Ve bütün gün arayıp durdular. "Arayı kapatmak için."

"Numaranı değiştirmelisin." Durakladım. "Seni planıma ekleyeceğim." Gözleri biraz büyüdü. "Bu büyük bir adım."

"Senin tüm ailenle birlikte benim evime taşınmandan daha büyük bir adım değil," dedim.

"Hayır." Dudağını ısırды. "Haklısın."

"Kent ve ben bugün tarlada çitleri çekerken konuştuk," dedim konuşarak, onu daha yakına çekmek için kot pantolonunun şortunu çekiştirerek.

"Öyle mi?" diye sordu. "Ama bana bundan bahsetmeden önce, Calliope'un bir evi yakma ihtimali senin için sorun olur mu? Yani, bu büyük bir olay. Tehlikeli, vahşi ve pervasızca. Muhtemelen videoya yakalanabilirdi. Ayrıca hayatının her alanında bir kargaşa yarattığımızı da unutmayalım."

Onun yüzünden hayatım karmakarışık olduğu için öyle perişan görünüyordu ki gerçekten çok sevimliydi.

Ama önce...

"Calliope ön bahçede birini öldürebilir ve benim için hiçbir sorun olmaz," dedim. "Bunu söylediğimde bana güven." Şortunun düğmesini açtım. "Günün sonunda hayatımda olman nihai sonuç olduğu sürece."

Gözle görülür bir şekilde soldu, başı göğsüme gitti.

Sonra şortunun fermuarını açtım ve "Kent sana benim için ne kadar önemli olduğunu söylemem gerektiğini söyledi. Bu işte uzun soluklu olduğumu duyman gerekiyormuş. Karakolda yanımda oturduğün sürece Calliope'un binaları yakıp yıkması umurumda değil. Kent'in sekiz çocuğu olsa da umurumda değil.

Arabanda Wendy's ile eve döndüğün sürece bin antrenman yaparsın. Anders'in günde sekiz bin inek randevusu olması umurumda değil, yeter ki ben onu almaya gittiğimde sen mutfakta Kent'in matematik ödevine yardım ediyor ol."

Nefesi kesildi ve omuzlarının daha da düştüğünü gördüm.

Şortunu bıraktım, sonra iki elimi yukarı doğru hareket ettirerek avuç içlerimi çıplak sırtında gezdirdim.

Her zamanki gibi
sütyensizdi.

Kahretsin, bu çok
ateşliydi.

Bana doğru yürümesini, göğüslerinin hareketiyle birlikte zıplamasını izlemenin beni ne hale getirdiğini bilemezdi.

Onu kendime doğru çektim ve yüzünü boynuma gömdü, o uzun bacaklarını ortama doladı.

Kollarımda tüy kadar hafif hissediyordu ama ellerimin hayatıma giren en önemli şeyi sardığını biliyordum.

"Bana bir şey mi söylemeye çalışıyorsun, Posy?" diye sordu sessizce boynuma karşı, dudakları tenimi okşuyordu.

Dokunuşuyla sikim sertleşti. "Anlatmaya çalışıyorum," dedim, ellerimi ayırdım, biri başını okşamak için yukarı kalktı, diğeri de geniş poposunu okşamak için aşağı indi.

Sıktığımda kıkırdadı.

"Seni seviyorum Searcy," dedim onu en yakın kabinin duvarına yaslarken. "Sana henüz evlenme teklif etmeyeceğim, çünkü o noktaya gelmeden önce atlamamız gereken birkaç engel daha olduğunu biliyorum. Ama." Onu ayağa kaldırdım ve şortunu vücudundan kurtardım. "İşler böyle gitmeye devam ederse çok hızlı bir şekilde orada olacağım."

"Kaos mu değil mi?" diye kıs kıs güldü jean şortunu tekmeleyerek çıkarırken.

Giydiği siyah atlet ve ikinci ten iç çamaşırı, sikimin kot pantolonumun fermuarının arkasında tamamen uzamasına neden oldu.

"Kaos ya da değil," diye kabul ettim fermuarımı açıp sikimi dışarı çıkarırken.

Onu okşamamı izlerken gözleri kapandı.

Ona doğru yürüdüm, bir kez daha kollarıma çektim, sonra onu ahırın en karanlık derinliklerine geri götürdüm, külotunu yana ittim ve onu yukarı kaldırdım, ancak onu hemen horozumun üzerine geri çektim.

Nefes nefese kaldı, ağzı kulağımın yanında hafifçe açıktı.

Sırıttım ve bıyıklarımı teninde gezdirmek için yüzümü boynuna doğru çevirdim.

Bu hareketle kıkırdadı, kolları başımı acıtacak kadar sıkılaştı. "Yapma. Beni kaşındıracaksın. Ayrıca gıdıklanıyorum."

Onu daha derinlemesine becermeye başlamadan önce son bir kez boynunu okşadım.

Yanımızdaki atlar yaygara koparmaya başladığında ikimiz de gösterinin duyusuna kapılmıştık.

Bunu sadece...

"Durun bakalım," diye homurdandı Yates. "Tanrım, hiç beslenmemiş gibi davranıyorsun. Bakın, havuçlarımız o kadar azaldı ki son birkaç gündür bol bol yiyorsunuz. O çocukların burada olması hepinizi şımartıyor."

Searcy'nin tırnakları boynumun yan tarafındaki deriye batıyordu ama onu sikmeyi hiç bırakmadım.

Hızımı yavaşlattım, uzun ve durgun tuttum, neredeyse tamamen geri çekmeden önce onu tamamen doldurdum.

"Sessiz olursan duymaz," diye takıldım, bir elimi meme uçlarından birini koparmak için aşağı uzattım.

Dudağını ısırdı ve sessiz kalmaya çalışırken gözlerim kahkahalarla dans etti.

Sikimin ıslak amına girerken çıkardığı kaygan ses havayı dolduruyordu ama Yates ve atlar o kadar çok gürültü yapıyorlardı ki, yanımızdaki ahıra girip kendi sesini çıkarmadıkça onları duyması mümkün değildi...

Yates atını yanıımızdaki ahırdan dışarı çağırırken, "Gidelim, Küçük John," dedi.

Durakladım, sikim onu tamamen dolduruyordu ve nefesimi kontrol altına almaya çalışırken gözlerimi kapattım.

Searcy'ye gelince...

Meme ucunu sertçe çimdikledim ve o da beni ısırđı.

İkimizin de gözlerinde kahkahalar dans ediyordu, Yates'in atını ahırdan çıkarmasını beklerken ikimiz de kıpırdamadan duruyorduk.

Yalnız, onu tamamen dışarı çekmedi, sadece ahırın ortasına kadar getirdikten sonra fırçalamaya başladı.

Tüm bu süre boyunca lanet atıyla konuştu.

Fıralamasının ritmik sesleri başladığında, onu becermeye başladım.

Yavaşça ve sessizce, amının çırpınmaya başladığını hissedene kadar.

Ben.

Kontrolm kaybetmeme neden olan şey buydu ve elimi Meme ucunu klitorisini bulmak için kullandı.

Başını geriye atıp sessiz bir çığlık atmadan önce vücudu bir tahta gibi doğruldu.

Yates atına şarkı söylemeye başladığında ben de hemen onun arkasından gittim.

YİRMİ DOKUZ

*Erkeğimle bir film gecesi yapmak istiyorum ama biliyorum ki beni sikip
atacak.*

-Searcy'den Posy'ye

SEARCY

Calliope, Scottie ve ben mutfaktaydık ve arka güverteden Posy'nin karanlıkta birkaç kulüp arkadaşıyla konuşmasını izliyorduk.

"Posy'nin buradan nefret ettiğini biliyor muydun?" Scottie sessizce sordu. Ona bakmak için döndüm. "Öyle mi?"

Bu beni şok etti, çünkü her zaman çiftliği sevdiği hissine kapılmıştım.

"Sevdiğini söylüyor ama bence burayı devam ettirmesinin tek nedeni babamın hayali olması. Ve şimdi babam öldüğü için onu düzeltmek istiyor." Omuz silkti. "Orayı bir kasırganın vurduğunu biliyor musun?"

Başımı salladım, ilişkimizin başlamasından birkaç gün sonra bir gece çiftliğin neden ortasından bir yıkım topu geçmiş gibi görüldüğünü açıkladığını hatırladım. Neden bazı eşyalar yepyeni görünürken, diğerlerinin çürümeye ve ölmeye terk edilmiş gibi görüldüğünü.

"Bana söyledi, evet," dedim.

"Bu ben doğmadan önceydi," dedi. "Ama en başından beri babamın burayı restore etmek için canla başla çalıştığını hatırlıyorum." Yüzünü buruşturdu. "Babam ikimize de mektuplar yazdı. Annemle babam öldükten sonra onunla buluştuğumuz gün avukatın ofisinde okumuştuk. Benim mektubum çok tatlıydı, babam bana hayatımdaki büyük şeyleri kaçırdığı için ne kadar üzgün olduğunu anlatıyordu. Orada olmayı nasıl dilediğini anlatıyordu. Posy ise 'burayı eski ihtişamına kavuştur', 'bu iş sana göre' ve 'küçük kız kardeşine göz kulak ol' diyordu."

"Yani her şeyi geride bırakması umurunda değil mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Sanırım hazır olduğumda buna benzer bir şeyim olsun isterim ama burası değil. Decatur'un çok büyük bir hayranı değilim. Burası sanki hiç çıkamayacağım bir zaman döngüsüne girmişim gibi hissettiriyor. Bu kasabadaki herkes geçmişte kaybolmuş. Eğer bir yer bulursam, muhtemelen Doğu Teksas'a daha yakın bir yer olacak. Bir keresinde orada bir FFA gösterisine gitmiştim ve her şey çok güzeldi. Orası çok daha küçük ve daha akışına bırakılmış, ayrıca Dallas'a o kadar yakın ki aynı gün içinde hem ziyarete gelip hem de eve dönebilirim."

Bu benim için biraz şok ediciydi.

"Tüm atlarınla ne yapacaksın?" diye sordum.

"Onları tutardım ama başka bir yere yerleştirirdim. Babamızın en iyi olduğuna karar verdiği yerde değil, bizim olmak istediğimiz yerde." Omuz silkti. "College Station'da Rodeo'yu götürmeyi düşündüğüm bir yer var."

Rodeo onun atıydı ve sekiz yaşındaydı.

Hem Scottie'ye hem de Posy'ye göre çok tatlı bir kısraktı.

Onun küçük bir düve olduğunu düşünmüştüm ama daha önce atlarla hiç haşır neşir olmadığım için öyle sanmışım.

Toplamda on bir atları vardı, ancak bazıları Posy'nin binmek için çok genç olduğunu söylediği atlardı ve diğerleri de Yates tarafından eğitiliyordu.

Bakışlarım bir kez daha pencereden dışarı, Posy'nin konuştuğu yere gitti. Ellerini havaya kaldırmış, sanki bir şeyin uzaklığını tarif ediyormuş gibi birbirinden ayırıyordu.

Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi başını kaldırıp mutfak penceresinden ona baktığımı gördü.

Göz kırpması kalbimin küt küt atmasına neden oldu.

Scottie yanıma gelerek, "Bu gece ona burayı satmak istediğimi söyleyeceğim," dedi. "Bu biraz zaman alacak. Mükemmel uyumu bulmak isteyecektir ama bence bu kadar çok yanlışın olmadığı yeni bir yer bulursak hepimiz daha mutlu oluruz."

O böyle söyleyince...

"Sen konuştuktan sonra ben de onunla konuşacağım," diye yanıt verdim. "Bu konuda önce benimle konuşana kadar onu şu ya da bu şekilde etkilemeye çalışmayacağım."

Akşam yemeğini aklımdan geçirmeye başladıktan sonra yalınayak dışarı çıktım ve çimlerin üzerinden geçerek adamların durduğu yere doğru yürüdüm.

Hepsi benim gelişimi izledi ama hiçbiri konuştukları her neyse onu konuşmayı kesmedi.

"...yapmak isteyeceğim ilk şey o sokaktaki herkesi gözetim altına almak olacak," dedi Apollo. "Oldukça kolay olmalı." Apollo bana baktı ve şöyle dedi: "Alınma ama o sokak oldukça dar. Kimsenin kamera takacağından şüpheliyim. Çalacak kadar iyi bir şey yok."

Ellerimi kaldırdım. "Hiç çalınmadı."

Apollo, "Yine de polis raporlarına ulaşabildim ve olay yerindeki tüm 'tanıklar' genç bir kız değil, kız gibi giyinmiş genç bir çocuk görmüşler," dedi. "Çocuk da kocamanmış. Etek mi giyiyordu? Bir başparmak gibi göze batıyordu." Apollo, "Hatta biri kolunda alçı olduğunu söyledi," dediğinde gözlerim Posy'ninkilere takıldı.

Posy iç çekti ve başını kaldırdı, muhtemelen sabır için dua ediyordu.

"O zaman kim olduğunu biliyoruz." Posy inledi. "Searcy birkaç ay önce beyzbol sopasıyla elini kırdı."

"Gerçekten mi?" dedi şimdiye kadar sessiz kalan üçüncü adam.

Başımı eğdim ve ona baktım.

Ona el salladım ve "Cakes, lütfen bana iyi bir fırıncı olduğun için bu ismi aldığını söyle" dedim.

"Aslında," dedi Apollo, onun yerine cevap vererek. "Tanışabileceğin en iyi fırıncıdır. Ama neredeyse hiç yemek yapmaz."

Kaşlarımı çattım. "Peki neden?"

"Zamanım yok," diye cevap verdi. "One Love'ı yönetiyorum, Dallas. Parmağımı birkaç başka tencereye sokmanın yanı sıra, herhangi bir şey yapmak için zar zor zamanım oluyor."

"Peki," diye takıldım, "belki evlendiğimde benim için pasta yaparsın."

Gözleri Posy'ye kaydı. "Eğer oğlumla evlenirsen, sana daha iyisini yaparım. Her şeyi ben hazırlarım."

"O halde," diye söylendi Posy. "Searcy, bir bahar düğününe ne dersin?"

Scottie akşam yemeği sırasında çiftliği satma konusunu açana kadar o aptal gülümseme yüzümde yarım saat daha kaldı.

Çiftliği satmaktan bahsetmeye başladığında Posy'nin yüzündeki yıkımı görünce yüzümdeki gülümseme kayboldu.

"Yine de istemiyor musun?" Posy sordu.

Scottie yüzünü buruşturdu. "Burayı seviyorum, Poe. Gerçekten seviyorum. Ama... hayatımın geri kalanını burada geçirmek istemiyorum. Ben doğmadan yıllar önce bozulmuş bir şeyi sürekli tamir etmek istemiyorum. Burayı kendime ait kılabileceğim yeni bir yer bulmak istiyorum. Ve, sadece söylüyorum, Poe, ama sığırlarla uğraşmak istemiyorum. Kokuyorlar ve çok fazla iş yapıyorlar."

Posy buna güldü, içindeki gerginlik dışarı taşmıştı. "Bana her şeyi anlat."

O gece, büyük, kral boy yatağında Posy'ye sarılmış yatarken, "Seni her yerde takip ederim. Ama belki bu sefer başka bir yere taşınabilirsin."

benimle birlikte."

Homurdandı. "Nerede yaşamak istersin?"

"Dallas'ta bir yerlerde," diye cevap verdim. "Daha önce bilgisayarda oyalanıyordum ve Rockwall'da Clayborne'ların evlerinin olduğunu duyduğum yerlere yakın yerlere bakıyordum. Gölün hemen güneyinde yüz dönümlük işlenmemiş bir tarım arazisi buldum. Scottie adresin kulüp binasından yaklaşık on beş dakika, sizin itfaiye istasyonunuzdan ise yaklaşık otuz dakika uzaklıkta olduğunu söyledi."

"Rockwall'a transfer olabilirim," dedi. "Aslında oraya başvurmuştum ama sonuçta lojistik nedeniyle daha yakın olan istasyonu seçtim. Oraya transfer olmak kolay olurdu. Deneyimim ve askeri geçmişimle beni hemen işe alırlar."

"O zaman gidelim," dedim. "Sabah bakarız." İşte böyle, hayatımıza birlikte başlıyorduk.

Kollarında uyumaya gittim ama birkaç saat sonra uyandığımda onu göremedim.

Muhtemelen endişelenmeliydim ama işini yapmasına izin verdim. Ne olduğunu bildiğime dair bir his vardı içimde.

OTUZ

*Eskiden yaşadığım yerdeki çukurlar tamponunu bile çıkarırdı.
-Searcy'den Posy'ye*

POSY

Çocuk yaptığı işi hayranlıkla izliyordu.

"Bunu neden yaptın?" diye sordum.

Çocuğun nefesi kesildi ve döndü, bakışları benden arkamdaki dört motorcuya kaydı.

"Ne?" diye kekeledi, bakışları komik bir şekilde etrafta zıplıyordu.

"Neden yaktınız?" diye sordum. "Ve neden arkadaşlarına Calliope'u burada yakarken görmüşler gibi davranmalarını söylüyorsun?"

Çocuk yalan söylemeye kalkışmadan önce kısa bir an için yeşile baktı.

"Bunu ben yapmadım."

"Hayır mı?" Ben sordum. "O zaman neden buradaki tüm tanıklar seni bir kız gibi giyinmiş halde ateşe verirken gördüklerini söylüyorlar?"

Burnunu buruşturdu. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Elbette bilmiyorsun," diye homurdandım. "Ama eminim ki gidip birkaç arkadaşını konuşturabilirim. Onlara nedenini sorabiliriz."

Gözleri korkudan soğuğa döndü. "O kaltak beni mahvetti. Evinin yakılmasını hak etti."

"Bu kadar uzun süre beklediğin için sana tebrikler," diye yüksek sesle düşündüm. "Seni kimin gördüğü konusunda biraz daha dikkatli olsaydın, sen olduğunu düşünmezdim. Ama neden küçük kız kardeşi suçluyorsun? Neden kemiklerini kıran büyük kardeşini suçlamıyorsun?"

"Calliope, küçük horoz, her zaman başını belaya sokar. Bunu onun yapması, o pislik kardeşlerini korumakla meşgul olanın yapmasından daha inandırıcıydı." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ve bunu kanıtla, dostum. Kimse benim yaptığımı düşünmeyecek. Polise gidip elimi kıranı işaret etmedim. Neden ben olduğumu düşünsünler ki?"

Haklıydı.

Ama bu aynı zamanda kimsenin bana iki kez bakmayacağı anlamına da geliyordu.

"Baban Skeeter'ın yerinde çalışıyor, değil mi?" diye sordum. "Sence işine devam etmek ister mi?"

Çocuğun gözleri parladı. "Neden?"

"Çünkü çizgiyi aşarsan neler olacağını ona zaten söyledim," diye açıkladım. "Bu bölgede çok insan tanıyorum. Birkaç yıl önce büyük patronun çocuğunu yanan bir arabadan kurtarmıştım."

Çocuğun gözleri temkinli bakmaya başladı.

"Sanırım taşınmanızın zamanı geldi," diye önerdim. "Belki daha az... meşgul bir yere taşınırsınız."

Çocuk kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ay sonuna kadar hepimizin kasabamdan gitmesini istiyorum. Eğer gitmezseniz, sonuçlarından hiç hoşlanmayacaksınız."

Çocuk bana dişlerini gösterdi ama arkamı döndüm ve ona sırtımı dönerek beni ne kadar az korkuttuğunu gösterdim.

Arkam dönükken saldırmayı düşünmüş olmalı, çünkü Webber yana doğru adım attı ve çocuğu ve sallanan kolunu da beraberinde götürdü.

Toprak zemine düştü, vücudu boktan asfalt yola o kadar sert çarptı ki durmadan önce birkaç metre sekti.

Webber onun sağlam eline bastı ve kemiğin çıtırtısı bir blok öteden duyulacak kadar yüksekti.

Çocuğun yanında kalçalarının üzerine çökerek hırladı: "Hodges ve Hicks senin için bir hiç. Seni bir daha onların ya da Doğruyu Söyleyenler'in yakınında görmek istemiyorum. Beni anlıyor musun?"

Webber dışarıdan büyük bir oyuncak ayı gibi görünüyordu ama hiç de öyle değildi.

Hızlı hareket ederdi, o kadar zekiydi ki ne yapacağını asla kestiremezsiniz ve mantık çoğu insana ne yapacağını söylemeden önce tepki verirdi.

Sonuç olarak, ayakları üzerinde hızlı düşünen koca bir ayıydı ve o kadar korkutucuydu ki, yıllar önce kulüp için aday olmak için kendimden korktum.

Hâlâ cehennem kadar korkunçtu ama en azından cehennem kadar korkunçluğu benim tarafımdaydı. "G i d e c e ğ i m ," diye a ğ z ı n d a n kaçırdı. "On sekiz yaşımdayım. Babamı rahat bırak, Yine de."

"Baban da gidiyor," diye bilgilendirdi onu. "Hepiniz kendi adınızı da taşıyorsunuz. Hayatımın geri kalanında omzumun üzerinden bakmak istemiyorum."

"Evet, efendim." Sertçe yutkundu.

Webber ayağa kalktı, elini bıraktı ve yolun geri kalanını bisikletlerimize doğru yürüdük.

Eve dönerken hepimiz farklı çıkışlardan ayrıldık.

Evime döndüğümde Searcy'yi kapıda tişörtümden başka bir şey giymeden beni beklerken buldum.

Verandanın merdivenlerinden çıkıp onu kollarıma çektiğimde nerede olduğumu sormadı.

Kalkmam beklenmeden önce ne kadar uyuyacağımı sormaktan başka bir şey söylemedi.

Ve ancak o zaman, kendime ve Scottie'ye burayı satmayı düşünmediğimi itiraf ettikten sonra, nihayet bir kez olsun uyumanın güzel olabileceğini kabul ettim.

Aşık olduğum kadınla yatakta tembel cumartesiler cennete bir adım daha yaklaşmak gibi görünüyordu.

EPİLOG

Evlilik: 'Sana sonsuza kadar katlanacağım' demenin süslü bir yolu.

-Posy'den Searcy'ye yazılı not

SEARCY

6 ay sonra

Sonunda inşa etmeye karar verdiğimiz ev hayranlık uyandıracak kadar muhteşemdi.

Ayrıca inşa etmek bir yılımızı alacaktı.

Bu arada, üç katlı bir evde yaşıyorduk. Bu doğru.

Üç kişilik.

Üç katlı mobil evler yapıldığını bile bilmiyordum ama işte bir tanesinde yaşıyordum.

Üç katlı evi, satın aldığımız yüz altı dönümlük arazinin önüne koymuştuk ve gerçekten de satın almıştık. Sığır çiftliğinin satışından Scottie ve Posy bir milyon iki bin kazanmış ve bunu eşit olarak bölüşmüşlerdi.

Posy paranın yarısıyla araziyi, ben de karavanı satın almıştık.

Dün itibariyle resmi olarak arazinin sahibi bizdik.

Bugün mü?

Direkli ahırımızda evleniyorduk.

Giyinmiştim ve ön kapının yanında durmuş beni bekleyen Kent tarafından koridorda yürütölmeye hazırdım.

Yanımda şık giyinmiş olan Calliope saçımia uğraşıyordu.

Scottie trenimi düzeltiyordu ve Anders iPad'ini açmış önümde duruyordu ve Koda ekranda dünyanın öbür ucundan her şeye tanıklık ediyordu.

"Hazır mısın?" Kent sabırsızlıkla sordu. "Dışarıda uzun zamandır bekliyorlar."

Sırttım.

Kent, Truth Tellers MC'den ve özellikle de Posy'den hoşlanıyordu.

Koda'yı seviyordu ama Doğruyu Söyleyenler onun da bir gün olmak istediğı bir şey haline gelmişti.

Koda'nın kız kardeşinin düğünü gibi önemli bir şey için eve gelememesinden pek etkilenmemişti, bu yüzden hayatının odağını başka şeylere çevirmişti.

Başka, daha tehlikeli şeylere.

"Ben hazırım," dedim kesin bir dille. "Tamam, yeter, yeter. Siz ikiniz dışarı çıkın."

Calliope ve Scottie dirseklerini birleştirip kıkırdayarak dışarı çıktılar.

Scottie, Calliope'u College Station'a gelip onunla birlikte okula gitmesi için davet etmiş, Calliope de kabul etmişti ama kabul mektubunu aldıktan sonra.

Görünüşe göre beklediğimden çok daha iyi gidiyordu ve 3.8 not ortalamasıyla mezun olmuştu.

Piyangodan kazandığım para onu dört yıl boyunca gerekirse burssuz okutmaya yettiğı için kabul edilmişti ve

iki hafta içinde orada başlayacaktı.

Koda'nın altı yıl daha görev süresi vardı ama ilk gittiği zamanki gibi hemen gitmeyi düşünmediğini itiraf etmişti.

Annem ortalıkta yokken, bizden uzakta bir yerde hayatını yaşarken ve bankada bizi ömür boyu idare edecek kadar parası varken, gittiği için çok daha az suçluluk duymaya başlamıştı.

"Aman Tanrım," diye iç geçirdi Kent. "Bugün kafan çok karışık. Sorunun ne senin?"

"Sadece hayatın ne kadar farklı olduğunu düşünüyorum" demeden önce yanaklarını çimdikledim.

Yalan söylemiyordum.

"Tony daha yeni geldi." Kent geri çekildi.

Tony'den bahsetmişken, oğlu Taryn Alaska'da bir işe girmişti.

Dört ay önce gitmişti ve geri dönmeyi hiç düşünmüyordu.

Tony daha mutlu olmuştu, ben de öyle.

"Oh, ve şu bebekli kadın da burada. Doğruyu Söyleyenlerden birinin yanında oturuyor," dedi.

Baker'ı son zamanlarda Copper'la çok

sık görüyordum. Ama soru

sormamıştım.

Sadece etrafta olduğu için mutluydum.

Fiona da son zamanlarda sık sık etrafta dolaşıyordu.

Her iki kadınla da iyi arkadaş olmuştum ve beni Decatur'dan Rockwall'a kadar takip ettikleri için mutluydum.

"Müstakbel kocan sabırsızlanmaya başladı," diye bildirdi Kent.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum.

Tam o sırada ayak sesleri duydum.

Tam zamanında kafamı kaldırıp baktığımda kapının açıldığını ve Posy'nin kapı aralığını doldurduğunu gördüm.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. Dudaklarımda bir gülümsemeyele sordum.

"Beklemekten gerçekten yorulduğum prenses," dedi. "Şimdi, hadi."

Ben daha "tamam" diyemeden beni omzuna atmıştı. Koridordan aşağı gülerek indim.
Saatler sonra nihayet Cakes'in adını neden aldığını öğrenebildim. Ve herkes haklıydı.
Cakes'in adaşı ona mükemmel uyuyordu.
Ama bu gecenin sadece ikinci en iyi kısmıydı.
İlki, Posy'nin dolu bir ahırın ortasında beni kolunun üzerine yatırması ve nefesimi kesen bir öpücük kondurmasıydı.

4 ay sonra

"Hayır, hayır, hayır. Bu tamamen yanlış," dedim sarı boyaya bakarken.
"Bunun daha pastel bir sarı olması gerekiyordu. Sanki güneş ışığı bir boya kovanının içine düşmüş ve odamızın her tarafına yayılmış gibi görünüyor."

Posy, "Bu gerçekten de Home Depot'ta seçtiğin rengin aynısı," dedi.

Ona karşı burnumu kıvırdım. "Olamaz."

Cebinden renk örneğini çıkardı ve göstermek için havaya kaldırdı

Be

n. "Peki." Tereddüt ettim. "Sanırım farklı bir renk istiyorum." Sırıttı. "Pahalıya patlar."

"Siktir et, ben zenginim," diye alay ettim.

Kıkırdadı. "Parayı çarçur etmeye devam edersen zengin kalamazsın."

Eğer 'har vurup harman savurmaktan' kastı 'bir ev inşa etmek, bir Calliope'ü üniversiteye göndermek, Kent'in seyahat beyzbolu için para ödemek ve Anders'i süslü püslü bir inek okuluna yerleştirmek...' o zaman kesinlikle batırıyordum.

"Bir şeylere harcamak lazım," diye takıldım.

O da ben de hâlâ aynı arabaları kullanıyorduk.

Büyük kapımızdan çıkıp, süslü beton garaj yolumuzdan geçip, kralları barındıracak kadar süslü görünen üç genişlikteki karavana gitmek çok komik görünüyordu.

Paramızı gelişigüzel harcamıyorduk.

İkimiz de hâlâ çalışıyorduk; ben hâlâ kendi işimde, kitap kapakları tasarlıyordum. O da kasabadaki itfaiye istasyonunda.

Çalıştığı her sabah Kent ve Anders'i on dakika arayla farklı okullara bırakıyordu.

Onları almaya devam ettim, her iki okul da arabama iğrenerek el salladığında gülerek karşılama sırasına girdim.

Hala fast-food restoranlarında yemek yiyor ve evde yemek pişiriyorduk. Dürüst olmak gerekirse, o aile yemekleri günün en sevdiğim zamanlarıydı.

Scottie ve Calliope'u evde istediğim kadar göremediğim için üzüliyordum.

Yakında Kent de onların izinden gidecekti.

Okulunun bitmesine sadece bir buçuk yıl kalmıştı ve şimdiden birçok üniversite onu araştırmaya başlamıştı.

Kent'in Gunner Penn'in ona yol göstermesi hiç de kötü değildi.

Kent sonunda bağlantıyı kurduğunda Gunner'a hayran kalmıştı.

Ve şimdi Gunner, Kent'in evde olduğu neredeyse her gece bizim evde onunla oynuyordu.

İkisi de hayatlarının en güzel zamanlarını geçiriyorlardı.

Anders bile yurtdışında eğitim almak istemişti.

Yeni okulu bize bunu alternatif bir eğitim imkanı olarak sunana kadar böyle bir şeyin varlığından bile haberdar değildim.

Bu konuda hâlâ kararsızdım ama Anders ve Posy beni yavaş yavaş ikna ediyorlardı.

Ona istediğini vereceğime dair bir his vardı içimde.

Gerçi Posy'ye ne zaman istersem Almanya'ya g i t m e y e hazır olması gerektiğini söylemiştim.

İlk önce nereye gideceğini öğrenmemem ve güvenli olduğundan emin olmamam mümkün değildi.

"Bebeğim," dedi Posy beni kucağına alıp kendine doğru çekerken.
"Fazladan davranıyorsun. Bu kadar büyütecek ne var?"

Yüzümü buruşturdum. "Daha soluk olması gerekiyordu." "Neden?"

Sonra sııttım. "Çünkü nötr olması gerekiyor. Ve sonunda hamile kaldığımda bebeğimizi kör etmemeli."

"Yakın zamanda bebek sahibi olmayacağımızı zaten söylemiştin.
O zamana kadar yeniden boyayabiliriz."

Omuz silkdim. "Yeniden boyamak istemiyorum."

Beni kucağına aldı ve kapıdan dışarı çıkardı.

Sırtım yatak odamızdaki yatağa çarptığında tartışmayı bıraktım.

İşini bitirdiğinde, aşırı sarı renkte kalmaya karar verdim. O haklıydı.

Zamanı geldiğinde ve ailemizi genişletme zamanı geldiğinde, yeniden boyayabilirdim.

Posy yanımda olduğu ve bana yol gösterdiği sürece her şeyi yapabilirdim.

"Seni seviyorum, Posy," dedim göğüs kıllarına.

Ellerini saçlarımın arkasına doğru götürdü, bir engele takıldı ve saçlarımı çekerek kafa derimin zekileşmesine neden oldu. "Ah."

"Ben de seni seviyorum, seni küçük çılgın psikopat prenses."

Meme ucunu çimdikledim, gülmesine ve geri çekilmesine neden oldum.

Gözlerimin uykusu gelmeye başlayacak kadar uzun süre yatakta yüzüstü yattım.

"Haydi. Farklı bir binicilik dersi zamanı."

Bir saat sonra, gelecekteki evimizin bulunduğu tepeye bakıyorduk.

Ahır arka kapıdan birkaç yüz metre uzaktaydı ve yaşlı Tatlı Bebek Ray'in bulunduğu ahır da onun hemen ötesindeydi.

Ray bağırdı, ben de hemen yanına gittim ve beni sevmeye devam etmesi için ona biraz pekmez verdim.

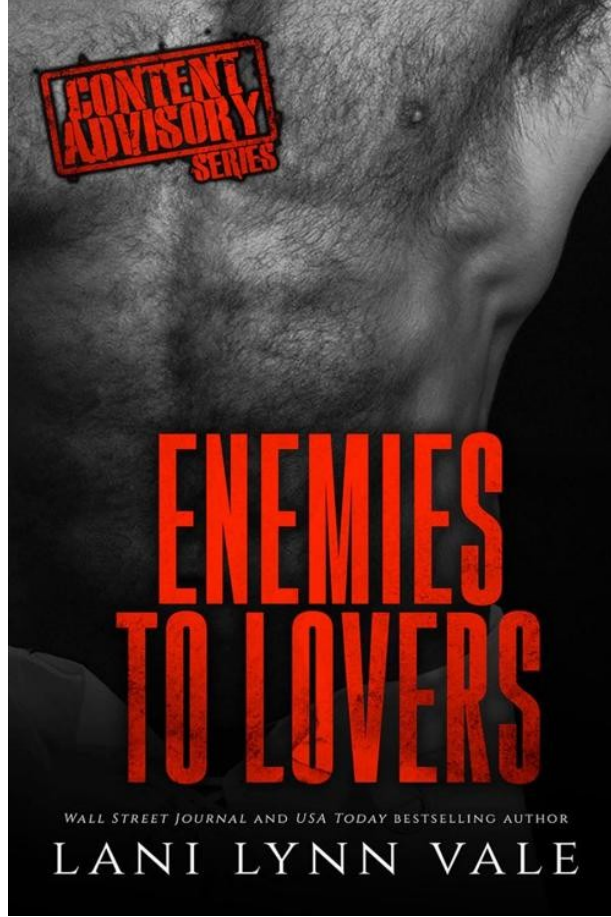
"Beni o lanet boğayı kurtarmaya ikna ettiğine inanamıyorum."

Gözlerimi omzumun üzerinden ona diktim. "Benim için her şeyi yapacağını biliyorsun."

Gözleri kıcımlı süzdükten sonra yüzüme döndü ve hararetle konuştu: "Seninle geçireceğim tek bir gece için öldürürüm, savaşırım, çalarım ve yalan söylerim. Bir ömür boyu mu? Tüm ruhumdan vazgeçerim."

SIRADA NE VAR?

Content Advisory serisinin üçüncü kitabı [ENEMIES TO LOVERS](#)'ı bekleyin!

Yeni kitapların ne zaman çıkacağını öğrenmek için

HABER BÜLTENİME BUGÜN KAYDOLUN

www.lanilynnvale.com/newsletter

TEŞEKKÜRLER

Golden Czermak-Fotoğrafçı

Kardeşimin Editörü & Ink It Out Editing-Editörlerim

Frauke Spanuth-her şeyim kadın. Biçimlendirici, kapak tasarımcısı, teaser yapımcısı, web sitesi tasarımcısı. Aklınıza ne gelirse, benim için yapıyor!

Annem-Bu kitabı dokuz milyon yüz on iki kez okuduğın için teşekkür ederim.

Betalarım. Cidden, siz olmasanız ne yapardım bilmiyorum.

LANI LYNN VALE YAZARININ DİĞER ESERLERİ

ÖZGÜR KUŞLAR

Boomtown Otoyolu

Umrunda Değil

Biri Daha Tozu Yuttu

Hayatımın Son Günü

Teksas Kasırgası

Ben Dans Etmem

DIXIE WARDENS MC'NİN KAHRAMANLARI®

Işıklar Sirenime

Halligan Baltama

Kevlar Yeleğime

Anahtarlar

Kelepçelerime Şarj

HattımaHayat

Uçuşuma

Zekamın Karşılığı Yanlışımın

Doğrusu

Annene Gerçek Olup Olmadığımı Sor

KOD 11- KPD SWAT

Merkez

Kütle Çift

Musluklu

Patlama

Anahtarı

İnfaz Stili Charlie

Foxtrot Öldürme

Atışı

Coup De Grace

BELİRSİZ AZİZLER

Whiskey Neat

Jack & Coke

Buzlu Votka

Kötü Elma Kirli

Anne Paslı Çivi

KİLGORE ATEŞİ SERİSİ

Şok Tavsiye

Edilen Parlama

Noktası Oksijensiz

Kontrollü Yanma

Söndürme

BÜYÜK EJDERHALAR SERİSİNİ SEVİYORUM

Büyük Ejderhaları Seviyorum ve Yalan

Söyleyemem Ejderhaların da Sevgiye İhtiyacı

Var

Oh, Ejderham

DIXIE WARDEN REDDEDİYOR

Sakal Modu

Sakaldan

Korkun Sakalın

Oğlu

Ben Sadece Sakal İçin

Buradayım Sakal Bana Yaptırdı

Sakal Yukarı

Sakal Aşkı İçin

Hukuk & Sakal

BEYZBOLDA AĞLAMAK YOKTUR.

Pitch Please

Quit Your Pitchin'

Dinle, Saha

DOLU YAĞDIRANLAR

Hail No Go

to Hail Burn

in Hail What

the Hail

Meryem Ana'yı .

Selamla .

BASİT ADAM SERİSİ

Biraz

Umursamıyorum

Belki İstemiyorum

Get You Some

Ain't Doin' It

Too Bad So Sad

BEAR BOTTOM GUARDIANS MC

Mess Me Up

Talkin' Trash How

About No My Bad

Bir Şans, Böyle Olur

Şeyler

Şık Tutun .

İspiyoncular Dikiş

Alır F-Bombası

GÜNEYLİ CENTİLMEN SERİSİ

Hissy Fit

Tanrım Merhamet

Et Çirkin Olmayı

Bırak

KPD MOTOSİKLET DEVRİYESİ

Deliliğini Sakla

Ben

Yapmamayı

DeğildimTercih

Ederdim

Yap Beni

Siz Öyle Diyorsanız

Günahkârlar Kazanır

SWAT 2.0

Sadece Şaka

Erkeklerden Önce Kızartmalar

Belki Küfür Etmek Yardımcı

OlurBana Önemseyip

Önemsemediğimi Sormanıza

Şarap İçerebilir

Şaka Yapıyorsun

Her An Kulübe

Katılabilirsin

Söyle Kadar da

Değil OResmen

Bitti Kimse

Bilmiyor

Kimin Sorduğuna Bağlı

VALENTINE ÇOCUKLARI

[O Sürüsünü](#)

[Çılgın Düve](#)

[Gütmek Evet](#)

[Kovalanmak](#)

RUHLAR ŞAPELİ HORTLAKLARI

[Tekrarlanan Suçlu Eş](#)

[Ziyaretleri Hapishane](#)

[Yemeği](#)

[Doin' A Dime](#)

[Kitty , Kitty](#)

[Gen Pop](#)

[Ayın Mahkumu](#)

[Şantajı](#)

MADD FIT SERİSİ

[Temsilçi](#)

[Yok Jerk It](#)

[Chalk Dirty to Me](#)

SAVAŞ KARGALARI MC

[Her Zaman Birinin Canavarı](#)

[Beni Kötü Adamın Yap](#)

[Bazı Kafesleri](#)

[Çıngırdatın Rol](#)

[Model Değil Trajik](#)

[Olun](#)

[Garip ve Sıradışı](#)

[Yaşayanlara Asla](#)

[Güvenme](#)

GATOR YEM MC

Çok Olmadıkça Kimsenin Umurunda

Değilsinizİyi Bir Sorun

Sevimli Ama Sapık İlk

Görüşte Sinirlendim

Sesler Geri Döndü Özel

Bir Tür Sapkın Sadece

Kendimle Çıkacağım

PALYAÇO DÜNYASI

Eğlence Evi

Ucube Gösterisi

Palyaço

Motelinde

Sirk SatıldıÖldürme

Kabinine

Aptal

CARTER KARDEŞLER

Kapak Yok

I Can't Even

Thirst Trap

Clap Back

Rent Free

Sıçrama Zamanı

YOLO

SEMYONOV BRATVA

Zehirli kal,

baba. .

Yürüyen Kızıl Bayrak

Her Zaman Tuzlu

İÇERİK DANIŞMANLIĞI

Huysuz Güneşliği Ona

Bak ve Öl Düşmandan

Sevgiliye Diğer Kadın

Dram Yanlış Kimlik

Çirkin Ördek Yavrusu

Zorla Yakınlık O Kötü

Biri

TEK BAŞLIKLAR

Big Nick Energy

Bunu Em

Somethin' About That Boy

YAZAR HAKKINDA

Lani Lynn Vale, mizahi romantik gerilim romanları yazan Amerikalı bir yazardır. Büyük Teksas Eyaleti'nde doğmuştur ve yetişkinlik hayatının büyük bir bölümünü romanlarının çoğunun geçtiği Doğu Teksas'ta geçirmiştir. Okurlarının "LLV'nin Sakallı Yarı" diye hitap ettiği lise aşkıyla evlidir. İlk romanı *Boomtown*'ı üçüncü çocuğunun doğumundan sonra 2013 yazında yayımladı. *Bugüne* kadar 100'den fazla roman yayımladı ve bunların çoğu *USA Today* Bestseller listesine girdi.

Lani ve kitapları hakkında daha fazla bilgi için www.lanilynnvale.com adresini ziyaret edin.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

